

خواجہ زی خیروندویہ اداره

[HTTPS://T.ME/PASHTOONOVELS0](https://t.me/pashtoonovels0)

@shuhab09

امریکایی عسکری جاسوسی ناول. لیکوال حامد.

کله چې امریکایانو په افغانستان یرغل وکړ د افغانستان ټول ولایتونه یې له طالبانو څخه ونيول امریکایانو په اکثره ولایتونو کې کمپانونه او اډې جوړې کړې چې په دې اډو کې له امریکایانو سره اکثره افغانانو وظیفې شروع کړې، ځینې ترجمانان، ځینې ساتونکي او ځینې بیا لوی، لوی ټیکداران وو، دا هغه وخت وو چې په افغانستان د ډالرو باران وو. په دې وخت کې به که یو افغان له امریکایانو سره عادي کار هم کولو د میاشتي به یې 600 څخه تر 800 ډالرو میاشتنی مزدوری کوله. زه هم په کابل ولایت کې د امریکایانو سره ترجمان وم، لومړی مقرري می له امریکایانو سره داسې وه چې ما په شهربنو کې د د بوب فروشي په یو دوکان کې کار کولو چې امریکایان راغلل. ما په انګلیسي ډیری ښکلی او روانې خبرې کولې امریکایان زمونږ دوکان ته راننوتل دهغوی ترجمان زما د مالک نه د اجناسو پوښتنه کوله له دوی سره څو امریکایي عسکري هم وی په دې وخت کې یوه امریکایي عسکره چې نظامي لباس یې پر تن وو ډیره زیاته ښاسته او سهارې بادې یې وه ماته را خواته شوه د یو جوړ ښځینه بوتونو پوښتنه یې وکړه ما چې کله انګلیسي ورسره شروع کړه نو امریکایي عسکري ماته

وويلي انگليسي ڊي چيرٽه زده ڪري ده؟ ما پاڪستان هيواد ورته وٺنود بيا
 بي وويلي ڪه له مونڙ سره ترجماني ڪوي مونڙ ترجمانانو ته ضرورت لرو؟ ما هم
 د هو جواب ورڪړ. ڇڪه چي مجبور وم.هغي وويل مونڙ بيا احوال درڪوو،
 سودا بي واخيستله امريڪاي عسڪر لارل په ڊي ڪي يوه اووني تيره شوه له
 يوي اووني وروسته بيا امريڪاي عسڪر راغلل همغه امريڪاي عسڪره هم
 ورسره وه نوموړي عسڪره ڪيوي نوميدله ، ماته بي وويل ڪه چمتو بي له
 مونڙ سره لار شه له تا څخه په دفتر ڪي انٽرويوو اخلو؟ ما هم هو جواب
 ورڪړ. زه بي له همدې ځاي څخه د بگرام اډي ته له ځان سره يوړم. په
 هغه وخت ڪي امريڪايانو ترجمانانو ته ډير ښه معاشونه ورکول هلته بي خپل
 مرکزي دفتر ته ورمعرفي ڪړم. دوه نارينه عسڪر او يوه ښځينه عسڪره
 ناست وو ، ما هم انگليسي داسي زده ڪړي وه لکه مورني ژبه مي چي وي
 مابه په کورسونو ڪي استادي هم کوله هلته مي ټاپل ڪتاب هم تدريس کاوو،
 هر يو يوه يوه پوښتنه وکړه ، له اخيري پوښتني وروسته يو امريڪاي وويل
 کانجريچوليشن يعني مبارک شه.

ما چې د هغوی له خولې د “کانجرچولیشن” خبره واورېده، زړه مې له خوشحالی ډک شو، خو په عین وخت کې یو عجیب احساس هم راسره پیدا شو. دا زما د ژوند یو نوی باب و—یو داسې باب چې نه پوهېدم پای به یې څنګه وي.

له هماغې ورځې وروسته زه په رسمي توګه د ترجان په توګه وټاکل شوم. زما وظیفه دا وه چې د امریکایي عسکرو او ځایي خلکو تر منځ خبرې ترجمه کړم. لومړنۍ ورځې راته ډېرې سختې وې، ځکه چې هره خبره باید په ډېر احتیاط سره وایول شي. یوه کلمه هم که غلطه ترجمه شي، لوی مشکل جوړولی شي.

هغه امریکایي عسکره، کیوي، چې زه یې دلته راوستلی وم، اکثر وخت به یې له ما سره کار کاوه. هغې به تل هڅه کوله چې ما تشویق کړي او ویل به یې: “ته ډېر ښه کار کوې.” زما لپاره دا خبرې ډېرې ارزښتناکې وې، ځکه زه په یوه پردي چاپېریال کې وم.

ورځې تېرېدې، او زه ورو ورو له عسکرو سره بلد کېدم. هغوی به ځینې وختونه ټوکې کولې، ځینې وختونه به جدي ماموریتونه درلودل. خو یو شی

چې تل موجود و، هغه ویره وه. هره ورځ به موږ له اډې بهر تلو، د خلکو سره به مو لیدل، او بیا به بېرته راستنېدو. هېڅوک نه پوهېدل چې سبا به څه کېږي.

یوه ورځ موږ ته امر وشو چې یوې لرې سیمې ته لاړ شو. ویل کېدل چې هلته امنیتي سستونزه ده او باید له خلکو سره خبرې وشي. زه، کیوي، او څو نور عسکر په یوه موټر کې روان شو. لاره اوږده او خاموشه وه. زما زړه بې اختیاره درزېده، ځکه داسې ماموریتونه تل له خطرېدو ځای نه وو.

کله چې سیمې ته ورسېدو، خلک راټول شوي وو. زه مخکې شوم او خبرې مې پیل کړې. هغوی خپل شکایتونه کول، او ما یې امریکایانو ته ترجمه کوله. فضا یو څه تاوده شوه، خو بیا ورو ورو آرامه شوه.

ناڅاپه، یو زورور غږ شو لکه چې ځمکه ولرېږده. زما غوږونو کې زنګ ووهل شروع شو او شېبه وروسته هر څه گډوډ شول. خلک په چیغو شول، ځینې وتښتېدل، او ځینو ځانونه واچول عسکرو ژر خپل ځایونه ونيول. او دې یې وکړې.

زما زړه په ډېر زور درزېده. ما د کيوي خواته وکتل، هغې په جدي غږ وويل: “ارام اوسه! زموږ تر شا پاتې شه!”

ما بې له ځنډه د هغې خبره ومنله، خو ذهن مې لا هم د هغه چا سره و چې خو شېبې مخکې يې راسره خبرې کولې.

دورې هوا ته پورته شوې وې. هېڅوک سم نه ښکارېدل. يوازې د خلکو چيغې او د عسکرو د قوماندې غږونه اورېدل کېدل. زه نه پوهېدم چې څه پېښ شوي، خو دا يقيني وه چې حالت نور عادي نه و.

يو عسکر راځی او په بېرې يې وويل چې بايد ژر له سيمې ووځو. ما هڅه کوله چې د خلکو وروستی حال معلوم کړم، خو حالت دومره خراب و چې نور هېڅ شی کنټرول کې نه و.

موږ په بېرې موټر ته وخوتو. کله چې موټر حرکت وکړ، ما شاته وکتل. هغه سيمه چې خو شېبې مخکې له خلکو ډکه وه، اوس په دورو او وېرې کې ډوبه وه.

په لاره کې هېچا خبرې نه کولې. یوازې د موټرو غبرونه و او زموږ درنې
ساهگانې. کيوي زما خواته وکتل او ورو یې وویل:

“ته ښه یې؟”

ما سر وخوځاوه، خو په زړه کې مې یو بل احساس پیدا شوی و. ځکه ما
یو عسکر ولید چې د خلکو منځته یې څه شی خطا کړ او وروسته چاودنه
وشوه.

دا یوازې د کار پیل نه و، دا د خطرونو، نامعلومو حالاتو، او سختو ازموینو
لړۍ وه.

هغه ورځ مې هېره نه شوه. زه پوه شوم چې دا وظیفه یوازې ترجاني نه ده...
دا د ژوند او مرګ تر منځ یو نری کرښه ده.

هغه شپه له ما سره تر ډېره وخته پاتې شوه. کله چې اډې ته ورسېدو، هر
څه ظاهراً عادي وو، خو زما دننه طوفان روان و. ما ځان یوازې احساساوه،
لکه یو څوک چې په ناڅاپي ډول د بلې نړۍ منځ ته غورځول شوی وي.

کيوي ورو ورو زما خواته راغله. د هغې په سترگو کې هم ستریا او فکر
ښکاره و. هغه پرته له دې چې څه ووايي، زما ترڅنګ کیناسته. یو څو شېبې
چوپتیا وه، خو هماغې چوپتیا ډېر څه ویل.

هغې په نرم غږ وویل:

“ن ورځ اسانه نه وه...”

ما سر وخوځاوه:

“هو... ما هېڅکله داسې حالت نه ولیدلی.”

هغه لږ موسکې شوه، خو دهغې موسکا کې درد پټ و:

“نه به عادت شې... خو هیله ده چې زړه دې کلک پاتې شي.”

زه نه پوهېدم څه ووايم. یوازې مې وویل:

“زه فکر کوم... که ته نه وای، شاید

زه دومره ارام نه وای پاتې شوی.”

هغې زما خواته وکتل. دا ځل يې نظر لږ بدل و، لکه چې لومړی ځل وي راته په بل نظر گوري.

“موږ دلته يو بل ته اړتيا لرو... يوازې کار نه دی.”

هغه جمله زما په زړه کې پاتې شوه.

وروسته موږ دواړه د اډې په يوه ارامه برخه کې ولاړ وو. اسمان صاف و، ستوري ښکاره وو. د جگړې شور نه و، يوازې سکون و. داسې سکون چې انسان ته فکر کولو موقع ورکوي.

کيو ورو وويل:

“ته کله هم د دې ځای نه د باندې د ژوند په اړه فکر کوې؟”

ما وخنډل:

“هره ورځ... خو اوس داسې ښکاري لکه دا ځای زما د ژوند برخه شوې وي.”

هغې وويل:

“زه هم كله كله دا احساس لرم... خو بيا سوچ كوم، شايد يو ورځ هر څه بدل شي.”

ما هغې ته وکتل او په زړه کې مې يو نوې احساس پيدا شو. دا يوازې د همکارۍ اړيکه نه وه... يو ډول نږدېوالی، يو ډول اعتماد، چې ورو ورو ژورېده.

ما په احتياط وويل:

“که يوه ورځ دا هر څه ختم شي... ته به څه کوې؟”

هغې لږ سوچ وکړ، بيا يې وويل:

“شايد داسې ځای ته ولاړه شم چې هلته ويره نه وي... او هلته ژوند له سره شروع کړم.”

ما په نيمه ټوکه، خو په رښتيا وويل:

“که زه هم هلته وم... نو ډېر به نه وي.”

هغې موسکا وکړه. دا ځل يې موسکا رښتيني وه.

هغه شپه، که څه هم د خطرونو نه ډکې ورځې وروسته راغله، خو زما لپاره
يې يو بل رنگ درلود. ما احساس کړ چې په دې تورو حالاتو کې هم، د
انسان زړه کولای شي رڼا پيدا کړي.

خو زه په دې وپوهيدم چې کيوی د جنگ سترې ده او يو ځانته ژوند
غواړي چې په دې ډگر کې د يو چا په لټه کې ده.

او يو ځانته ژوند غواړي چې په دې ډگر کې د يو چا په لټه کې ده.

هغه شپه چې موږ دواړه د ستورو لاندې ولاړ وو، زما ذهن يوازې د
جگړې او وېرې نه ډک نه وو... بلکې د کيوي په اړه پوښتنې هم پکې پيدا
شوې وې. دا نجلی څوک وه؟ څنگه دلته راوړسېده؟ ولې دومره قوي
ښکاري، خو بيا هم په سترگو کې يې يو پټ درد ښکاري؟

بله ورځ، کله چې حالت لږ ارام شو، موږ دواړه د اډې په يوه کوښه ځای
کې ناست وو. ما زړه راټول کړ او ترې مې وپوښتل:

“کيوي... که بده نه وي، ته د خپل ځان په اړه لږ راته ووايه؟”

هغه خو شبېې چوپ پاتې شوه، لکه چې د تېرو کلونو پانې يې په ذهن کې اړوي. بيا يې ژوره ساه واخيسته او ويې ويل:

“زما اصلي نوم... زهرا دی. د پلار نوم مې اقبال و.”

ما په حيرانتيا ورته وکتل. هغې ادامه ورکړه:

“زما پلار د محمد داود خان د وخت پر مهال، د زده کړو لپاره د روسې د لارې اوکراین ته ولاړ. هغه وخت افغانستان کې حالت ورو ورو خرابېده... جگړې شروع شوې، او پلار مې بېرته وطن ته را ونه کړخېد.”

هغه لږه شېبه چوپ شوه، بيا يې ورو وويل:

“هلته يې له يوې جلی سره واده وکړ... د هغې نوم سميت و. زه هلته پيدا شوم. خو ژوند هماغسې پاتې نه شو. وروسته موږ متحده ايالاتو ته ولاړو.”

ما په دقت اورېده. داسې احساس مې کاوه لکه د يوې اوږدې کيسې دروازې راته پرانيستل شوې وي.

“هلته زما نوم بدل شو... زهرا، کيوي شوه. ما هلته لويوالی وکړ، زده کړې
مې وکړې... روانشناسي مې ولوستله.”

ما موسکا وکړه:

“نو ځکه ته د خلکو احساسات ژر درک کولی شې...”

هغې هم لږ موسکا وکړه:

“شاید... خو ژوند زه بل لور ته يووړم. وروسته پوځ ته داخله شوم.”

زه حيران شوم:

“ولې پوځ؟”

هغې مستقيم ځواب رانکړ، خو ويې ويل:

“ځينې وخت انسان داسې لارې انتخابوي چې فکر کوي هلته به خپل
هدف پيدا کړي.”

هغې بيا خپله خبری ادامه کړه:

“اوس زه دلته یم... په افغانستان کې. زما وظیفه دا ده چې د امریکایي وګړو ساتنه وکړم—خبريالان، ډاکتران، انجنران او حتی سایلانیان.”

ما وپوښتل:

“ستا رتبه څه ده؟”

هغې وویل:

“زه تورنه یم... او د بلوک مرستیاله یم.”

ما د هغې خواته وکتل. اوس کیوي راته یوازې یوه عسکره نه ښکارېده... بلکې یوه کیسه وه، یو ژوند، یو درد، او یو هدف.

ما ورو وویل:

“تا بهر څه تېر کړي دي...”

هغې زما سترگو ته وکتل:

“او ته هم... موږ دواړه دلته بې سببه نه یو.”

هغه شېبه بيا هماغه نږدېوالی را ژوندی شو چې تېرې شپې پیل کړی و.
خو دا ځل، دا یوازې احساس نه و... دا درک و.

هغه ورځ له سهاره فضا بدله وه. اډه کې غیر عادي خوځښت روان و. کیوي
او د هغې ټیم ته امر ورکړل شوی و چې د بگرام ته نږدې کلیو ته ولاړ
شي، خو خلکو ته روغتیايي مرستې ورسوي.

ټیم په دوو برخو وېشل شوی و—یو د بنځو لپاره، بل د نارینه وو لپاره.
بنځینه ډاکترانې او نرسانې د کورونو دننه بنځو او ماشومانو ته رسېدې، او
نارینه ډاکتران د کلیوالو سړیو درملنه کوله. هر څه داسې ښکارېدل لکه یوه
ریښتیني مرستندویه هڅه... خو تر دې لاندې نور څه هم روان وو.

زه هم له هغوی سره وم، خو هغه ورځ یو څه بدل و. نور ترجانان هم راغلي
وو، او کیوي دومره فرصت نه درلود چې له ما سره جلا خبرې وکړي. کله
کله به مې لري نه هغې ته کتل—هغه به مصروفه وه، جدي، لکه چې دنده
یې تر هر څه مهمه وي.

د ورځې په منځ کې، عسکرو د خلکو د زړه کتلو لپاره یو بل کار هم وکړ —
دوی د کلی ځوانانو سره د والیبال سیالۍ پیل کړې. خندا، شور، او
خوشحالی فضا جوړه کړه. ماشومان منډې وهلې، خلک راټولېدل... هر څه
لکه یو جشن ښکارېده.

خو زه پوهېدم چې دا یوازې لوبه نه ده.

د دې سیالیو او مرستو تر شا، ځینې پټې خبرې هم روانې وې. ځینې
کسان په چوپ ډول بیل کېدل، ورسره جلا مرکې کېدې... داسې ښکاره
وه چې د معلوماتو راټولول هم د دې سفر یوه مهمه برخه وه. ځینې کلیوال،
شاید د پیسو یا بلې ژمنې په بدل کې، د همکاريو لپاره چمتو کېدل.

ما په زړه کې وویل: "دا یوازې مرسته نه ده... دا یوه لوبه ده."

ما بیا د کیوي لور ته وکتل. هغه هلته ولاړه وه، د خلکو سره یې خبرې
کولې، ماشوم ته یې دوا ورکوله... خو د هغې په سترگو کې بیا هم هغه پټ
فکرونه ښکارېدل. لکه چې هغه هم پوهېږي، خو څه نه وایي.

هغه ورځ، ما له کیوي سره ډېرې خبرې ونه کړې.

خو ما یو شی ښه درک کړ — جگړه یوازې په توپک نه کېږي... کله کله
په موسکا، مرستی، او لوبو هم کېږي.

کله چې اډې ته ستانه شو. ډیر ستړي وو

هر سړی خپل خپل ځای ته لاړ، کیوی ماته وویل ماخوستن زما ځای اطاق
ته راشه. ماویل خا؛

په نهو بجو می ساتونکو عسکرو نه اجازه واخیسته.

سیده د زهرا کیوی اطاق ته لاړم. دروازه مې ټک ټک کړه د ننوتو بلنه راکړل
شوه، ددروازې په خلاصیدو سره د عجب حالت سره مخ شوم
ما هلته یوه امریکایی نه بلکې افغانی ښځه ولیده.

چې خام ژېړ کیس یې په تن و، هغه په کوچ کې ناسته وه زه پښه نیولی
شوم خو هغې ماته د ورتلو اشاره وکړه.

زه زړه نازړه شوم ما ويل چې دا څوك ده خو د هغې خدا ټينگه نشوه او
په كرس كرس يې وخنډل (😊) او ويې ويل راځه راځه مه حيرانيزه ستاكيوى
يېم.

بس ما هم ورسره وخنډل او ورته وه مې ويل اه څومره چالاكه يې، كيوى
راته وويل كينه زما څنگ ته

زه هم كيناستم خو لږ لږې. هغې رانه ددې وضعيت چې پيښ شو بښنه
وغوښته. او زياته يې كړه نن ټوله ورځ لږ درنه لږې وم، نو ومې غوښتل
چې لږ دې حيران كړم او ستړيا دې ختمه كړم نو ځكه مې ستاسو د بښنو
لباس واچولو.

-ما ترې پوښتنه وكړه دا دې له كومه كړ.

-هغې وويل دا نن يوې افغانې بښې چې تازه يې له مور سره همكاري پيل
كړې ده د ډالۍ په ډول راكړ.

خير کيوى راته په لنډو کې د نن ورځ معلومات راکړل، او ماته يې هم داسې وښوده چې موږ په خلکو پسې گرځو ترڅو له موږ سره په پټه کار وکړي. او زياته يې کړه کوره حامده!

دې وخت کې لږه راوړاندې شوه.

ته به موږ سره د ترجبائى تر څنگ پټه همکاري هم کوې.

ته به موږ ته مخور کسان لکه مشران، علما، ملکان، تجاران او هر ډول با نفوذه اشخاص جاسوسئ ته چمتو کوې نور موږ پوه شه او هغوى.

دې وخت کې زه ډير فکرمن شوم ، هغې خپل لاسونه غاړه کې راواچول او مخاطب يې کړم اى حامده فکر مه کوه اسانه ده، زه درته لارښونې کوم.

هغه نوره هم رانږدې شوه د خولې اوسيلی يې زما په مخ لږيده، او پاسته ورنونه يې زما ورنو سره تېچ وو. د سترگو تور يې پراخه شوي وه بانه يې زما سترگو کې لکه اغزي لږيده، د زړه ضربان يې بيخي ډير شو ان ما هم اوریده. غوښتل يې کيسينگ شروع کړي او په يو رومانتيک ماحول کې له ما د کار کولو ژمنه واخلي، دې وخت کې،

زه لږ شاته شوم او ميز ته مې لاس تير کړ د اوبو بوتل مې راواخيست. هغې
زر د ويسکي ست راته وکړ ما د سر په خورولو ورته د نه وويل او جيک
شوم هغه هم په نا قراره ډول راجيگه شوه او زما لاس يې ونيو وي ويل خفه
شوې؟

ما ويل نه.

او ددروازې په طرف د روانيدو کوشش مې وکړ خو هغې ټينګ کړم .
-مه څه جواب راکړه.

-زه څو ورځې وخت غواړم.

-سمه ده گرانه يوه اوونۍ وخت لرې.

دی سره می د کوډ نایت جمله وويله.

ددروازې چې راوتم کيوی داسې معلومیده لکه د ښکاري دلاسه چې ښکار
وتی وي

بس په سوچونو کې ډوب ترې روان شوم، د ترجمانانو تر استوګن ځای
ډیره لاره وه.

چې کله ځای ته ورسیدم همکارانو مې ټولو بڼه کړمه پوښتنه کوله او هر یو
په بيله بيله په کنایو کې پوه کړم چې څه مې کول.

کیوی غوښتل چې زما په واسطه خپل جال لا پراخه کړي چې دا کار ما
نه کولو.

اوبل هغې د مینې جال هم غوړولی وو تر څو ما جذب کړي

هغه شپه چې موږ دواړه د ستورو لاندې ولاړ وو، زما ذهن یوازې د
جګړې او وېرې نه ډک نه و... بلکې د کیوي په اړه پوښتنې هم پکې پیدا
شوې وې. دا نجلی څوک وه؟ څنګه دلته راوړسېده؟ ولې دومره قوي
ښکاري، خو بیا هم په سترګو کې یې یو پټ درد ښکاري؟

بله ورځ، کله چې حالت لږ ارام شو، موږ دواړه د اډې په یوه کوښه ځای
کې ناست وو. ما زړه راټول کړ او ترې مې وپوښتل:

“کیوي... که بده نه وي، ته د خپل ځان په اړه لږ راته ووايه؟”

هغه څو شېبې چوپ پاتې شوه، لکه چې د تېرو کلونو پانې يې په ذهن کې اړوي. بيا يې ژوره ساه واخيسته او ويې ويل:

“زما اصلي نوم... زهرا دی. د پلار نوم مې اقبال و.”

ما په حيرانتيا ورته وکتل. هغې ادامه ورکړه:

“زما پلار د محمد داود خان د وخت پر مهال، د زده کړو لپاره د روسې د لارې اوکراین ته ولاړ. هغه وخت افغانستان کې حالت ورو ورو خرابېده... جگړې شروع شوې، او پلار مې بېرته وطن ته را ونه کړخېد.”

هغه لږه شېبه چوپ شوه، بيا يې ورو وويل:

“هلته يې له يوې جلی سره واده وکړ... د هغې نوم سميت و. زه هلته پيدا شوم. خو ژوند هماغسې پاتې نه شو. وروسته موږ متحده ايالاتو ته ولاړو.”

ما په دقت اورېده. داسې احساس مې کاوه لکه د يوې اوږدې کيسې دروازې راته پرانیستل شوې وي.

“هلته زما نوم بدل شو... زهرا، کيوي شوه. ما هلته لويوالی وکړ، زده کړې مې وکړې... روانشناسي مې ولوستله.”

ما موسکا وکړه:

“نو ځکه ته د خلکو احساسات ژر درک کولی شې...”

هغې هم لږ موسکا وکړه:

“شاید... خو ژوند زه بل لور ته يووړم. وروسته پوځ ته داخله شوم.”

زه حيران شوم:

“ولې پوځ؟”

هغې مستقيم ځواب رانکړ، خو ويې ويل:

“ځينې وخت انسان داسې لارې انتخابوي چې فکر کوي هلته به خپل هدف پيدا کړي.”

هغې بيا خپله خبری ادامه کړه:

“اوس زه دلته یم... په افغانستان کې. زما وظیفه دا ده چې د امریکایي وګړو ساتنه وکړم—خبريالان، ډاکتران، انجنران او حتی سایلانیان.”

ما وپوښتل:

“ستا رتبه څه ده؟”

هغې وویل:

“زه تورنه یم... او د بلوک مرستیاله یم.”

ما د هغې خواته وکتل. اوس کیوي راته یوازې یوه عسکره نه ښکارېده... بلکې یوه کیسه وه، یو ژوند، یو درد، او یو هدف.

ما ورو وویل:

“تا بهر څه تېر کړي دي...”

هغې زما سترگو ته وکتل:

“او ته هم... موږ دواړه دلته بې سببه نه یو.”

هغه شېبه بيا هماغه نږدېوالی را ژوندی شو چې تېرې شپې پیل کړی و.
خو دا ځل، دا یوازې احساس نه و... دا درک و.

هغه ورځ له سهاره فضا بدله وه. اډه کې غیر عادي خوځښت روان و. کیوي
او د هغې ټیم ته امر ورکړل شوی و چې د بگرام ته نږدې کلیو ته ولاړ
شي، خو خلکو ته روغتیايي مرستې ورسوي.

ټیم په دوو برخو وېشل شوی و—یو د بنځو لپاره، بل د نارینه وو لپاره.
بنځینه ډاکترانې او نرسانې د کورونو دننه بنځو او ماشومانو ته رسېدې، او
نارینه ډاکتران د کلیوالو سړیو درملنه کوله. هر څه داسې ښکارېدل لکه یوه
ریښتیني مرستندویه هڅه... خو تر دې لاندې نور څه هم روان وو.

زه هم له هغوی سره وم، خو هغه ورځ یو څه بدل و. نور ترجانان هم راغلي
وو، او کیوي دومره فرصت نه درلود چې له ما سره جلا خبرې وکړي. کله
کله به مې لري نه هغې ته کتل—هغه به مصروفه وه، جدي، لکه چې دنده
یې تر هر څه مهمه وي.

د ورځې په منځ کې، عسکرو د خلکو د زړه کتلو لپاره یو بل کار هم وکړ —
دوی د کلی ځوانانو سره د والیبال سیالۍ پیل کړې. خندا، شور، او
خوشحالی فضا جوړه کړه. ماشومان منډې وهلې، خلک راټولېدل... هر څه
لکه یو جشن ښکارېده.

خو زه پوهېدم چې دا یوازې لوبه نه ده.

د دې سیالیو او مرستو تر شا، ځینې پټې خبرې هم روانې وې. ځینې
کسان په چوپ ډول بیل کېدل، ورسره جلا مرکې کېدې... داسې ښکاره
وه چې د معلوماتو راټولول هم د دې سفر یوه مهمه برخه وه. ځینې کلیوال،
شاید د پیسو یا بلې ژمنې په بدل کې، د همکاريو لپاره چمتو کېدل.

ما په زړه کې وویل: "دا یوازې مرسته نه ده... دا یوه لوبه ده."

ما بیا د کیوي لور ته وکتل. هغه هلته ولاړه وه، د خلکو سره یې خبرې
کولې، ماشوم ته یې دوا ورکوله... خو د هغې په سترگو کې بیا هم هغه پټ
فکرونه ښکارېدل. لکه چې هغه هم پوهېږي، خو څه نه وایي.

هغه ورځ، ما له کیوي سره ډېرې خبرې ونه کړې.

خو ما یو شی ښه درک کړ — جگړه یوازې په توپک نه کېږي... کله کله
په موسکا، مرستی، او لوبو هم کېږي.

کله چې ادې ته ستانه شو. ډیر ستړي وو

هر سړی خپل خپل ځای ته لاړ، کیوی ماته وویل ماخوستن زما ځای اطاق
ته راشه. ماویل خا؛

په نهو بجو می ساتونکو عسکرو نه اجازه واخیسته.

سیده د زهرا کیوی اطاق ته لاړم. دروازه مې ټک ټک کړه د ننوتو بلنه راکړل

شوه، د دروازې په خلاصیدو سره د عجب حالت سره مخ شوم 😲

ما هلته یوه امریکایي نه بلکې افغانی ښځه ولیده.

چې خام ژیر کمیس یې په تن و، هغه په کوچ کې ناسته وه زه پښه نیولی
شوم خو هغې ماته د ورتلو اشاره وکړه.

زه زړه نازړه شوم ما ويل چې دا څوك ده خو د هغې خدا ټينگه نشوه او
په كرس كرس يې وخنډل (😊) او ويې ويل راځه راځه مه حيرانيزه ستاكيوى
يېم.

بس ما هم ورسره وخنډل او ورته وه مې ويل اه څومره چالاكه يې، كيوى
راته وويل كينه زما څنگ ته

زه هم كيناستم خو لږ لږې. هغې رانه ددې وضعيت چې پيښ شو بښنه
وغوښته. او زياته يې كړه نن ټوله ورځ لږ درنه لږې وم، نو ومې غوښتل
چې لږ دې حيران كړم او ستړيا دې ختمه كړم نو ځكه مې ستاسو د بښنو
لباس واچولو.

-ما ترې پوښتنه وكړه دا دې له كومه كړ.

-هغې وويل دا نن يوې افغانې بښې چې تازه يې له موږ سره همكاري پيل
كړې ده د ډالۍ په ډول راكړ.

خير کيوى راته په لنډو کې د نن ورځ معلومات راکړل، او ماته يې هم داسې وښوده چې موږ په خلکو پسې گرځو ترڅو له موږ سره په پټه کار وکړي. او زياته يې کړه کوره حامده!

دې وخت کې لږه راوړاندې شوه.

ته به موږ سره د ترجبائى تر څنگ پټه همکاري هم کوې.

ته به موږ ته مخور کسان لکه مشران، علما، ملکان، تجاران او هر ډول با نفوذه اشخاص جاسوسئ ته چمتو کوې نور موږ پوه شه او هغوى.

دې وخت کې زه ډير فکرمن شوم ، هغې خپل لاسونه غاړه کې راواچول او مخاطب يې کړم اى حامده فکر مه کوه اسانه ده، زه درته لارښونې کوم.

هغه نوره هم رانږدې شوه د خولې اوسيلی يې زما په مخ لږيده، او پاسسته ورنونه يې زما ورنو سره تېچ وو. د سترگو تور يې پراخه شوي وه بانه يې زما سترگو کې لکه اغزي لږيده، د زړه ضربان يې بيخي ډير شو ان ما هم اوريده. غوښتل يې کيسينگ شروع کړي او په يو رومانتيک ماحول کې له ما د کار کولو ژمنه واخلي، دې وخت کې،

زه لږ شاته شوم او ميز ته مې لاس تير کړ د اوبو بوتل مې راواخيست. هغې
زر د ويسکي ست راته وکړ ما د سر په خورولو ورته د نه وويل او جيک
شوم هغه هم په نا قراره ډول راجيگه شوه او زما لاس يې ونيو وي ويل خفه
شوې؟

ما ويل نه.

او ددروازې په طرف د روانيدو کوشش مې وکړ خو هغې ټينگ کړم .
-مه څه جواب راکړه.

-زه څو ورځې وخت غواړم.

-سمه ده گرانه يوه اوونۍ وخت لرې.

دی سره می د کوډ نایت جمله وويله.

ددروازې چې راوتم کيوی داسې معلومیده لکه د ښکاري دلاسه چې ښکار
وتی وي.

بس په سوچونو کې ډوب ترې روان شوم، د ترجمانانو تر استوګن ځای
ډیره لاره وه.

چې کله ځای ته ورسیدم همکارانو مې ټولو بڼه ګرمه پوښتنه کوله او هر یو
په بیله بیله په کنایو کې پوه کړم چې څه مې کول.

کیوی غوښتل چې زما په واسطه خپل جال لا پراخه کړي چې دا کار ما
نه کولو.

اوبل هغې د مینې جال هم غوړولی وو تر څو ما جذب کړي
اوونې تېره شوه...

او زما ذهن لا هم په هماغه خبرو کې بند و.

ما ډېر فکر وکړ... خو هر ځل مې هماغه نتیجه واخیسته:

"زه د دې کار سړی نه یم."

بله ورځ چې زه د کمپ په انګړ کې روان وم، یو عسکر راغی او راته یې
وویل:

"حامد! بلوک قومندان دې غواړي."

زړه مې لږ په درزا شوخو عادي خبره مې وکړله

کله چې دفتر ته ورننوتم، هلته درې کسان ناست وو:

قومندان تام، څارنوال رابت او کیوی.

هغې چې زه ولیدم، په سترگو کې یې یو نرم پیغام راځړ—لکه ویل یې:

"اندېښنه مه کوه."

تام مستقیمې خبرې پیل کړې:

"حامده، موږ غواړو ته له موږ سره په یو مهم کار کې مرسته وکړې."

ما پرته له ځنډه وویل:

"ښه غواړم، خو زه دا کار نشم کولی. زه یوازې ترجمان یم... او همدا بس

دی."

رابت لږ موسکې شو، خو موسکا یې سره وه:

"ته فکر کوې چې ته یوازې ترجمان یې؟"

ما په ټينګ غږ وويل:

"هو، او زه ځان کې د داسې کار وړتيا نه وينم."

چوپتيا شوه...

تام يو نظر رابت ته واچوه، بيا يې وويل:

"سمه ده... که ته ځان نه پېژنې، شايد بل څوک دې ښه وپېژني."

هغه د دروازې طرف ته اشاره وکړه.

دروازه ورو خلاصه شوه...

او يو سړی دننه راغی.

زما سترګې پراخې شوې...

"استاد...؟!"

هغه هماغه سړی و زما د انگليسي ژبې استاد، چې ما کلونه مخکې په

پاکستان کې ورسره درس ويلی و.

خو هغه بې له وېرې ولاړ و... لکه دلته چې خپل ځای ولري.

هغه آرامه وویل:

"سلام حامده."

زه حیران پاتې شوم:

"ته... دلته څه کوي؟"

راپټ وویل دا له موږ سر دی.

"ستاسو استاد، اوس زموږ سره همکاري کوي."

زما ذهن گډوډ شو:

"ناممکنه ده... دا رښتیا نه ده."

استاد ورو وخنډل:

"ښې وختونه ژوند بدلېږي، حامده."

تام یو فایل زما مخې ته کېښود.

"دا وگوره."

ما فایل خلاص کړ.

هلته زما د تېر ژوند معلومات وو—زما د پاکستان ورځې، زما د زده کړو

ریکارډ، حتی هغه کوچني یادښتونه چې ما به په ټولګي کې کول!

زما لاسونه ولړزېدل...

رابط وویل:

"دا ټول معلومات ستا د استاد له لارې ترلاسه شوي."

ما په حیرانتیا وویل:

"دا... دا څنګه ممکنه ده؟"

استاد مخامخ راته وکتل:

"ته تل له نورو زده کوونکو جلا وې... تیز، باهوشه، او د خلکو د خبرو په

ژور فهم کې ځانګړی. ته شاید خپله دا نه وینې، خو موږ یې وینو."

ما سمدلاسه انکار وکړ:

"نه! دا سم نه دي. زه داسې څوك نه يم. تاسو غلط ياست!"

فضا درنه شوه...

كيوى ورو وويل:

"قومندان، شايد حامد ته وخت ورکړل شي... دا پرېکړه اسانه نه ده. رابټ

لږ ترجېخ شو:

"وخت؟ موږ لا مخکې ډېر وخت ورکړى."

خو كيوى ټينگار وکړ:

"هغه لا هم يوازې يو ترجمان دى... موږ بايد پرې فشار ونه کړو."

ما د هغې خواته وکتل... دا حل مې ښه احساس وکړ چې هغه رښتيا زما

طرف نيسي.

ټام ژوره ساه واخيسته، بيا يې وويل:

"حامده، حقيقت دا دى—ته له دې لوبې بهر نه يې. که ته وغواړې که

نه..."

هغه جمله نيمکړې پرېښوده.

ما فایل ته بيا وکتل... بيا خپل استاد ته...

زما ټول باورونه ماتېدل.

ما يوازې دومره وويل:

"زه... وخت غواړم."

استاد ورو وويل:

"دا ځل ښه فکر وکړه."

او کيوى، په هماغه نرم نظر، ورو راته وويل:

"زه درسره يم... هره پرېکړه چې کوې."

همدې سره مجلس پای ته ورسیده. زه روان شوم کيوى هم په ما پسې شاته

را روانه شوه لږ شيبه وروسته يې په نرم غږ سره مخاطب کړم:

حامده! ته استراحت وکړه بيا چې هر وخت دې طبيعت برابر شو زما او

ځای ته راشه'

زړه کې می وویل چې بیا به څه کلان کړې.

ما شو ورځې

لږ استراحت وکړ... ذهن مې تر ډېره ارام شوی و، خو د تیرې ورځې خبرې لا هم زما په فکرونو کې ګرځېدې. د شنبې ورځ وه رخصتي وه،
ما پریکړه وکړه چې کیوی ته لاړ شم.

کله چې د هغې کوټې ته ورسیدم د اجازې اخیستو وروسته می ټک ټک وکړ د هغې خوا نرم غږ وشو راکه، ننوتم، هغې په نرمې موسکا راته وویل:
"حامده... ته یې؟"

ما سر وڅوځاوه:

"هو زه یم رانځکې شوه لاس یې راکړ ویل څنګه یې ما ویل بڼه یم تاسی
څنګه یاست؟
بڼه یم."

د هغې چلند نن بېخي بدل و—ډېر مهربان، ډېر صمیمي و

هغې وويل:

"راځه نن رخصتی ده لږ بهر ولاړ شو." هغې افغاني جامې واچولې.

موږ دواړه له کمپ په موټر کې ووتلو او تر یو ځای لارو کله چې د شخصي موټرو ځای ته نږدې شو نو له دې گاډۍ کوز شو پیاده روان شو د لږ منزل وروسته یوه تکسی راغله بغیر ددې چې زه ورته لاس ونیسم مخه کې راته ودریده. بس ورجیک شو، د ښار په طرف روان شو.

موټر چې د کابل په لور روان و، ما احساس کاوه چې دا عادي تگ نه دی. ډېروران، لارې، حتی تم کېدل—هر څه حساب شوي وو.

وروسته موږ پل خشتي بازار ته ورسېدو.

بازار له شور او خلکو ډک و...

موږ یو دوکان ته ننوتو.

دوکاندار چې کیوی ولیده، سمدلاسه موسکۍ شو—لکه پخوا یې چې پېژني. دوکاندار عادي سړی نه په انگلیش لږ لږ پوهیده.

کیوی په عادي ډول وویل:

"زه د خپلې یوې افغانې ملګرې چې مخکې ورڅو کی ماته افغانی جامې راکړې وی د هغې لپار ځینې شیان اخلم."

بیا هغې زما خواته وکتل:

"حامده، ته لږ وګرځه... که څه دې خوښ شي، ځانته یې واخله." اوو ما هم

هیڅه نه کړې که کومه ډالۍ راته اخلې 😊

ما سر وخوځاوه او له دوکانه ووتلم.

زه د بنې لوري پنځم دوکان ته لاړم، خو پام مې لاهم د هغې خواته و.

هلته مې ولیدل —

کیوی یوه توره بټوه راوویسته...

او په ډېر عادي ډول یې دوکاندار ته ورکړه.

خو عجیب شی دا و...

دوکاندار هغه ټټه مستقیم ونه ساتله.

هغه له دوکانه ووت...

او د سپرک هغې غاړې ته، دوهم دوکان ته ولاړ.

"دا څه روان دي...؟"

هلته یې ټټه هغه دوکاندار ته ورکړه.

خو هغه هم یوازې یوه شېبه ونیوله... هغه ټټه په جیب کې کینډوده او یو ماشوم یې یو بل دوکان ته ولیږه. دې وخت کې زه هم دی نوي دوکان ته راغلم.

هغه ټټه یې د همدې غاړې درېم دوکان ته راوړه

هغه دوکان... چې زه پکې ناست وم!

زما ساه ودرېده...

خو ما هر څه ولیدل.

"دا تصادف نه دی... دا یو پیغام دی..."

زه پوه شوم —

دا يوازې بازار نه دی...

دا يوه لوبه ده. چې دوی څه کوي .

ما بيا کيوی وڅارله چې هغه په ټولو دوکانو وگرځيده او شيان يې بيه کول او
ځينی شيان يې واخيستل چې زه په هغې شکي شوم چې څنگه بغير د ترجمانه
له خلکو سره خبرې کوي؟ بيا وروسته پوه شوم چې د هغې لږ څه گډه وده
پښتو زده ده . او دري يې ښه پوره زده ده ځکه د هغې پلار اقبال د
افغانستان د کندز ولايت وو.خير دواړه بيرته په هماغه اولني دوکان کې يو
ځای شو. دوکاندار کيوی ته وويل مرغی دانه جيکه کړه؟

هغې وويل هو په يو غشي دوه ښکاره وشو...

غرمه مهال اډې ته سستانه شو، کيوي وويل ماښام زما ميلمه يې...

***

مانښام د کيوي په طرف لارم ، هغه په ځای وه ، ښه کرم ښه راغلاست يي راته وويل په خپله توده غيړه کې يي ټينګ کړم او څو ځلې يي مچو کړم لکه يوه ميرمن چې خپل مسافر خاوند چې تازه له مسافرت کورته راشي مچو کړي.

اول مو د ورځې په چکر رڼا واچوله.

ماورته د بتوې وويل چې دې کې سه وو او مرغی څوک وه؟

کيوی وويل ځان چالاکه چالاکه مه کوه زمور نور نفر هم له مور سره وه مور يي تر شا تعقيبولو ان اولنی موټر چې مور پکې بازار ته لاړو ډرېور يي زمور سړی و دوکانداران هم زمور همکاران و

او تا بتوه چيرته وليده ؟

- ما ورته ټول جريان تير کړ ، هغه موسکې شوه او وويل څه نو د مرغی او دانې باره کی څه ووايه'

ما ورته وويل چې اخرنی دوکاندار مرغی ده بتوه دانه ده ،

هغې وخندل او وي ويل پوهيرې چې دوهم بڼکار څه شى دى؟

ماويل نه'

هغه ته يې.

ما تعجب وکړ څنگه؟

کيوى راوړاندې شوه او وي ويل حامده!

تا چې زه نن په بازار کې څارلم زمور همکارانو ته څارلې، هغوي ويل سړى

ډير ماهره دى پکاريري بايد له ځان سره يې ونيسو

زه حيران وم هيڅ مې نه ويل ځکه خبرې يې رينښتيا وي ملامت وم بس ځان

مې ورتسلیم کړ

کيوى ډيره خوشاله شوه. لاره المارئ ته ودریده او څو ماډله خوراكي شيان يې

راواخيستل .

د منو مربا، شات، ملایي، کیلې خرما، او وچه میوه ټول یې جوسر کې واچول
او ډیر مزیدار ټینګ جوس ترې جوړ شو داسې جوس ما مخکې کله نه وو
لیدلی'

کیوی وویل زه نن ډیره خوشاله یم او غواړم ته هم خوشاله شې . زه غلی
ناست وم او ددې ننداره مې کوله

هغې خپل لباس زیاتره لری کړ یوازی یو څه مخصوص لباس یې پریښود.

***

کیوی جوس راواخیست خپل مخ او شونډی پری ککړې کړې. او رانږدې
شوه ویل گرانه ډیر راباندې ښه لږې نن مې قومندان ته وویل چې زه ترڅو
په افغانستان کې یم نو حامد به په هر حال کې له ماسره وي.. هغه او لوړو
چارواکو ته راته ډالۍ کړې نو ځکه ډیره خوشاله یم .

اودې سره یې راباندی برید وکړ...

بس چی خومره جوس یی جور کړی وو دا یی په ټول بدن تقسیم
کړ.....

د جوس تر خټلو وروسته د کیوی چې څه زده وو ټول یی تر سره کړل...
زه هم ځانته نه وم پوه شوی د شپې یوولس بجې وې چې د خپل ځای په
طرف لاړم.

زیاتره ملکري ویده وه داچې زه نور د خوزیدو نه وم ډارک ویده شوم.

*****

په سبا کیوی یو عسکر را ولیږه ویل راشه اغلی در سره کار لري، ورغلم
سحر پخیر یی وویل. مننه می ترې کړه،

هغه موسکې وه را وړاندې شوه په خواږه نظر راته زیر شوه لاندینی شونډه
یی بوڅه کړه او چرپ یی ترې ویستو...

راته ویی ویل کینه چې بیکه دې څه کړي هغه وگوره .

زه حيران شوم"

کيوى يو کيسټ راواخيست او په سى دى کى کينود شيبه وروسته زه را
ښکاره شوم . بس چى څه مې کړي و ټول پکې وو
په سترگو مې توره شپه شوه له پښو مې ځمکه لاره"
،کيوى ته مې په بد نظر وکتل خو څه مې نشو ويلی .

هغې ډاډ را کړ او ويى ويل بس څه چى ماويل هغه کوه نور هيڅ خفکان مه
کوه زه به دا هر څه ختم کړم.

نو د همدې ساعت نه ستا وظيفه شروع شوه.

زه او ځينى کسان چى دې څو ورځو کې ددوى په ډله کې شامل شوي وو
ټريننگ ته وليږلو.ټريننگ کې دا برخى شاملې لکه کراته،جمناسټيک،غير
نيونه،منډه،د مختليفو اسلحو کارونه،مخابراتى او جاسوسى وسايلو کارونه...

د نورو کسانو جلب او جذب مهارتونه، چې څنگه مختلف افراد ځان سره اډ
کړو.

موږ ته وویل شول چې تاسې به د مختلفو قشرونو څخه خلک چې
چارواکي، قومي مشران، ملکان، تجاران، ډرپوران، ښځې، تنکي ځوانان، علما او
نور ...

****

د تريننگ ورځې په سختۍ او نظم تېرېدلې. هر سهار به له لمر ختو مخکې
راپورته کېدو، لومړی به مو فزیکي تمرینات کول—منډې، توپونه او د بدن
قوي کول—تر څو مو وجود له هر ډول فشار سره عادت شي. بیا به مو د
جګړې هنرونه لکه کراته او غیر نیونه زده کول، چې څنگه په چټکۍ سره
ځان دفاع کړو او مقابل لوری بې وسه کړو. روزونکي ډېر سخت ول، هېڅ
ډول سستي یې نه منله، خو ورو ورو موږ هم بدل شو، بدنونه مو قوي او
ذهنونه مو چټک شول.

وروسته له فزيکي تمريناتو، د وسلو برخه شروع کېده. موږ ته د مختلفو اسلحو پېژندنه او کارول ښودل کېدل—له سپکو توپکونو نيولې تر درنو وسلو پورې. نه يوازې دزې کول، بلکې دا هم چې کله، څنگه او په کوم حالت کې يې استعمال کړو. همدارنگه، د مخابراتي وسايلو کارول مو زده کړل، چې څنگه پټ پيغامونه واستوو، کوډونه وکاروو او د دښمن له سترگو ځان پټ وساتو.

تر ټولو جالب او خطرناک برخه

د جاسوسۍ مهارتونه ول. موږ ته دا ښودل کېدل چې څنگه د خلکو باور وگټو، څنگه د هغوی له خبرو مهم معلومات راوباسو، او څنگه بې له دې چې څوک پوه شي، د هغوی په منځ کې خپل هدف تعقيب کړو. د مختلفو قشرونو سره چلند يو هنر و—له چارواکو سره جدي خبرې، له سوداگرو سره حساسي چلند، له عامو خلکو سره ساده او دوستانه اړيکې. هر رول به مو تمرين کاوه، داسې لکه رښتيا چې هماغه څوک يو.

کيوې به کله ناکله خپله هم راڅرگنده شوه او زموږ تمرينونه به يې څارل. د هغې حضور به يو ډول فشار او هڅونه دواړه وه. کله به يې زموږ تېروتنې په گوته کولې، او کله به يې په خاموشه نظر موږ ته دا احساس راکاوه چې

موږ د يوې لويې لوبې برخه يو. زه لا هم په دې نه وم پوه چې ولې زه
انتخاب شوی يم، خو يو څه راته واضح کېدل—دا لاره چې ما ته خلاصه
شوې وه، بېرته ترې گرځېدل اسانه نه وو.

ورځ په ورځ موږ بدل کېدو، نه يوازې په ځواک، بلکې په فکر کې هم.
هغه ساده ژوند چې ما پېژانده، ورو ورو رانه لېرې کې

هغه سختې ورځې، اوږدې منډې، سترې کوونکې تمرينونه او ذهني فشارونه
اوس يوازې يادونه وو. زموږ بدنونه بدل شوي وو، خو تر دې مهمه دا وه
چې زموږ فکر بدل شوی و.

د استراحت دوه اونۍ هم پوره شوې.

لومړيو ورځو کې به داسې احساس کېده لکه څوک چې له يوې جگړې
راوتلی وي—بدن ارام غوښت، خو ذهن لا هم په هماغه حالت کې و. ورو
ورو بيا عادي کېدو... يا لږ تر لږه داسې فکر مو کاوه...

يوه شپه بڼايسته باران وشو.

باران ارام، خو ژور و. د شپې چوپتیا کې به د باران څاڅکي د استوګنځي
پر پټ داسې لګېدل لکه څوک چې پټ پیغامونه لیکي. ما ډېر وخت وینس
تېر کړ، فکرونو راسره ملګرتیا کوله—د تېر، د اوس، او د هغه څه چې
راتلونکي کې به پېښ شي.

سهار چې راپاڅېدم، هوا بېخي بدله وه.

یوه تازه، پاکه فضا... داسې لکه نړۍ چې بیا له سره پیدا شوې وي. د
خاورې خوشبويي، د باد نرمې وړمې، او د شنو پانو پر سر د شبنم
څاڅکي—دا هر څه یو عجیب سکون راکاوه.

زه نور ترجمان نه وم.

اوس زه “افغان همکار” وم.

دا نوم ساده و، خو مانا یې لویه وه.

اوس زموږ ځای هم جلا شوی و.

موږ ته په اډه کې بېله برخه راکړل شوې وه. یو ډول اعتماد... یا شاید یو ډول کنټرول. نور ملګري هم راسره وو—هغه کسان چې ما سره یې تړینګ کړی و. زموږ ترمنځ یو پټ تړون جوړ شوی و، که څه هم هېڅکله مو په ښکاره نه و ویلی.

سهار امریکایي عسکرو سپورت کاوه.

دوی به د نظم سره منډې وهلې، تمرینونه یې کول، او هر حرکت یې حساب درلود.

موږ افغانان بیا داسې نه و

رښتیا خبره دا ده... لږ لټان وو.

باران چې شوی و، ډېرو ځانونه په کمبلو کې پټ کړي وو. چا به ویل “نن ورځ خو د ارام کولو ده”، چا به ویل ویده شی، او خوب یی غوره گڼلو. خو زه تر نورو لږ فعاله وم.

شاید تړینګ زما دننه یو څه بدل کړي وو.

زه بهر ووتلم، د باد وړمې مې پر مخ ولگېدې، او د شبنم يخ خاڅکي مې د
کوټو په څوکو احساس کړل.

ما ژوره ساه واخيسته... داسې مې احساس وکړ لکه ژوند مې بيا پيل کړی
وي.

لږ وروسته د لمر زریني وړانګې پر ځمکه ولوېدې.

هغه رڼا چې د تیارو وروسته راځي—هماغه رڼا چې هر څه ته نوی رنگ
ورکوي.

هماغه وخت یو عسکر راغی.

په لنډه یې وویل:

“کوي تا غواړي.”

زړه مې په سینه کې په ټوپو شو

نه پوهېدم دا څه وای زړې خبرې که نوې بیولالې؟

ورغلم.

د هغې اطاق ته چې ورننوتل، هر څه بدل ښکاره

کېدل.

طاق ښایسته و، منظم، نرمه رڼا پکې خپره وه. ښکلې خوشبويي پکې خپره

وه... یو ډول سکون، خو تر شا یې یو پټ فشار هم احساسېده.

کیوي هلته ولاړه وه.

چې زه ورنږدې شوم، هغې موسکا وکړه—هغه موسکا چې هم مهربانه او هم

شوځه ښکارېده او هم خطرناکه.

هغه راته نږدې شوه...

د هغې د خبرو طریقه لا هم هماغه وه—نرمه، خو کنټرول کوونکې. ویی ویل

“ته بدل شوی یې که نه؟” ورو مې وویل. څنگه نه چې ته راسره یې ډیر

به نور هم بدل شم.

هغې وخندل او زما اوږه يې ونيوه، لږ يې فشار ورکړ — يو ډول ستاينه،
خو په کې يو پيغام هم و.

“ما په په تا باندې کار وکړ... او ته مې ډير څه ته چمتو کړې.”

هغې زه کښېنولم.

پخپله هم زما څنگ ته کښېناسته.

يو څو شېبې چوپتيا وه.

لږ وروسته رانږدې شوه سر يې زما په اوږه کښېنود زما د زړه ټکانونه يې
شميرل...

بيا يې ورو وويل:

“اصلي کار اوس شروع کېږي.”

شايد راتلونکې څو ورځو کې لوړ مقامات راشي تر څو موږ ته د کار کولو
پلانونه راکړي.

چې ته به په هر عمليات کې له ما سره يې. په هر رنګ حالاتو کې به يو
ځای يو، خطا مرګ به مو يو ځای وي.

هغې مې سترګو ته وکتل، لکه راتلونکې ژوند چې پکې وينی.

اډې هغه ورځ بېخي بله فضا لرله...

سهار لا بڼه نه و تېر شوی چې د امنيتي تدابېرو کچه لوړه شوه. دروازې
کلکې شوې، ساتونکي دوه چنده شول، او د هر تګ راتګ ثبت کېده.
داسې ښکارېده لکه يو لوی بدلون چې رانږدې دی.

موږ ته امر وشو چې د غونډې تالار ته حاضر شو.

تالار ته چې ننوتو، هر څه منظم او جدي وو. مخ ته لوی مېز ايښی و،
شاته يې درې څوکۍ—هغه څوکۍ چې د عادي کسانو لپاره نه وې.

خو شېبې وروسته دروازه خلاصه شوه...

لومړی قومندان پام دننه شو—د هغه قدمونه درانه، خو بااعتماد وو. ورپسې
څارنوال رابته راغی، چې تل يې څېره جدي او حساسي وه. او په پای کې

کيوي... هماغه نرمه موسکا، خو دا ځل تر شا يې يو پياوړی رسمي رنگ هم و.

تام مخ ته ودرېد، مور ته يې په ژوره کتنه وکتل، بيا يې وويل:
“تاسو نور عادي کسان نه یاست... تاسو اوس د يوه سیستم برخه یاست.”
تالار کې چوپتيا خپره شوه.

رابط مخکې راغی، يو فایل يې پر مېز کېښود:
“مسؤوليت يوازې کار نه دی... دا اعتماد دی. که دا مات شي، پایلې يې سختې وي.”

مور ټول پوهېدو چې دا يوازې خبرې نه وې... دا يو خبردارۍ و.

بيا کيوي خبرې پيل کړې:

“تاسو هر يو د يوې ځانگړې موخې لپاره انتخاب شوي یاست. ستاسو کار به ښکاره نه وي... خو اغېزه به يې ژوره وي.”

هغې زموږ پر لور وکتل—په ځانگړي ډول زما خواته...

لکه چې زه یې له مخکې نه ټاکلی وم.

غونډه پای ته ورسېده.

خو کیسه دلته نه ختمېده...

وروسته له دې، امریکایي چارواکي بلې جلا جلسې ته ولاړل.

موږ ته اجازه نه وه چې ورننوځو، خو فضا داسې وه چې پوهېدو—اصلي پرېکړې هلته کېږي.

شاوخوا یو ساعت وروسته، یو افسر راځی او نومونه یې ولوستل.

هر چا ته یو مسوولیت ورکړل کېده...

څوک د معلوماتو راټولولو ته ټاکل کېدل،

څوک د اړیکو جوړولو ته،

او ځینې د داخلي څار لپاره.

زما نوم لا نه واخیستل شوی...

زړه مې درزا کوله.

سبا سهار...

يو عسکر راغی، هماغه لنډه جمله:

“کيوې تا غواړي.”

دا ځل مې زړه لږ ارام و... خو کنجکاوې زياته وه.

د هغې اطاق ته چې ورننوتل، فضا بيا هماغه وه—ارامه، خو تر شا يې فشار.

کيوې ولاړه وه.

ما ته يې اشاره وکړه چې کښېنم.

هغه مستقيم موضوع ته ولاړه:

“نور خلک اسانه دندې اخلي... خو ته نه.”

زړه مې لږ دروند شو... خو غلی پاتې شوم.

هغې یو فایل راوویست، زما مخې ته یې کېښود.

“دا یو مهم هدف دی.”

ما فایل خلاص کړ...د یو سړي انځور، یو نوم، او

او لږ معلومات.

هغې ورو وویل:

“دا کس ډېر وخت زموږ له نظره پټ پاتې شوی... خو اوس موږ ته اړتیا

ده چې پیدا او ونیول شي.”

ما ورته وکتل:

“او زه؟”

هغه لږ رانږدې شوه، په ډاډ یې وویل:

“ته یوازې نه یې... زه هم درسره یم.”

دا جمله ساده وه... خو وزن يې دروند و.

هغې دوام ورکړ:

“دا ستا لومړی لوی ازمينت دی. که بريالی شوې... نو ستا لاره به بدله شي.”

ما ژوره ساه واخيسته.

دا نور تمرين نه و...

دا رښتیني عملیات و.

ما ورو وویل:

“زه تيار یم.”

کيوي موسکا وکړه—هغه موسکا چې دا ځل پکې يو ډول باور هم و.

او په همدې شيبه کې...

زما د ژوند نوی فصل پيل شو...

کيوي لږه شېبه چوپه شوه...

لکه دا چې غواړي خبرې په احتياط سره وزن کړي. بيا يې ورو، خو جدي
اواز کې وويل:

“زما او ستا هدف... يو عادي کس نه دی.”

ما سترگې وړپورې ټينگې کړې.

هغې فايل زما مخې ته راواړاوه، د انځور پر سر يې گوته کېښوده:

“دا سړی... د سي آی اې پخوانی دلال دی.”

زړه مې لږ دروند شو.

“نوم يې... حاجي برکت دی.

کيوی دوام ورکړ دافغان روس جگړه کې د زموږ په ډالرو د وخت د
حکومت خڅه په پټه وسلې اخيستې، او بيا يې زموږ د خونبې وړ کسانو
ته رسولې.

همدارنگه د ته موږ پر مختللي وسلې شټينگر هم ورکول.

دوهم فصل: عملياتي پړاو

اطاق کې فضا جدی شوه ...

کیوي لا هم د راپور کاغذ په لاس کې نیولی و، خو سترګې یې زما پر لور
تینګې وې.

“ته باید یو مهم شی په بشپړ ډول درک کړې...”

هغې ورو وویل.

“هغه وسلې چې موږ کلونه مخکې ورکړې وې... اوس زموږ پر ضد کارېدلی
شي.” چې دا اوس موږ ته د منلو وړ نه ده...

هغې دوام ورکړ:

“حاجي برکت یوازې یو منځګړی نه و... هغه د وسلو د انتقال یو مهم پل
و.”

هغې د میز پر سر نقشه خلاصه کړه.

“هغه به دا شټينگر توغندي—هغه چې له اوږې توغول کېږي او الوتکې په نښه کوي—د کابل په شمول ختيځ او شمال ختيځو ولايتونو ته رسول.”

“ننګرهار... کونړ... لغمان... او نورې غرنۍ سيمې...”

ما ورو وويل: “دا ډېر خطرناک دی...”

کيوي سر وخوځاوه:

“تر دې هم زيات.”

هغې يو بل فايل خلاص کړ.

“زموږ د معلوماتو له مخې، حاجي برکت يوه اندازه دا توغندي پټ کړي... او بيا ناڅاپه له موږ ورک شو.”

چوپټيا خپره شوه.

“هغه له بېلابېلو ډلو سره اړيکې پاللې له مجاهدينو... عربو شبکو... او وروسته له طالبانو سره.”

زړه مې دروند شو.

هغې دوام ورکړ:

“او یوازې همدا نه...”

هغې زما سترگو ته وکتل:

“هغه له روسیه، ایران، چین او پاکستان سره هم اړیکې لري.”

ما ژوره ساه واخیسته.

دا نور یوازې یو سړی نه دی...

دا یوه سیاسي او پوځي شبکه ده.

ما ورو وپوښتل: “نو اصلي خطر څه دی؟”

کيوې بې له ځنډه ځواب راکړ:

“اصلي خطر دا دی... چې موږ نه پوهېږو دا وسلې اوس د چا په لاس کې

دي؟

“او که دا شټينگر توغندي فعاله شي.

“نو زموږ الوتکې... زموږ ماموریتونه... او حتی موږ خپله هم په خطر کې یو.”

زړه مې لکه وچې دریږي.

کیوي ورو وویل:

“موږ باور لرو... چې دا هماغه وسلې دي چې اوس زموږ پر ضد کارېدلی شي.”

یو دروند سکوت راغی.

بیا هغې زما پر لور وکتل:

“او ته... ” “ته باید دا پیدا کړې.”

زه حیران شوم او ومې پوښتل: “زه؟ او یوازې؟”

هغې سر وخوځاوه:

“نه... ” “خو ته به مخکښ او زه به دی همکاره یم...”

زما او ستا تر څنګ به نور کسان هم وی...

او که اړتیا پېښه شي فوځيان او هوايي ځواک به هم له موږ سره وي .

دې وخت کې په ما د مغروتيا پيريان کيناستل او ومی ويل هيچا ته ضرورت

نشته يوازې ته بس يې چې را سره يې.

کيوې پاڅيده کړکې ته ودریده او وي ويل بس زه هم همدا غواړم چې زه او

ته يو ځای يوو...

زه هم پاڅيدم او اجازه می وغوښته.

دروازی ته لا نه وم رسيدلی چې هغی له لاس ونيوم ...

-چيرته په

بيړه يې؟

-څه دې ويل گرانې؟

-هو کنه خبرې خلاصې شوې خو کار لا پاتې دی"

-څه کار وایه چې ځم ...

کيوې وخنډل او يې ويل د هر ځل ملاقات وروسته له به زما زړه ته کورې'

- څنگه؟ زړه ته گورم ما پوه کړه؟

- ځان نا کاره مه اوچوه را غاړې وزه'

ومی خندل بس چې څنگه دې خوښه وي.

په لږ شیبه کې د مینې فضا واکمنه شوه خو لا یې منزل ته نه وو رسیدلي

چې دروازه ټک ټک شوه، هغه ورغله او زه په چوکۍ کیناستم یو عسکر و

جاری ده

دوهم فصل: عملیاتي پړاو

کیوي ورغله، دروازه یې خلاصه کړه. یو عسکر ولاړ و، مخ یې جدي و.

هغه لنډه خبره وکړه:

“قومندان دې غواړي.”

کيوي لږه شېبه چوپه شوه، بيا يې سر وخوځاوه:

“سمه ده، راځم.”

هغې دروازه بنده کړه، زما پر لور يې وکتل.

سترگو کې يې بيا هماغه پټ رازونه ښکارېدل.

ورو يې وويل:

“ماښام راشه... مهمه خبره ده.”

ما يوازې سر وخوځاوه.

هغې ژر قدم واخيست او د قومندان ټام د دفتر پر لور ولاړه

*****

ماښام...

اډه د ورځې په نسبت ارامه وه، خو د امنيتي څراغونو لاندې هر څه لا هم
څارل کېدل.

زه ورو ورو د کيوي اطاق ته ورسېدم او دروازه مې وټکوله.

“راځه...”

د هغې غږ له دننه راغی.

کله چې ورننوتم، کيوي له مخکې چمتو ناسته وه. د ميز پر سر نقشه پرته وه،
او څو فایلونه خلاص وو.

دا ځل فضا د معمول نه لا جدي وه.

هغې مستقيمي خبرې پيل کړې:

“زه او ته... سبا سهار وختي جلال اباد ته ځو.”

ما لږ حيران ورته وکتل:

“جلال اباد؟”

هو جلال اباد.

هغې د نقشي پر يوه نقطه ګوته کېښوده.

“دلته... ښار ته نږدې، د فارم هډې په سيمه کې.”

بيا يې ورو وويل:

“يو کس دی... احمدشاه نومېږي.

ما وپوښتل:

“څوک دی؟ زموږ هدف؟”

کيو سر وخواوه:

“نه... تر اوسه هدف نه دی، خو کليدي سړی دی.”

هغې يو فايل راواخيست او زما مخې ته يې کېښود.

“د معلوماتو له مخې، دا سړی د حاجي برکت له زرو کسانو څخه دی... او

ممکن د هغو وسلو په اړه او دهغه په اړه معلومات ولري.”

دا موضوع ورځ تر بلې لويه کېده.

ما ورو وويل:

“سمه ده... زه چمتو یم.”

کيوي لږ موسکا وکړه، خو دا موسکا د اندېښنې سيوري هم درلود.

“ښه ده... ځکه دا ماموریت اسانه نه دی.”

هغې ورزیاته کړه:

“موږ به د ملکي کسانو په ښه څو... لږ کسان، لږ شور... او ډېر احتیاط.”

ما سر وخواوه.

دا نور یوازې یو سفر نه و...

دا د نامعلوم خطر پر لور حرکت و.

کيوي ورو وويل:

“استراحت وکړه... سبا به اوږده ورځ وي.”

زه پاڅېدم، خو دا ځل مې په زړه کې عجیب احساس و...

لکه یو څه چې روان دي، خو پای یې نه معلومېږي.

کله چې له اطاقه ووتم، د ادې تیاره دهلیزونه راته بل ډول ښکارېدل...

او ذهن کې یوازې یو نوم گرځېده:

احمدشاه...

سهار لا ښه تیاره، چې

موږ حرکت پیل کړ.

موږ په یو زوړ سراج په موټر کې سپاره شو.

یو ځوان ډرېور و—خاموش، خو تیز نظره. داسې ښکارېده لکه دا لارې

ورته نوې نه وي.

زه او کیوي د موټر په شا سیت کې ناست وو.

موټر ورو ورو حرکت وکړ. زموږ سفر پیل شو.

په پیل کې سړک لږ ښه و، خو لکه چې مخکې لاړو، حالت بدل شو.

دورې، کندی، او تاو راتاو لارې...

موټر هر څو متره وروسته ټکان کاوه.

کيوې د شيشې نه بهر کتل.

دا هر څه ورته نوي وو.

هغې په نيمه موسکا وويل:

“دا هماغه لارې دي چې خلک پرې عادي سفر کوي؟”

ما وخنډل:

“هو... او دا لارې ښه حالت دي.”

موټر يو ژورې کندی ته ولوېد، موټر دواړه لږ پورته شوو او بېرته سيټ ته

راولوبېدو.

کيوې سر وخوځاوه:

“دا سفر تر ماموريت مخکې ازموینه ښکاري.”

ما ورته وويل:

“که دې دا وزغمل... نو پاتې کارونه به درته اسانه وي.”

هغې بيا د لارې پر لور وکتل.

غرونه، وچې درې، او کله ناکله لرې کلي...

يو خاموشه خو دروند چاپېريال.

لږ وروسته هغې ورو وويل:

“دا ځايونه... همدلته ډېر شيان پټ پاتې کېدای شي.”

ما سر وخوځاوه:

“هو... او همدلته ډېر رازونه هم پيدا کېږي.”

موټر لا هم روان و...

هره لحظه موږ هدف ته نږدې کېدو، خو خطر هم ورسره زياتېده.

ډرېور ناڅاپه ورو شو او شاته يې وکتل.

مخکې لاره لا سخته ده، باید اختیاط وکړو.

ما او کیوی یو بل ته وکتل.

دا یوازې یو سفر نه و، بلکې د یوې پټې نړۍ دروازې ته رسیدل و.

کیوی وویل:

کله چې ورسیدو هیڅ عجله نه کوو.

ما تائید کړه. لومړی څارنه بیا حرکت.

موټر بیرته په ټکانونو سره روان شو.

او د جلال اباد لور ته دا اوږدو او ستړی سفر لاهم روان و.

لس بچي جلال اباد ښار ته ورسیدو، ډیریور زموږ خپل نفر و.

هغه مو رخصت کړ

لس بچي چې جلال اباد ته ورسېدو، هوا توده وه، خو ښار یو ډول ارام

حرکت درلود. موټر موټر ودرولو.

دېرېور ته مو وويل:

“ته ښار کې وگرځه... ماښام به د امير شهيد باغ د عمومي دروازې مخې ته
سره يوځای کېږو.”

هغه سر وخوځاوه او بې له نورو خبرو لاړ.

موږ دواړه ورو ورو د ښار پر لارو روان شوو. شور و، خو زموږ تر منځ
يو خاموش تفاهم هم و.

کيو کله ناکله شاوخوا کتل، لکه هر څه چې په ذهن کې ثبتوي.

باغ ته نږدې مو يو کوچنی هوټل وموند. ځای ساده و، خو پاک.

يو اطاق مو ونيو.

کله چې اطاق ته ننوتو، ما يو ژور سا واخيست. او سامانونه مو ځای پر
ځای کړ.

“لږ استراحت به بد نه وي...”

کيو موسکې شوه، ولينه بايد تر ماښامه دمه شو.

اطاق زما لپار لوکس وو خو د کیوی لپاره بیخي د ډبرو د زمانې وو.

دې وخت کې د هوټل شاگرد تشریف راوړ وې ویل څه ته مو ضرورت دی؟ ومې ویل اوس چای راوړه وروسته ډوډی"

شاگرد لار، او ادر یې پر ځای کړ.

کیوی وویل د خوراک وروسته به لږ خوب وکړو بیا به د ښار چکر وووهو،
ما ویل سمه ده.

*****

ماښکر اول تر مخبراتو چوکه پیاده لارو بیا تر تالاشی چوکه لارو.

کیوی ډیرې پوښتنې کولې او هر ځای ته یې په زیر کتل ورته ومی ویل دا
مخامخ سړک چې جنوب طرف لار دی ډاریک فارم هډې ته تللې. وې ویل
سمه ده سبا به پری لار شو خو اوس به د باغ په طرف لار شو.

هغې کوڅې، بازارونه، او د خلکو چلند ته پام کاوه.

هره وړه ښه ورته مهمه وه.

دا یوازې کرځېدل نه وو... دا یوه خاموشه څارنه وه.

ماښام ته نږدې باغ ته ورسیدو

ښار ورو ورو بدل شو. رڼاګانې بلې شوې، او فضا یو څه نرمه شوه.

ډیور له مور مخکې راغلی وو د هوټل ادرس مو وکړ، او ورته مو وویل

چې سهار نهه بجې مور پسې راشه"

او خپله باغ ته ننوتو.

کیوی د باغ باره کې زیاتې پوښتنې کولې او ما لنډ ځوابونه ورکول.

چې خبره د غازي امان الله خان تر مقبرې را ورسیده .

هغې وویل ښه ستاسې اتل دلته دفن دی او موسکې شوه.

شاید د موسکا علت به یې خپلواکۍ ته اشاره وه.

خیر بیرته هوټل ته راستانه شو.

ما کیوی ته وویل دوهم اوطاق به هم ونیسو"

- هغی وویل ولې کسان ډیر یو؟

ما ویل یو کې به ته ویده شې بل کې زه.

په خندا یی وویل ولې ما او تا جنګ کړی دی؟.

ومې ویل نه خوو.

-خوو څه ووايه هوتل والا غوسه کیږي؟

- نا دا خبره نه ما ویل ستړي یو لږ ښه ارام به کړو.

ویی ویل.

ځان شیخ شیخ مه کوه، راته معلوم یی نن شپه ښه تیروو.

او دې سره یی ځان غیږې ته را واچوو. خو شیبې مو ښه ځان خوله خوله

کړ. ما ځان شاته کړ خو کیوي دومره گرمه وه چې هیڅ قراریده نه

لږ نور هم بوخت شو، دې وخت کې دروازه ټک ټک شوه هوتل والا وو.

ویی ویل د خوراک لپار څه راوړم؟

ومی ویل تر ټول ښه خوراک راوړه"

خو شپي وروسته خوراک راوړل شو ښه و روش، پلاو، سابه
مستي، سلات او يو څه تازه ميوه وه چې زما لپاره ډير ښه و. خو کيوي ته
عادي خوراک و...

د ماخستن په نهو بجو مو د سبا ورځې لپاره پلان جوړ او ترتيب کړ.

زه له اوطاقه ووتم تر څو چای راوړم.

خو هغې د سبا لپاره سامانونه برابر کړل.

چای می راوړ کيوي ته مې وويلکه د شپې د جلال اباد هوايي ميدان ته
تلای شپه مو هلته تيروي او د ورځې دلته يا بل کوم هوټل کې څنګه به
وو؟ هغې وويل زموږ دنده ځانګړې ده يا به بګرام کې يو يا به دلته هوټلو
کې يو "

-سمه ده نو ستا خوښه ده"

چای مو وڅښلو.

او بستري مو تشریف وپور.....

بس کیوی ته نو نن موکه په لاس ورغلې وه چې څه یې زړه غوښتل کول
یې...سبا سهار، دقیق نهه بجې...

موږ له هوتله ووتو، هوا لا هم توده وه خو د سهار نسیم یو څه نرموالی
راوستی و. ډرپور پر وخت راغلی و. بې له ځنډه مو حرکت پیل کړ—
مقصد: فارم هډه.

موټر د ښار له کڼه کونې ورو ورو ووت. لارې ته مو سترګې نیولې وې،
خو ذهنونه مو تر دې ډېر بوخت وو.

فارم هډې ته چې ورسېدو، هلته د خلکو ورځنی ژوند په خپل عادي جریان
کې روان و—دوکانونه خلاص، خلک په راکړه ورکړه بوخت.

موږ پوښتنې پیل کړې...

له یو دوکاندار نه، بیا له بل نه، او بیا له دریم نه:

“د احمد شاه په نوم یو سړی پېژنئ؟”

ځينو سروڼه وڅوځول، ځينو انکار وکړ... خو بالاخره يو منځني عمر سړي
لږ فکر وکړ او ويې ويل:

“که هماغه احمد شاه وايي... زما خپلوان دی. اوس چپرهار، للمه کې
اوسيدړي. هلته يو کوچنی دوکان لري.”

ما او کيوي يو بل ته وکتل. ما دوکاندار ته وويل هغه يو جهادي شخصيت
دی موږ ورسره مرکه کوو ځانونه مو ورته خبريالان معرفي کړل.
هغه وول هو هغه يو مجاهد دی.

بس همدې مالوماتو ته موږ اړتيا لرله.

بې له ځنډه مو موټر بدل کړ. دا ځل مو يو بل موټر ونيو، خو د شک
امکان کم شي.

موټر د سرو مغازو له سيمې تېر شو... دوکانونه، رنگين توکي، او د خلکو
شور شاته پاتې کېده. بيا مو ځان هډې اخوندزاده ته ورساوه.

هلته، د مسجد لورې منارې لکه د سيمې د تاريخ چوپ شاهدان ولاړې
وې.

کيوي سر پورته کړ، د منارو په لور يې ژور نظر واچاوه... داسې ښکارېده
لکه هر جزئيات په ذهن کې ثبتوي.

هغې ورو وويل: “دلته زاړه ځايونه ډېر څه پتوي...”

ما څه ونه ويل، خو پوهېدم چې خبره يې تشه نه ده. ځکه دېځای ډير
تاريخي قدامت درلوده.

موږ بيا حرکت وکړ...

ورو ورو للمې ته ورسېدو. فضا بدله شوه خړې او سپرې کوچنۍ کوڅې،
ساده کورونه، او د خلکو بې تکلفه ژوند.

دلته مو له يو زلمي هلک نه پوښتنه وکړه:

“زويه، احمد شاه پېژنې؟”

هلک لږ موسکې شو، بيا يې لاس يوې خوا ته ونيو:

“هو، هغه خوا... هلته دوکان لري.”

موږ د هغه په اشارې پسې روان شوو...

يو کوچنی دوکان و.

د زړو لرگیو دروازه، او مخې ته یو سپین ږیری سړی ناست و.

هغه زموږ په لور وکتل...

سپین ږیری و، خو سترګې یې لا هم ځیرکې وې. د عمر نښې یې په مخ

ښکاره وې، خو وجود یې لا هم کلک او باوقاره و.

په خبره کې یې یو ډول ارامي وه... او هماغه ارامي، د زړه رابښکونکې

احساس ورکاوه.

کيوي ورو راته وویل: “دا هماغه دی...”

موږ ورو ورو ورنږدې شوو...

خو دا ځل، خبره یوازې پوښتنه نه وه — دا د یوې پټې کیسې دروازه وه

چې اوس پرانېستل کېده... ما ورته سلام وکړ...

هغه سمدستي راجيگ شو په درناوي يې لاس راكړ. لاس يې كلك و،
خو له ادب ډك.

ما ورو وويل: “زه حامد يم... د كابل نه راغلی يم، ترجمان يم.”

كيوي ته مې اشاره وكړه: “دا زما همكاره ده، زهرا نومېږي... خبرياله ده. اصل
كې د افغانستان ده، خو اوس په اوكرين كې اوسيږي.”

سپين ږيري په غور مور ته كتل... لكه زمور د خبرو تر شا مانا لتوي.

ما دوام وركړ: “د دې پلار، د جهاد په وخت كې د حاجي برکت سره و...
خو اوس يې د ژوندی او مړي هيڅ درك نشته. مور ډېر خلك وپوښتل،
خو چا څه ونه ويل. كه ته كوم معلومات لرې...”

يو څو شېبې چوپتيا خپره شوه...

هغه لږ سر ښكته كړ، بيا يې ژوره سا واخيسته.

“زویه... ” هغه ورو وویل، “د دې خبرې اصل معلومات خو به له حاجي برکت سره وي... خو هغه هم له ما کلونه مخکې ورک شوی دی ” ما ورته وویل بل چاته د حاجي صیب پته نشته؟

سپين ږيري لږ شاوخوا وکتل، بيا يې غږ ټيټ کړ:

“دلته يو نفر شته...”

موږ دواړه يو دم متوجه شوو.

هغه دوام ورکړ: “نوم يې ظاهر دی... پخوا به ډېر د حاجي برکت سره گرځېده.

هغه وویل حاجي برکت پخوا دوه ښځې درلودې اوس يې لغمان کې بله کړې ده.

دا ورته همده کړې ده لږ صبر وکړئ زه ورپسې هلک ليرم

هلک په ظاهر پسې ولاړ...

په دوکان کې يوه درنه چوپتيا خپره شوه. يوازې د لرګي زړې دروازې چيغې
او د باندې د خلکو عادي شور اورېدل کېده.

احمد شاه لږ مخکې رانږدې شو، سترګې يې پر مور ټينګې کړې: “ښه...
د زهرا پلار څه نومېده؟ او څه کار يې کاوه؟”

ما دا پوښتنه کيوي ته وژباړله. هغې لږ سوچ وکړ، بيا يې په انګليسي ورو
وويل: “زه دقيق معلومات نه لرم...”

چې څه کار به يې کاوه خو د حاجي برکت نوم مې له خپلوانو اورېدلی و. چې
پلار مې ورسره و. نوم يې اقبال دی”

ما يې خبرې احمد شاه ته وژباړلې. هغه ورو سر وخوځاوه، لکه څه شى
ورته لا هم نيمګړى وي.

هماغه وخت، د باندې د پښو چټک اواز واورېدل شو...

هلک بېرته راستون شو—او ورسره يو بل سړى هم و.

ظاهر.

هغه له لرې نه هم عادي نه ښکارېده. تيزې سترگې، تېره خېره، او داسې حرکتونه لکه تل په احتياط کې وي. کله چې رانږدې شو، يو ځل يې موږ له سره تر پښو وکتلو.

موږ لنډه پېژندنه وکړه، او خبره مو ورته خلاصه کړه.

ظاهر چوپ شو...

د څو شپو لپاره يې يوازې فکر کاوه. بيا يې ورو وويل: “ما ستا د پلار اقبال باره کې څه نه دي اوريدلي، خو هغه (حاجي برکت) ته به يې معلومات وي که تاسې د حاجي برکت پيدا کول غواړئ نو ډيره سخته ده او اسانه خبره نه ده.”

ما پوښتنه وکړه: “ولې؟ څه خبره ده؟”

هغه لږ رانږدې شو، غږ يې ټيټ کړ: “هغه اوس ښکاره نه گرځي مالم ډير وخت نه دی ليدلی. خو د هغه دنوې ښځې پلار کور په لغمان کې دی.”

ما او کيوي يو بل ته وکتل—همدا هغه تار و چې موږ يې لټه کوله.

خو لا خبرې نه وې ختمې شوې...

ناڅاپه—

د سرک له لوري د موټر تېز اواز راغی.

هر څه په یوه لحظه کې بدل شول.

یو تور موټر په چټکۍ تېر شو—او ورسره سم، د ډزو غږ!

ټک! ټک! ټک!

ظاهر چیغه کړه—او پر ځمکه ولوېد.

ما په لوړ غږ وویل. پرووت

موږ سمدستي ځانونه وغورځول. دوکان کې هر څه کېږد شول. چیغې

شوې، دورې پورته شوې.

ما بې له ځنډه تمانچه راویسته—او د تېرېدونکي موټر پر لور مې ډزې وکړې.

کیوي هم زما تر څنګ وه—سترګې یې یخې، خو تمرکز یې کلک و.

موټر له سيمې ووت... خو شاته يې يوازې ويره، زخمي ظاهر، او يوه نوې
پوښتنه پرېښوده:

چا نه غوښتل چې موږ حقيقت ته ورسېږو؟

دوکان لاهم د وېرې او گډوډۍ په منځ کې و...

ما په چټک غږ احمد شاه ته وويل: “موټر راوغواړه! ژر!”

احمد شاه بې له ځنډه له دوکانه ووت. زه او کيوي سمدستي د ظاهر خواته

موټر په چټکۍ له کوڅې ووت...

دورې يې شاته پرېښودې، او د خلکو شور ورو ورو غلی شو.

زه د ظاهر تر څنګ ناست وم، لاس مې لاهم د هغه پر زخم ټينګ ايښی

و. د هغه ساه کله تېزه کله ورو... داسې لکه له مرګ سره جګړه کوي.

کيوي مخ ته ناسته وه، خو هر څو ثانيې وروسته به يې شا ته کتل. سترګې

يې د ښکار کوونکي په څېر وې—هر حرکت، هر سيوري يې څاره.

ډېرور چې يو ځوان کس و سټيرنګ کلک نيولی و. وي ويل کوم

روغتون ته څو؟

ما سمدستي ځواب ورکړ:

“نه. مستقيم روغتون ته نه شو تللی.

ما کيوی ته وویل که دا برید پلان شوی وي، نو هلته به هم زموږ په تمه وي.”

کيوي ورو وویل:

“يو خوندي ځای... داسې چې څوک پرې خبر نه وي.”

ډبرور چې زموږ خپلمنځي خبرې واوریدې په موږ او پيښه شکنښکاریده. خو د ظاهر د ټپي کیدو په وجه يې همکاري کوله. هغه لږ فکر وکړ، بيا يې وویل:

“يو ځای ډاکټر پېژنم... دلته نه ډېر لرې. باور وړ کس دی.”

ما سر وخوځاوه:

“هماغه ته څو. خو احتياط کوه—کېدای شي تعقيب کېږو.”

موټر د ښار له اصلي سرکونو واوښت... تنکو کوڅو ته داخل شو.

ما د شا له ښيښې وکتل—تر اوسه هېڅ شکمن موټر نه ښکارېده.

خو زړه مې لا هم درزا کوله.

څو دقيقې وروسته، موټر د يوې زاړې ودانۍ مخې ته ودرېدو. د کلينیک

لوحه نېمه ماته وه.

ډرېور ښکته شو، دروازه يې په بېړه وټکوله.

يو سپين ږيري سړی راوووت—سترگې يې تيزې، خو ارامې وې.

“څه خبره ده؟” ويې وپوښتل

ځوان ورته ورو وويل:

“بېړنی حالت دی. مرسته غواړو.”

موټر ظاهر دننه يووړ. ډاکټر پرته له پوښتنو کار پيل کړ.

کيوې هم ورسره مرسته کوله—لاسونه يې چټک، خو دقيق وو.

زه لږ شاته ودرېدم... خو ذهن مې بل ځای کې و.

هماغه تور موټر.

هماغه دقيقې ډزې.

دا تصادف نه و.

چا موږ تعقيبولو؟

او تر ټولو مهمه—

چا غوښتل چې ظاهر چوپ کړي؟

خو شېبې وروسته، کيوي زما خواته راغله.

غږ يې ټيټ و:

“هغه معلومات چې ظاهر ورکړل... کله کوش... ‘عبدالرحمن’... دا تصادفي

نومونه نه دي.”

ما ورو وويل:

“هو. دا زموږ راتلونکي هدف دی.”

هغې ژوره ساه واخیسته:

“خو مخکې له دې، باید پوه شو چې پر موږ چا برید وکړ.”

ما د کړکې له لارې بهر وکتل

شکمن څوک نه وه. خلک خال خال گرځیدل.

کیوی وویل “شاید چې

کله کوش ته له رسېدو مخکې بیا هم تر برید لاندې شو.”

په همدې وخت کې، ډاکټر غږ وکړ:

“هغه اوس موقتي ثابت دی... خو حالت یې لا هم نازک دی.”

موږ دواړه ورنږدې شوو.

په ډیره سختۍ یې وویل زه چیرته یم.

ما ورته وويل امن کې يی.

هغه بېرته سترگې پټې کړې.

ما کیوی ته وويل څه فکر کوې ، دا خلک به څوک وه. چې د ظاهر د وژلو کونښن يی وکړ؟.

هغې اوږده ساه واخيسته او ويی ويل دلته روسان او ايرانيان غواړي موږ ته ستونزې جوړې کړي. او آی ایس آی له موږ سره دوه مخي سياست کوي ، يو ځای همکاري بل ځای راته مشکلات جوړوي. شايد دوی غواړي چې موږ حاجی برکت ته ونه رسيږو.

-دې خبرې سره ماته زما د مهاجرت د وخت د انگليسي ژبې استاذ فيض خان چې زما ټول ریکارډ يی امریکايانو ته ورکړی و رايا د شو ، خو کیوی ته مې څه ونه ويل...

وخت ماډیگر و ، د ظاهر وضعیت ښه نه. کیوی وويل بايد داسې ډرپور ته حواله کړو تر څو يی سم روغتون ته یوسي...

زه او ته به د عبدالرحمان غم وخوړو...

- هغه ځوان ته مې وويل دا زخمي په تا شو.

خو هغه انکار وکړ...

بيا مې له کيوي ورته پنځه سوه ډالر واخيستل بس د سړي زهر مړه شول.

ورته ومی ويل ترهغې يې خرچه کوه چې کورنۍ يې راځي...

هغوی مو تر روغتون په بدرکه کړل.

موږ يوه وړه ريکشه ونيوه او هوټل ته لاړو.

هوټل ته لاړو په ډير فکر او مخطاط ډول کړې ته ننوتو.

کيوي وويل زه به ځان لږ وومينځم سخته ورځ مو تيره کړې ده.

ماويل سمه ده، خپله کيناستم ديوال ته مې ډډه ووهله، دواړه لاسونه مې

پورته

کړل خټ طرف مې تاو کړل سر مې پرې تکیه کړ، پښې مې وغزولې.

او د سوچونو سمندر ته مې فنا ور وړه.

د ټولې ورځې پېښې مې يوه يوه له ذهن تيره کړه.

مختلفې پوښتنې مې له ځان وکړې!

ظاهر څوک دی؟

چا وويشتو؟

دا خلک څوک وو؟

ولې يې زموږ د کار مخه ونيوه؟

سخته ستړې او کنګس ورځ مې تيره کړه له امله يې ستړی ستومانه ووم.

په ناسته مې سترګې ورغلې وې

يو وخت مې ځان دروند احساس کړ، لکه څوک چې راباندې ناست وي

لږ زور مې وکړ خو نتيجه يې ورنه کړه چې سترګې مې وغړولې کيوي وه

موسکې شوه او وويل لکچې ډير ستړی يې؟

ما ورته د سر په اشاره وويل هو.

هغې ځان پاک مینځلی و، وېښتان یې گومنځ کړي وه، عطر یې هم استعمال کړي وه، نازکه لباس یې اچولی و.

چې نیم بدن یې لکه د سپینې واورې ترې ښکاريږي.

یوه گونډه یې له ما یو خوا او بله یې بل خوا اړولې وه په لاسونو یې زمان سر ونيو او شونډې یې رانږدې کړې حوصلې یې ما حس کړ.

لا ژورو ته تللي نه وو

چې دروازه ټک ټک شوه کیوی پورته شوه ځان یې چمتو کړ زه کرار ورغلم دروازه مې ورو خلاصه کړه هوتلي وو.

ویي ویل له تاسو مخکې یو سړی راغلی وو

ستاسې پوښتنه یې کوله.

ومې ویل څنګه سړی وو؟

ویي ویل!

-داسې لوړ غم ښکته تورې سترګې، لوړه پوزه او ډنگر وجود یې و

د خوکیانو لهجه باندې خبرې کولې.

- بڼه نو څه یې ویل؟

- ستا نوم یې اخیست ویل زما ملگری دی.

- نوم یې څه وو؟

- رسول خان"

هوټلي لار کیوی یې په خبرو سمه پوهه نشوه. ما معلومات ورکړل وې ویل چې هر څه یې ویل خو ډیر بې وخته راغلی وو. ما وخنډل تشناب ته روان شوم خو کیوی د ورځې د پېښو د راپور ورکولو او نوې امر اخیستلو لپاره مشرانو سره د تماس نیولو کار پیل کړ.

ما تر حمام کولو وروسته پاک لباس واچولو، او د امیر شهید باغ طرف ته د روانیدو چمتوالی وښود. له کیوی مې اجازه واخیسته.

موږ له خپل ډريور سره د ليدلو لپاره سهار او مازيگر د باغ جنوبي دروازه
ټاکلې وه.

د همدې هدف لپاره ټاکلې ځای ته لاړم. ډريور چې ياسين نومیده له ما مخکې
راغلی وو.

هغه ته مې د لغمان د تگ وويل چې سبا څو

ويل سمه ده هر وخت چمتو يم

په سترگو

زه تری باغ ته ننوتم او ياسين موټر کې پاتې شو.

زه چې د ورځې پيښو خفه او ستړی کړی وم زړه می غوښتل په چمنو او
کلانو وگرځم. څو شېبې مې لا تیرې کړې نه چې يو کس مې خوا ته راغی،
د هم کلان بوی کول شروع کړل.

بې ددې چې زه څه ووايم هغه رانځکې شو او ويې ويل د کلانو بويول او
لمس کول می ډیر خوښ دي!

ستا هم خوښ دي؟

ما وويل هو ډير زيات مې خوښ دي ، په تيره سهار او ماښام.

او دواړو وخنډل 😊

لږ شيبه لا نه وه تيره چې يو بل کس زموږ خواته راغی ، چې د وجود نه ډنگر معلوميدو ډير زر پوه شوم چې دا هماغه کس دی چې زما پوښتنه يې د هوتلي کړی وه.

نه يې ښه کړه او نه...

توپنکچه را وويسته په نس يې راته کيښوده ، او وي ويل اسلحه دې راکړه او په پټه خوله راسره لاړ شه!

ما هم بله لاره نه درلوده ، ورسره روان شوم.

د باغ جنوبی دروازې طرف لاړو ، هلته ياسين ولاړ وو زه يې وليدم حيران شو او لږ سره وخوږيدو فکر مې وکړ چې په دوي حمله کوي خو ډير زر پوه شو چې هغوی زما په نس وسله نيولې ده بيرته يې ځان عادي واچولو.

دلته تښتونکو یوه غلطی وکړه، پرځای ددې چې بل موټر درس کړي د یاسین موټر ته یې اشاره وکړه. چې دا زما د خلاصون لپاره یوه وسیله شوه.

هغه هم نه و نه کړه موټر یې راتا وکړ وروستی سیت ته یې ور پورته کړم.

هغوي رانه دواړو خواوو ته کښاستل.

دریور وویل کوم ځای ته ځو؟

رسول خان ورته وویل د ښار جنوبي دروازي ته حرکت وکړه!

یاسین چې پوره بلد نه وو د هغوي په اشارو د جلال اباد سړکونه او کوڅې

یو په بل پسې کراس کړې .

د ښار په سړکونو او کوڅو کې د موټرو او خلکو کڼه کونه یو څه کمه شوې

وه،

زیاتره خلک به ډک لاس کورو ته روان وه.

خو زما فکر يوازې د کيوی يادونو کې پاتې وو. رسول خان او ملګري يې په ټوله لاره هيڅ نه ويل .

چې ددې نه داسې معلومات په لاس راتلل چې دوي کشر خيل دي او اصل واکې بل چا سره دی.

خو خير موټر ورو ورو د ښار له رڼا ګانو ووت او د فارم هډې طرف ته يې منزل ته دوام ورکړ کومه سيمه چې نن سهار موږ له پښو ايستلې وه. خو په يو څه تفاوت سره ځکه هغه وخت ماسره کيوی ګانه ملګرې وه او اوس دوه بوراګانو زه د تنستولی وم.

موټر لا ډير مزل وکړ د مولوي خالص فاميليو تير شو د چېرهار دولتزو قريې ته ورسيدو. دلته د يو خام کور مخې ته موټر ته د دريدو اشاره وشوه. د رسول خان ملګری کوزشو د کور دروازه يې ټک ټک کړه يو کس را ووتو تياره وه نه معلوميدو خو څه پس پسک يې وکړ

کس واپس راغی زر کالبارې يې ډرپور ته ورکړې زه يې کوز کړم او هغه
يې رحست کړ، په تلو کې ياسين ژور را وکتل او په مرموز ډول يې ډاډ
راکړ چې کيوی خبروم.

دوي زه کور ته بوتلم په يوه تياره خونه کې بند کړم، خپله لارل.

قريب نيم ساعت وروسته رڼا راښکاره شوه رسول خان او يو بل نفر چې مخ
يې پټ وو کوټې ته راننوتل په قهر يې وويل پاڅه د امريکايانو سپيه!

اودې سره يې شاته د وينستانو ونيوم زور يې ورکړ سر مې شاته کوز کړ
سترگې

مې د کوټې چټ ته مخامخ شوې چې د لرگيو جوړ وو. د ژمې د بخاری
لوگيو تک تور اړولی وو ځای ځای د غڼو ځالي ښکارېدې زه لا د چټ په
نداره وم چې په خوله مې يوه کلکه

خپږه وخوړه او دې سره يې په ځمکه

وویشتم.

خو لغتې او سوکان يې هم راته ډالۍ کړل.

د سخت درد له امله مې ځان راټول کړ. پټ مخي له پښې ونيولم د بلې کوټې
تر دروازې يې کش کړم هلته يې زياتي لاسونه رالاندې کړل اوچته يې
پورته

کړم په کوټه کې يو کس په توشکه ناست وو هغه ته يې مخکې په درز سره
وغورولم يو سخته جټکه مې وجود کې تيره شوه، لکه د بجلي شاپ.
يوه شيبه بڼه وشتيدم چې په دم کې شوم را کيناستم ناست سړي ته مې
وکتل د هغه سترکې وځلېدې او شونډې وخوځېدې
نور بيا...

که مو لوستی وي نظر څرگند کړئ.

د امريکايي عسکرې جاسوسي ناول 21 برخه

نوم دې څه دی؟

__ حامد!

د کوم ځای یې؟

- د

همدې ننگرهار یم

د کومې ولسوالۍ؟

پچیراکام؛

- څه کار کوې؟

- د بوتانو دوکان کې کار کوم

ناست کس چې یو څه سپین بریږی وو

ډیره تجربه لرونکی شخص وو.

هغه ما سره په ورین تندي خبرې کولې زما د کار باره کې ځواب ته یې د

نه په توګه سر و خوځولو یعنې ځواب دې غلط دی.

هغه ما ته زما باره کې پوره معلومات راکړل.

يوازې په دې يې ځان پوه کولو چې ما د ظاهر او احمد شاه خښه د څه باره
کې معلومات اخيستل.

خو ما ورته يواځې همدا يوه خبره کوله چې زه په هيڅ نه يم خبر.

بيا هغه وويل دلته کور کې ښځې او ماشومان دي موږ نشو کولای چې په
تا فشار راوړو. موږ به تا ستا پلرني ټاټوبي پچيراګام تورې بورې ته بوزو
هلته به سره خبرې کوو.

کله چې ما د هغوي په مطلوبو پوښتنو ځان منکر واچولو نو هغه ماته د
ظاهر او احمد شاه د مرګ باره کې معلومات راکړل.

ويې ويل موږ ظاهر وويشت تا د هغه د ژغورلو هڅه وکړه او پټ معلومات
دې ترې اخيستل، خو موږ خبر نشو چې ستا لاس ته څه درغله که نه؟
بيا هغه روغتون کې مړ شو.

دهغه کورنۍ بيا احمد شاه دده د مرک په تور ووژلو او د هغو کيسه ختمه شوه.

خدای شته ډير زيات خفه شوم. ځکه دوه افغانان له مور جدا شول او ددوي کورنۍ يې سرپرسته شوې.

خير زه يې بيرته پخوانۍ کوټې ته منتقل کړم.

بل خوا کيوی زما د نه ورتگ له امله ډېره زياته تشویش کې وه.

د هوتل څخه را وتلې وه تر امير شهيد باغ پورې خو ځلې لاره او راغلې وه خو زما هيڅ درک په لاس نه و ورغلی.

خو بلاخره يې ياسين ليدلی وو او معلومات يې ترينه تر لاسه کړي وو.

ياسين په ډيرې هوښيارۍ سره دقيق معلومات کيوی ته سپارلي وه.

نو کيوی هم سستي نه وه کړې. دبلوک قوماندان تام سره يې ستونزه شريکه کړې وه تر څو زر تر زره ورته رسيدکي وشي.

قوماندان تام په ننگرهار هوايي ميدان کې د امريکا مېشتو ځواکونو له چارواکو سره خبرې اترې کړې وې. تر نيمې شپې يې د عملياتو پلان برابر کړی وو. امريکايي ځواکونو له ځان سره کيوی او ياسين ملگري کړي وو.

د دولتزو کلي ته څيرمه له موټرو پلي شوي وه.

زه چې کوم کور کې بندي وم، لږ وړاندې په کمين کې پريوتي وو.

د ملا اذان يو ساعت مخکې رسول خان او مخ پتي کس زه له خوبه پاڅولم، او ويې ويل راځه دا ځای نور پريږدو څو تورې بورې ته هلته به دې بڼه استقبال وشي.

په ما يې لاسونه وتړل، ويې ويل مخکې شه لږ

پياده مزل به وکړو. په زړه کې مې وويل څنگه ياسين او کيوی زما مرستې

ته نه راځي؟

له دروازې چې ووتو خو ثانيې وروسته ته د امريکايي ځواکونو ترجانانو له خوا په لودسپيکر کې غږ پورته شو تسليم شئ او وسلې په ځمکه کيږدئ.. د ترجانانو د غږ سره ما ځان په ځمکه واچولو. او رسول خان او مخ پتي کس چې بله چاره نه وه لاسونه پورته کړل. امريکايي عسکرو هغوي ژوندي ونيول، تورې کڅوړې يې سرو ته ور واچولې. او په ځمکه يې په گونډيو کړل.

کيوي او ياسين زما خواته راغلل، هغوي زما لاسونه خلاص کړل، کيوي زه غږ کې ونيولم. تر ډيره وخته يې نه خوشې کوولم.

خو امريکايي عسکرو د کور ټول ځايونه په دقيق ډول تلاشي کړل. بنځې او ماشومان يې له کوره د باندې راوويسل خو هغه سړی چې له ما يې ماخوستن پوښتنې کولې پيدا نشو.

د کور څښتن چې نسبتاً يو ځوان سړی وو، د سرسري څيړنو وروسته د امريکايي پوځيانو له خوا په بې غږه وسله ويشل شوی وو. کيوي چې تر

ډیره وخته له ما سره وه په اخر کې کور ته ننوته ترڅو معلومات راټول کړي
او په جریان ځان پوه کړي ځکه دا یوه استخباراتي موضوع وه.

دا وخت لمر خپلو زرینو وړانگو خپرولو ته چمتووالی نیولی و .

او همدې سره زما د خلاصون عملیات پای ته ورسیدل.

خو تر شا یې یوه بې چاره او غریبه کورنۍ د غم او خفګان په تغیر
کیناسته (ټټه) او د دايم لپاره یوه تور سرې ګونډه شوه او د هغې هیلې مړی
شوی ماشومان یتیمان او بې سرپرسته ته شول...

وروسته تر خلاصون زه هوايي ډګر ته بوتلل شوم ترڅو روغتیايي مرسته
تر لاسه کړم.

ډاکټرانو په هر اړخیزه توګه زه معاینه کړم کومه جدي ستونزه مې نه درلوده
یوازې د نس عضلاتو ته ته مې ضربه رسیدلې وه. هغو ماته د یوې اونۍ د
استراحت سپارښتنه وکړه خو

موږ دومره وخت نه درلوده ځکه د ظاهر څخه چې موږ کوم معلومات
اخيستي وه بايد همدان مو ورته رسيدکي کړی وی.

کیوی له مشرانو سره تر مشورو دې نتيجه ته رسيدلې وه چې يو د روغتيايي
خدمتونو ټيم د سرتيرو په ملاتړ د نورستان ننګراج ولسوالۍ کله ګوش سيمې
ته لاړ شي چې د عبدالرحمن نومي کس معلومات راټول کړي. ترڅو امريکا
ته مطلوب شخص حاجی برکت دده په پله پيدا کړي...

کیوی او مشرانو ځکه تادي کوله چې دسيمې استخباراتي کړيو کوششونه کول
ترڅو د حاجی برکت پل ورک کړي.

کومو خلکو چې زه تښتولی ووم په عملياتو کې يواځې دوه نفر نيول شوي
وه او دوه نور له سيمې وتلي وه.

کیوی په دې مطمئنه چې هغوي به زموږ د کار مخه ونيسي.

خير لنډه دا چې روغتيايي ټيم زما د نه موجوديت په صورت کې کله ګوش
سيمې ته لاړل. هغوي هلته خدمات په کار اچولي

ترڅو وښايي چې موږ له افغانانو سره مرسته کوو خو په حقیقت کې دا یوه
غولونکې ډرامه وه چې په کار اچول شوې وه....نور هیڅ خبره نه وه.

نور بیا...

په اړه یې کمینټ ولیکه.

د امریکایي عسکري جاسوسي ناول 23 برخه

تیر لفظونه

هغوي هلته خدمات په کار اچولي وو ترڅو وښايي چې موږ له افغانانو سره
مرسته کوو خو په حقیقت کې دا یوه غولونکې ډرامه وه چې په کار اچول
شوې وه....نور هیڅ خبره نه وه.

نوې برخه!

د نورستان خلک ډیر میلمه پال خلک دي.

که څه هم کور کې څه ونلري خو میلمه ته یې چې هر ډول وي پیدا کوي.

دوي ډير وروسته پاتې ژوند لري. بازار دوکان، کار، روزگار، تجارت،
تعليم، صحت اونور خدماتو ته ډير کم لاس رسي لري. ژوند يې ټول په غرونو
کې دی يوازې په يوه ټيټه سطحه کرښه او مالداري کوي چې د همدې لارې
خپل ژوند په مخ بياني خو ددې سخت ژوند سره سره ډير غړيتي او ميرانه
خلک دي.

نږدې په ټول نورستان کې کرښه او مالداري د بنځينو په لاس کې ده. سړي
يوازې د وطن دفاع ته وقف دي او بس.

کله کوش هم د نورستان د نورو سيمو په شان کلتور او رواج لري.

خو د ا سيمه تاريخي حيثيت هم لري. کله کوش سيمه د وخت د پاچا امير حبيب
الله خان د خوښې ځای وو

د تاريخي کتابونو د معلوماتو په اساس په کال 1337 هـ ق کې امير حبيب الله
خان په همدې سيمه کې په خپله خيمه کې د نا معلوم شخص له خوا په ډزو
ووژل شو.

چې د همدې وخت څخه کله گوش سیمه دراتلونکي شاهانو د پام وړ وگرځېده.

دا لړۍ د وروستي پاچا محمد ظاهر شاه تر وخته وغزیده.

اوس هم دې سیمې ته خلک د ماهیانو د خوراک لپاره او طبیعي جوړښت له امله تک راتګ کوي.

څرنگه چې په دې سیمه کې روغتيايي خدمتونه د نشت سره برابر دي نو کیوی او ټیم یې دلته د روغتیا تر سرلیک لاندې په پټه د عبدالرحمن درک لګولی وو. کیوی سره په دې پروګرام کې څو افغان همکارانو هم ملتیا کوله چې د هغې د جملې څخه دوه بنځینه نرسانې وې .

هغوي هلته د عبدالرحمن د وراره د بنځې سره لیدنه شوې وه. زینب نومیده د یو زوی مور وه.

زوی یې سخت په سوی تغذیه اخته و

د کیوی په لارښوونه په کله کوش کې لس ترټولو سخت خپل شوي ماشومان چې د سوی تغذیې له امله کړیدل د درملنې لاندې ونیول شول. دوي ته دواړه او خوراکي مواد ورکړل شوه. او د لا ښه مراقبت لپاره ددوي کورنی ژوند هم د نږدې ولیدل شو.

خو په دې لسو ماشومانو کې ډیر فوکس د زینب په ماشوم وو.

دې پټو استخباراتي مامورینو زینب او نورو نهو ښځو سره د نغدو پیسو مرستې هم کړې وه.

د نغدو پیسو او خوراکي مرستو له وېش وروسته د کله کوش خلکو د کیوي او د هغې د ډلې هرکلی وکړ. د سیمې سپین ږیرو به د دوی ستاینه کوله او افغان همکارانو ته به یې ویل!

"الله دې خیر درکړي، چې زموږ ماشومان مو هېر نه کړل."

خو د دې موسکاوو تر شا یوه بله کیسه هم روانه وه.

کيوي د ماښام له تيارې سره سم په هغه کوچني کور کې چې د لنډمهالي دفتر په توګه يې کاراوه، له خپلو افغان همکارانو سره ناسته وکړه. د ميز پر سر د سيمې نقشي، د خلکو نوملړونه او د کورنيو په اړه يادښتونه پراته وو.

يو افغان همکار وويل:

"تر اوسه مو د عبدالرحمن د کورنۍ په اړه ډېر معلومات راټول کړي دي، خو خپله عبدالرحمن لا هم نه دی رابنکاره شوی."

کيوي د کاغذونو پاڼې واړولې. وي ويل

"هغه به رابنکاره شي. داسې کسان د خپلې کورنۍ اړيکې نه شي پرېکولای."

هغې د زينب د کورنۍ په اړه ځانګړې دوسيه جلا کړه.

په سبا د کيوي يوه ښځينه نرسه د زينب کور ته د ماشوم د معاینې لپاره ولاړه.

ماشوم لږ ښه شوی و. د خوړو او درملو اغېز پرې ښکاره کېده.

زينب خوشحاله وه.

هغې وويل:

"که تاسو نه وای راغلي، نه پوهېږم د زوی مې څه حال به شوی و."

خو د خبرو پر مهال د نرسې پام د کور یوې زاوېې ته شو.

هلته یوه کڅوړه ایښې وه چې د نورو شيانو په پرتله نوې معلومېده.

کله چې د زینب خاوند کور ته راغی، سمدستي یې کڅوړه له خونې وایسته.

دا کار نرسې ته شکمن ښکاره شو.

هغې بېرته دفتر ته تر ستنېدو وروسته هر څه کیوي ته وویل.

کیوي څو شېبې چوپه پاتې شوه.

بیا یې وویل:

"له دې وروسته به د دې کور هر تک راتګ په احتیاط څارل کېږي.

د کیوي ټیم هلته څو ورځې تیرې کړې، هغوي د زینب څخه د کورنۍ د غړو

د تعداد، کاروبار، راشه درشه، خوراک او خپلوانو په اړه معلومات ترلاسه

کړي و.

د زينب ميره عبدالله نومیده د چارمغزو کاروبار يې کاوه د نورستان ولايت دواب او منډول ولسواليو ته به تللو چارمغز به يې اخيستل، هغه به يې لغمان او ننگرهار ته وړل بڼه و لږه کټه يې کوله. ددې خوا به يې خوراکي مواد وړل. د عبدالله پلار عبدالحبار نومیده دوه ښځې يې وې، پچيان يې ډير وه زياتره يې لورگانې وې يواځې د عبدالله گڼې ته ناست وه. بلخوا عبد الرحمن بيا د اقتصاد نه بڼه د دوه زامنو او څلورو لورگانو پلار وو. يوه لور يې حاجی برکت ته ناسته وه. پاتې يې کلي کې واده وي.

د زينب د خولې د خبرو په اساس د کور ټول

مصارف يې د حاجی برکت لخوا پرې کيدل.

زينب يې د زامنو هر يو کلیم الله او سليمان خڅه خبره نه وه چې څه کار کوي. خو ويل يې چې کور ته ډير وخت نه راځي. او که را هم شي له کور نه وځي.

زینب د کیوی دیوې پوښتنې په ځواب کې چې د عبدالرحمن لور چیرته اوسیدړې؟ وویل نه یم خبره چې چیرته اوسي خو دومره خبره یم چې لرې غرونو کې اوسېږي.

ددې د خبرو داسې اټکل کیدو چې شاید د نورستان په دواب ولسوالۍ یا منډول ولسوالۍ اوسېږي...

دلته کله گوش کې د کیوی معلومات بشپړ شوي وه، نور د پاتې کیدو کوم دلیل نه وو.

نو ځکه یې دغه سیمه نوره ترک کړه. خو زینب ته یې ویلي وه چې زه دې بیا پوښتنه کوم

دوه ورځې وروسته، زه دې سیمې ته د تجار په نوم لاړم.

د کیوی او نورو چارواکو په لارښوونه، ما له ځان یو تجار جوړ کړ. د جلال اباد ښار څخه تر کله گوش پورې یو سترې سفر و.

ماسپېنين مهال دې سيمې ته ورسيدم،

يو مسجد ته ننوتم. گنډي گذاري مې يو کوچ کې کينودل، مسجد مې له سترگو تير کړ.

مسجد د کلي په منځ کې له ختو او تيروجور شوی و چې ټولو خلکو ورته اسانه لاسرسی درلود.

د لمانځه لوی تالار، او د اوداسه لپاره جلا ځای درلوده...

دا مسجد يوازې د عبادت ځای نه و، بلکې د کلي د جرگو، مشورو او ټولنيزو غونډو مرکز هم و.

د جمعې لمانځه، اخرونو، قرآن کریم د درسونو او د ماشومانو د ديني زده کړو لپاره کارول کېدو.

د مسجد لگښتونه اکثر د کلي د خلکو د چنډې، خيرات او رضاکارانه مرستو له لارې پوره کېدو.

امام، مؤذن او د مسجد خدمت کوونکي د خلکو له خوا ټاکل شوی و او درناوی ورته کېدو.

ما اودس وکړ په جایماز کیناستم، د الله پاک ذکر مې شروع کړ.

شپه وروسته مؤذن اذان شروع کړ.

په ډیر بنایسته انداز یې اذان کولو، مؤذن سره دوه کسان نور هم مسجد ته را راغلي وو چې یو یې زما څنګ ته کیناست. مابه په لوړ غږ د اذان ځواب ورکولو، ده به ماته په حیرت کتل...

خو ما ځان دومره په شیخانو کې وواهه چې مه کوه پوښتنه.

خو دقیقې باد ملا امام تشریف راوړ، ټول مقتدیان ودریدل او سنت لمونځ یې وکړ، پسې مزیدار جماعت وشو او دعا هم وشوه.

د کلي خلکو منع کې زه نا اشنا کس ووم.

د دود مطابق خلکو ماسره روغېړ وکړ، او هر یو راته د ډوډۍ ست کولو...

آخر د یو پوخ عمر سړي سره چې ماته د کلي مخور کس ښکاره شو د غرمې
ډوډۍ ته روان شوم که څه هم ناوخته و

خو بیا هم ډوډۍ مو وخوړه. پس د خوراک نه چای هم راوړل شو، او زموږ
ترمنځ خبرې داسې پیل شوې!

د کوربه وویل!

ښه ځوانه نوم دې څه دی او د کوم وطن یې؟

- ما ورته نوم غلط وښوده، ماویل عباس مې نوم دی د جلال اباد نه راغلی
یم د وچې میوې تجارت کوم دلته په چارمغزو پسې راغلی یم خو څوک نه
پېژنم!

هغه وویل اممم دې ورستیو ورځو کې زموږ سیمې ته ډیر خلک په
مختلفو کارونو پسې راځي...

ما ځان ناکاره واچولو، کنې زه هیڅ خبر نه یم

خو زړه کې مې ویل تاسو څه خبر یاست چې زه د کوم هدف لپاره راغلی
یم او دی سره راته ځان یو غټ کناهکار ښکاره شو، ځکه دا خلک څومره
ساده او پاک مسلمانان دي. او موږ ددوي د

ساده توب او پاکو احساساتو څومره بده استفاده کوو.

هم موږ او هم د حاجی برکت ډلې ددې سیمې د خلکو په ژوند لوبې کولې.

خیر ما خپله دنده شروع کړه او ومې ویل زه غواړم چې دلته چارمغز واخلم
که د چا سره وي، چون سیزن هم تیر دی، خو که کوم محلي تجار سره پاتې
وي؟

کوربه چې محمود نومیده وویل ولینه دلته د عبدالله په نوم کس شته زه به
یې را وغواړم.

دې سره زما زړه ټوپونه وهل شروع کړل په سینه کې نه ځاییدو.

لنډه دا چې عبدالله راغی معرفت مو وشو، هغه وویل سمه ده عباسه وروره
دلته چارمغز اوس نشته سبا به دواب ولسوالۍ ته پسې لاړ شو.

شپه تیره شوه سهار وختي روان شو، عبدالله د ځان سره څه سامان هم
راخيستي و ،

په ډاډسن موټر کې سپاره شو، کړزی کړزی او غنګی غنګی بس د
سفر نه مې زړه موړ شو...

د سهار ناشته مو د گنډلېو پول تر څنګه هوټل ته ورسوله چې د چای او
ماهیانو بل څه پکې نه وو

له موټر کوز شو د ماهیانو اډر مو ورکړ ډیر بنایسته خوندور یې تیار کړي
وو.

ما لږ وختي خوراک بس کړ، عبدالله مې پاتې خوراک ته پرېښود. ما د
هوټل حساب لنډ کړ سیده د موټر ته لاړم د عبدالله کنډه مې وکته، خو
جوړه بنځینه او نارینه جامې پکې وې دې سره یقیني شوم چې حاجی برکت
سره د بنځې دواب ولسوالۍ یا منډول ولسوالۍ کې دی.

زه او عبدالله د کندلبو هوټل څخه روان شوو. د لمر وړانګې، د غرونو پر څوکو پوره خورې شوې وې. هوا یو څه یخه او تازه وه او د شپې پاتې شوې ورځې د غرونو په لمنو کې لکه سپین لوګي پراته وو.

موټر چې د دواب ولسوالۍ پر لور وخوځېد، سړک ورو ورو تنګ او سختېده. یو خوا جګ غرونه وو او بلې خوا ته ژور دره. هر څو متره وروسته به یو نوی پیچومی راپیدا شو. کله به موټر دومره پورته وخوت چې سړی به فکر کاوه اسمان ته خېژي.

عبدالله موسکې شو او وپې ویل:

"دا لا څه دي، مخکې نور هم سخت ځایونه شته. خطا وړوکی موټر هم په موټر کې څو ځلې مخکې او وروسته کیږي، ایله را تاو شي..."

ما له شیشې بهر وکتل. لاندې په دره کې سیند روان و، خو د دومره جګوالي له امله داسې ښکارېده لکه یو وړوکی لښتی چې د تیرو ترمنځ بهېږي. د سیند شور نه اورېدل کېده، یوازې د هغه سپینې کرښې له لرې ښکاره کېدې.

د لارې په اوږدو کې مو د غواگانو او بزو گڼې رمې وليدې. کوچني شپانه
هلکان به د غره پر لمنو ولاړ وو او په لوړ غږ به يې رمې راټولولې. ځينې
ښځينه بزگرانې په خپلو پټيو کې په کار بوختې وليدې چې په کار به لگيا
وې او کله به چې موټر ورنږدې شو، نو په حيرانتيا به يې راته کتل.

عبدالله راته وويل:

"د نورستان خلک که هر څومره غريب وي، خو ميلمه پالنه يې مشهوره
ده."

ما وخنډل او ومې ويل:

"دا خبره مې له ډېرو خلکو اورېدلې ده، خو غواړم چې يو ځل بيا يې په
خپلو سترگو يې ووينم."

هغه په ډاډه غږ وويل:

"نن به يې ووينې."

موټر يو بل جگ پيچومې ته پورته شو. ما احساس کړه چې انجن په سختۍ کار کوي. د لارې هره برخه د غرونو له ډبرو جوړه وه او موټر به کله کله ټوپونه وهل.

عبدالله په ټوکه وويل:

"که موټر دلته خراب شي، بيا به تر دوايه پياده ځو."

ما وخنډل، خو زړه کې مې فکر وکړ چې ښايي دا ټوکه دومره هم لرې نه وي.

څه موده وروسته موټر يوې داسې نقطې ته ورسېد چې له هغه ځايه د درو، غرونو او سيند پراخ منظر ښکاره کېده. ما له ډريور وغوښتل چې لږ تم شي. موږ دواړه ښکته شوو. يخ باد رالکېده او د غرونو چوپټيا عجيبه سکون درلود.

ما د لرې پرتو کليو خوا ته وکتل او له ځانه سره مې وويل:

"دا سيمه له ښکلا ډکه ده."

خو عبدالله داسې وویل هر غر او هره دره خپله پټه کیسه لري. زه د

عبدالله خبرو ته ځیر شوم، لږ غلی پاتې شوم او بیا مې وویل:

"هو... او ځینې

کیسې یې لا تر او

سه چا ته نه دي ويلي."

زما د خبرو انداز هغه ته عجیب ښکاره شو. ما غوښتل نورې خبرې وکړم،

خو

هغه یوازې موسکې شو او موټر ته وخوت.

زما په ذهن کې پوښتنې پیدا شوې، خو لا نه پوهېدم چې د دواب په لاره

کې به د کومې پټې کیسې دروازه زما پر مخ پرانیستل کېږي...

له سخت او ستړي کوونکي سفر وروسته ماسپښین ناوخته د دواب ولسوالۍ

مرکز ته ورسیدو.

د نورستان د دواب ولسوالۍ نوم له هغو سیندونو سره تړاو لري چې د سیمې
له غرنیو درو څخه راوتلي او په یوه سیمه کې سره یوځای کېږي. د دواب
ولسوالۍ د نورستان د مهمو درو او کلیو د تګ راتګ مرکز هم بلل کېږي.

دلته هغه وخت کې ډیر وړوکی بازار موجود و. تر لسو پورې دوکانونه د
سړک ښي اړخ او چپ اړخ ته ودان وو. یو څلور بستریز کلینیک، د ولسوالۍ
او امنیتیه قوماندانۍ خامې کوټې او یو ابتدایه مکتب موجود و

د جامع مسجد لپاره یوازې ځمکه ټاکل شوې وه او بس.

ښي طرف غر او چپ طرف سیند دی منځ کې یې بازار دی له سیند هاغه
غارې ته په غره کې یو څو د کوتو په شمار کورونه ودان دي...

دا سیمه ماته ډیره زړه تنګې ښکاره شوه یوازې د سیند اوبه او پکې لامبو
وهونکي ماهیان د لیدو وړ وه.

خير دلته عبدالله يو دوکان ته چې نانوايي پکې فعال و، ورتاو شو چې
خاوند يې صديق الله نومیده، دده ملگری و، روغېر مو سره وکړ زموږ يې
تود هرکلی وکړ...

صديق الله موږ ته د ډوډۍ په تيارولو لگيا شو.

زه او عبدالله د سيند غاړې ته ولاړو

اودس مو وکړ. اوبه ډيرې رنې او يخې وې ما يې تاب نه شو راوړی، خو
ماهيان پکې بغير د تکليفه گرځيدل

مسجد ته راغلو يوازې تش ميدان و تيرې ترې تاو وی او يو صف پکې
هوار وو...

لموځ وشو، لاړو د نانوايي دوکان ته ډوډۍ تياره وه په ډيره مزه مو وخوړه
د ډوډۍ له خوړلو وروسته زه او عبدالله د دواب د بازار په هغه کوچني
دوکان کې ناست وو. دباندې د مازيگر سيوري ورو ورو د غرونو پر اوږو
خپرېدل او د سيند د اوبو شور د سمې چوپتيا لا ژوره کوله.

صديق الله راته شين چای راوړ. موړ د ورځې د ستړي سفر خبرې کولې.
عبدالله ورته وويل:

"سبا سهار غواړو منډول ته ولاړ شو."

صديق الله لږ حيران شو. او وي ويل بڼه به دا وي چې آسونه کرایه کړي.
لاره اوږده ده، خو منظره يې د ستړيا احساس نه پرېږدي."

عبدالله سر وخوځاوه.

"همدا مو پلان دی."

هغه شپه مو د بازار په يوه ساده کوټه کې تېره کړه. د کوټې کړکې د سيند پر
لور وه. د شپې تر ناوخته د اوبو شور اورېدل کېده. کله به چې د غرونو
له منځه باد راوالوته، د تيرو په ديوالونه به يې پردی ورو ورو وخوځولې.

سهار لا لمر په بشپړه توګه نه و راختلی چې له خوپه پاڅېدو. د دواب بازار
ورو ورو راوېښېده. يوه خوا کې د تنور لوګي پورته کېده او بله خوا کې څو
کسان د خپلو آسونو او خړو د تيارولو په حال کې وو.

مور له دوکانونو لږه سودا واخيسته؛ وچه ډوډۍ، چای، بوره او خو نور اړين توکي. عبدالله د دوو آسونو بندوبست وکړ. د آسونو خاوند يو منځني عمر سړی و چې د سيمې په لارو بڼه بلد و.

د لمر له راختو سره سم مو سفر پيل کړ.

د دواب بازار ورو ورو تر شا پاتې شو. لاره د سيند پر غاړه روانه وه. کله به مو د اوبو تر څنګ مزل کاوه او کله به مو د غرونو په تنګو لارو پورته ختل.

د لارې په اوږدو کې مو څو واړه کلي وليدل. د تيرو کورونه د غره پر لمنو لکه د مرغانو ځالې نښتي وو. له ځينو کورونو د سهار لوکي پورته کېدل او ماشومان به له لرې مور ته کتل.

د غرونو لمنې په ځينو ځايونو کې له ځنګلي ونو ډکې وې. د څيريو، غوزانو او نورو ونو سيوري پر لاره غوړېدلي وو. کله به چې باد ولګېد، د پانو شرنگ به د سيند له شور سره يوځای شو.

عبدالله راته وويل:

"دا لاره د مندول له پخوانيو لارو څخه ده. د دې ځای خلک ټول تگ راتگ
په همدې آسونو او پښو کوي.

ما شاوخوا وکتل.

"دلته ژوند اسانه نه ښکاري."

هغه وځنډل.

"اسانه نه دی، خو خلک ورسره عادت دي."

غرمه مهال یوې چینې ته ورسېدو. اوبه یې له یوې لویې ډبرې راوتلې او
د شنو بوتو ترمنځ بهېدلې. هلته مو لږه دمه وکړه. آسونه مو اوبه کړل او خپله
مو هم د چای لپاره لنډ تم ځای جوړ کړ.

له دمې وروسته مو بیا مزل پیل کړ. لارې به ل

ا پسې جگ او دره لا ژوره کېده. ځینې ځایونه دومره تنک وو چې آسونه
به په احتیاط روان وو. لاندې به د سیند سپینې څپې ښکاره کېدې او
پورته به د غرونو څوکې د وریځو تر څنډو رسېدلې وې.

د مازيگر پر مهال يوې پراخې درې ته ورسېدو. دلته د نورو سيمو په پرتله
لږ هواره ځمکه وه او څو کروندې هم ښکارېدې. لمر د غرونو تر شا ورو ورو
تيټېده او سرو زرو ته ورته رڼا يې پر ونو او ډبرو شيندله.

عبدالله وويل:

"نور ډېر نه دي پاتې. که همداسې روان شو، تر ماښام به مرکز ته ورسېدو."

ما د ستړيا احساس کاوه، خو د سيمې ښکلا د سفر سختي کمه کړې وه.

موږ ماخستن ناوخته د منډول ولسوالۍ مرکز ته ورسېدو.

مرکز د غرونو ترمنځ په يوه نسبتاً پراخه سيمه کې پروت وو ځای ځای د

تيږو کورونه ودان شوي وه

عبدالله مستقيم د خپل تره لور يعنې اوڅښي، حاجي برکت، د کور پر لور

روان شو.

کور ته چې ورسېدو، د سپو غپار شو يو کس غږ وکړ څوک يې؟

عبدالله وويل زه يم...

له هغه خوا اجازه راکړل شوه راځي.

زه او عبدالله یوې کټې ته ننوتو لږ شپبه وروسته د آسونو خاوند او د کور پیره دار هم راغلل. په لږ وخت کې ډوډۍ راوړل شوه کپ هم شروع شو خو د حاجی برکت درک ونه لږیدو.

نو موږ هم سترې وو شملاستو.

خو ماته چندان خوب رانه غلو سوچونه او فکرونه مې شروع کړل، ماته کیوی د حاجی برکت درې جوړ شوي عکسونه راکړي وه.

یو یې د روسانو سره د جگړې د وخت عکس و، چې هغه پکې د پوخ عمر او تاند ښکاریدو.

بل عکس یې د هغه وخت نه لس دولس کاله وروسته وو چې په کمپیوټر جوړ شوی و چې هغه پکې نسبت سپین ږیری ښکاریدو

دریم عکس یې د زړښت عمر وو خو ږیرې ته تور رنګ ورکړل شوی و

دا ځکه چې زموږ افغانان چې دوهم، درېم، او څلورم واده کوي نو د تور
رنګ نه کار اخلي ترڅو سپین یرتوب یې ورک شي .

خو ما دا عکسونه له ځان سره نه و راخیستي، بلکې په ذهن کې مې صف
کړي وه.

امریکایانو زموږ د ټولنې ټول لوی او واړه اړخونه پوره څیړلي وو.

شپه تیره شوه، سهار عبدالله زه وختي له خوبه را وینس کړم ویې ویل!

راځه چې د چارمغزو اخیستو لپاره په کلیو او بانډو وګرځو، ترڅو مال برابر
کړو. ما چې دا خبرې واورېدې په زړه مې سخته تیاره راغله، ځکه ما حاجی
برکت ونه لیده چې همدا دی که موږ ظاهر غولولي یو.

او یا د ظاهر وژونکي له ما مخکې دلته را رسېدلي دي.

او موضوع د خپلو بادارانو په کټه څرخوي.

خیر را ولاړ شوم، له کوټې ووتو...

د سهار وختی هوا چې هر ځای وي خوندوره وي، خو ددې ځای هوا بیا بل قسم وه.

گرچاپېره په ځنګلونو پوښلي غرونه چې د انسان سترګې یې په لومړي ځل لیدو زر تر زره د عصبي سیستم له لارې زړه ته احوال ورکوي او هغه ورته په سینه کې د خوشالۍ توپونه وهی. خو زما زړه یوازې سترګو ته دا وایي چې ځنګلونو ته مه ګوره، یوازې د حاجي برکت څرک ولېږه.

په شین سهار مې د زړه په امر ګرچاپېره کور له نظر تیر کړ خو هیڅوک مې ونه لیدل...

عبدالله مخکې زه ورپسې شوم لږ لاندې طرف دوه کسان ښکاره شول، ورته زیر شوم ومې پېژندل د اسونو خاوند او پیره دار ول خپلو کې په نورستاني ژبه ګړیدل، چې موږ ورتږدې شو غلي شول، عبدالله ورته وویل موږ څو د چارمغزو سودا کوو. وروسته هغه ګڼ کلي ته اسونه راوله چې سودا یو ځای ته راتوله کړو...

همدې سره نور ددې ځای څخه روان شو. تردې وخته ما د عبدالله څخه
دا پوښتنه نه وه کړې چې ته ددې کور والا سره څه اړیکه لرې خو پوه ووم
چې دوي سره خپلوي لري ځکه د عبدالله بڼې زینب .

کیوی ته پوره معلومات ورکړي وه خو هغه بې چاره ددې کیم څخه خبر نه
و

ما هغه ته وویل، عبدالله!

دا خلک ستا سره څه بلدتیا لري؟

هغه ماته په ډیر لنډ ډول وویل دلته زما د تره لور اوسېږي. زه کله کله ورته

د ضرورت شیان راوړم

اودې سره نور چپ شو.

له لږ ځنډ وروسته ما بیا وویل خاوند یې د همدې ځای دي که د بل ځای؟

عبدالله وویل نه ستاسو وطندار دي خو دلته اوسېږي.

- ولې؟

- هغه ورو شان وويل دوښمن دار دي.

- ښه نو څه کاره دی ؟ دلته خو ژوند ډیر سخت دی.

وويل دلته د قيمتي ډبرو کانونه دي هغه پکې شریک دی.

ما وويل دا اوس چې پاس د اسونو خاوند سره ولاړ وو همدا وو؟

- نه دا یې د کور پیره دار و هغه خپله کانونو سره نږدې بل ځای اوسیدري.

ما نور لازمه ونه کښله چې نورې پوښتنې ترې وکړم ځکه هسې نه شکمن شي.

همدې ځای کې مې بحث د تجارت طرف واراوه، څنګه به مال پوره کړو؟

هغه غریب ډیر وګریدو او زه ورته غور غور وم

بلاخره مو یو څه سودا وکړه چې زه ورسره پاتې شوم او هغه بل کلي ته لاړو.

ما تر يو حده د اسونو خاوند ته انتظار ووايستو چې كله راغی نو د خيرې
خڅه راته سم ښكاره نشو مخ يې سور او تندي پرسېدلی و، او ډير غوسه
حالت کې و.

زه ورنږدې شوم او ورو مې ترې وپوښتل څه خبره ده وروره؟
هغه په قهرجن نظر راته وکتل ستا او د عبدالله د لاسه مې سخت وهل
وخوړل

.څنگه وروره؟

- دلته په لاره دوه کسان وه ويل يې چې...

ته چې د چا سره راغلی يې دوي څوک دي؟ ما ورته وويل دچارمغزو
تجاران دي عبدالله او عباس، هغوي وويل!

هو عبدالله تجار دی خو دا بل نفر تجار مجار نه دی.

بيا ما ستا باره کې ټينګار وکړ چې په ټوله لار يې د تجارت خبرې کړې
دي نو هغوي زه سخت ووهلم او ويې ويل!

بیا نا اشنا خلک دلته رانه ولې.

نو ما د اسونو خاوند څخه وپوښتل دوي څه رنگ خلک وه؟

- هغه وويل په پښتو ژبه غږيدل يو يې ځوان او بل يې لږ سپين ږيری

وو.

- ما وويل ښه نور يې زما باره کې څه ويل؟

- هغوي ته جاسوس بللې او ويل يې چې ژوندی يې نه پريږدو!

ما له لږ فکر وروسته د اسونو خاوند ته وويل!

ته د اسونو له درکه څومره روپی اوڼی کې کټه لرې؟

هغه وخت کې په سیمه کې پاکستانی کلداری مروجې وې. نو هغه وويل!

اوڼی کې پنځه زره.

نو ما ښه ځانته متوجه کړ!

کوره وروره زه تاته ددې اونی سل زره کلداری درکوم خو ته ما سره یوه
مرسته وکړه. چې ما د خو ورځو لپاره دلته پټ کړه...

د اسونو خاوند چې امیر حمزه نومیده په خوښی زما وړاندیز قبول کړ او یوې
تنګې درې ته یې بوتلم چې یوازې څو کوره پکې اباد وه. ماته په یو کور کې
پناه راکړل شوه او خپله امیر حمزه بیرته د تګ اجازه واخیسته. ما نور د
طبیعت له نظارو خوند نشو اخیستی. ټوله ورځ په کوټه کې پټ وم، د مورک
له کړپ سره به هم زما زړه د ډاره توپونه وهل... مازیګر حمزه بیرته راغی
حالات یې راته بیان کړل. ویې ویل څو وسلوال کسان درېسې ګرځیدل له
هر هغه ځای یې پوښتنه کړې وه چې تاسو ترې سودا کړې وه...

عبدالله یې نیولی و.

زه نور هم وډار شوم، طاقت مې یو ځای هم نه کیدو. حمزه ته مې وویل، ته
چې هر ډول کیږي څوک اعتباري کس پیدا کړه ترڅو موږ ته وخت نا
وخت د حالاتو معلومات راکړي، ته نور د منډول مرکز ته مه ځه!

يو کس ته مو پنځه زره کالبارې ورکړې ترڅو موږ ته د سيمې هر ډول
معلومات راکړي. هغه هم په ورين تندي ومنله.

بلکل به يې منله دا ډيرې زياتې روپۍ وې ځکه ددې ځای د خلکو عايد
بيخي په نېشت حساب وو.

شپه شوه د کور څښتن او کورنۍ يې دومره زړه سواند او مهربانه خلک وه
چې ما په هيڅ کوم ځای نه وه ليدلي.

زما يې ډير زيات خدمت وکړ، لکه څرنګه چې د کله کوش څخه د دواب
په لور راتلو په لاره کې عبدالله راته د نورستان د خلکو د ميلمه پالنې ويلي
وو له هغې هم ډير غيږتي قوم دی.

د شپې ډوډۍ کې، يې وچه غوښه پخه کړې وه ډيره خوندوره وه. دو

ي دا خواړه ډ

ډير زړه ته نږدې ميلمه ته پخوي.

د خوب لپاره يې بلې کوټې ته بوتلو ، ښه نرمه بستره يې راته په کتو هواره کړې وه.

د کور څښتن هم په همدې کوټه کې څملاستو. خو د رڼا مړه کولو سره مې بدن څو ځله وسکونډل شو، اړخ په اړخ واوښتم خو لکه د ميړيانو پشان مخلوق مې بدن ته داخل شوی وو. کوربه او امير حمزه خو بلد وو خو دې ناځوانه مخلوق لکه د حاجي برکت کسانو زه تارگيت کړی ووم...

د نورستان په ټولو سيمو کې خلک د رنگارنگ ستونزو سره مخ دي چې يو د هغو نه يو ماډل حشرې دي چې د شپې د خواکله چې رڼا مړه شي له څالو راوړي او خلک چيچي، مور يې کتملې بولو بيخي زياتې وې. خو د رڼا په بليدو سره بيرته خپلو څالو ته په منډه ځي.

د کور څښتن بيا راباندې مهربانه شو ټوله شپه يې په دې غريبۍ کې رڼا بله کړه...

سهار وختي د خويه پاڅېدو. په احتياط له کوره ووتو. حمزه ته مې وويل:

- تازه معلومات به کله راوړسېږي؟

حمزه شاوخوا وکتل، بیا یې په ټیټ غږ وویل:

- که هر څه سم وو، تر غرمې به زموږ سړی راشي. ما ورته ویلي چې بې له ضرورته دې دلته نه راځي او هر حرکت دې په احتیاط کوي.

ما سر وخوځاوه، خو زړه مې لا هم ناارامه و. د شپې له بې خوښۍ او د تېرو شوو ورځو له پېښو څخه مې ذهن ستړی شوی و. د درې له سر څخه د غرونو لوړې څوکې ښکارېدلې. د سهار یخ باد د ونو پانې خوځولې، خو زما لپاره د طبیعت دا ښکلا نور ارزښت نه درلود. ټول فکر مې په عبدالله او خپل راتلونکي برخلیک کې بوخت و.

بېرته کټې ته راغلو. د کور خاوند موږ ته شیدې او وچه ډوډۍ راوړه. هغه به هر ځل په موسکا راته ویل:

- مېلمه د خدای رحمت وي، تر څو چې زموږ په کور کې یې، مه وارخطا کېږه.

د هغه خبرې به لږه شېبه ډاډ راکاوه، خو بیا به مې ذهن بېرته د هغو وسلوالو کسانو خوا ته ولاړ شو چې زما په لټه کې وو.

شاوخوا غرمه وه چې د کور د باندې د چا د قدمونو غږ واورېدل شو. ما او حمزه یو بل ته وکتل. سمدستي چوپ شوو. حمزه ورو له کوتې ووت. خو شېبې وروسته بېرته راستون شو او ویې ویل:

- مه وپېږه، زموږ سړی دی.

همغه ځوان کوتې ته رانوت. مخ یې د دوږو څخه ډک و او داسې ښکارېده لکه له اوږده منزل څخه چې راغلی وي. لومړی یې اوبه وڅښلې، بیا یې ورو وویل:

- حالات ښه نه دي.

زما زړه درزا واخیسته.

- څه شوي؟

هغه وویل:

- پرون ناوخته څو وسلوال کسان منډول ته راغلي وو. خلکو ته يې ستا انځور او نښې نښانې بيانولې. ويل يې چې دا سړی بهرنی جاسوس دی او هرچا چې پټ کړي وي، له سختې سزا سره به مخ شي.

ما بې اختياره د حمزه خوا ته وکتل.

ځوان خپلې خبرې جاري وساتلې:

- عبدالله لا هم د هغوی سره دی. ځينې خلک وايي چې ترې پوښتنې کېږي، خو تر اوسه ژوندی دی.

د عبدالله د ژوندي کېدو خبر لږ ډاډ راکړ، خو د راتلونکو خطرونو سيوری لا هم زموږ پر سر خور و.

بيا ځوان يو بل خبر هم راکړ:

- ما په سوخته منډول کلي په يوه کوښه کې د حاجي برکت د دوو کسانو خبرې واورېدې. هغوی ويل چې تر دوو ورځو پورې به د درې ټولې لارې وپلټي.

په کوټه کې چوپټیا خوره شوه.

ما له ځان سره فکر وکړ: که دلته پاتې شم، ژر یا وروسته به پیدا کېږم. که ووځم، لارې ټولې څارل کېږي.

حمزه زما فکرونه ولوستل او وېي ويل:

- اوس باید بل پلان جوړ کړو، ځکه د دښمن کړۍ ورځ تر بلې تنگېږي... زه چې کومه دره کې پټ وم، دې ته چپه دره وايي. د منډول نیولې تر پنجشېر ولایت پورې غزیدلې نږدې دیرش کیلومتره اوږدوالی لري پیاده لاره ده یوازې سور اوږي کې تک راتګ پرې کیږي او بس.

حمزه ویل ددې لارې به لاړ شې.

خو ما هغه ته وویل نه زه نه ځم.

- خو ولې؟

زه دلته هسې نه یم راغلی

حمزه هک پک حیران شو او وېي ويل نو دڅه لپاره راغلی یې؟

ماويل راځه د غر سرته وڅيږو له دوه ساعته مزل وروسته ورسيدو ما هغه
ته د سل زره گلدارو نوره وعده ورکړه

حمزه وويل دا د څه لپاره؟

- ما ورته وويل ته به زموږ سره همکار شي. زه له امريکايانو سره کار کوم، زه
به تا پيسو کې پټ کړم ژوند به وپيژنې ددې اسونو د سخت کار وبار به
خلاص شي.

هغه چې دا خبرې واورېدې ډير خوشحاله شو او په ورين تندي يې زما
غوښتنې ته د هو ځواب ووايه.

ما يوه الکترونيکي اله را وايسته انتن مې جېک کړ ترڅو کيوى ته د ځاى
موقعيت ورکړم. تر ډيره مې کوښښونه وکړل خو کار يې ورنه کړ. بيرته مايوسه
کلي ته راستانه شو.

خوشبختانه چې زموږ په نه موجوديت کې د حاجي برکت کسان راغلي وه
او د کور تلاشي يې اخيستي وه خو څه معلومات په لاس نه و، ورغلي.
ما حمزه ته وويل:

گوره وروره زه دلته اوسم ته لار شه جلال اباد ته.

- دڅه لپاره؟

- گوره ښه متوجه شه!

په لاره کې يوه شيبه غفلت او دمه ونه کړې، جلال اباد هوايي ډگر عمومي دروازې سره نږدې د اسدالله په نوم يو دوکاندار دی زاړه او ناکاره نظامي سامانونه پلوري. د دوکان پوښتنه يې وکړه، ورشه د ياسين ډرپور پوښتنه له هغه وکړه.

بيا ما حمزه ته يو قلم ورکړ، او ورته ومې ويل:

ياسين داسې داسې سړی دی دا قلم به مات کړې بيا به يې ورکړې هغه به قلم را واخلي تاته به وړوکی چاقو درکړي.

نور به ټول حالات ورته بيان کړې... کله چې ورسره مخ شو

د امريکايي عسکرې جاسوسي ناول 31 برخه

حمزه د اوږدې مودې لپاره په چوپټيا کې ناست و. قلم يې په لاس کې اړاوه
را اړاوه او کله به يې زما خوا ته کتل. د مازيگر سيوري ورو ورو د درې
پر لمنو خپرېدو.

بالاخره يې وويل:

- که زه جلال اباد ته ولاړ شم او دا سړی پيدا نه کړم، بيا؟

ما ورته وويل:

- پيدا به يې کړې. اسدالله د هوايي ډگر د عمومي دروازې شاوخوا زوړ
دوکان لري. که هغه ځای ته ورسېدې، نور کار اسانه دی.

حمزه ژوره ساه واخيسته.

- ښه، سبا سهار به روان شم.

هغه شپه مې ډېر خوب ونه کړ. د کوټې له کوچنۍ کړکۍ به مې کله ناکله د
باندې کتل. د کلي خراغونه يو په بل پسې مړه کېدل او دره په تياره کې
ډوبېده.

سهار د لمونځ وروسته حمزه د سفر تیاری وکړ. د کور خاوند هم راوینن شو.

هغه حمزه ته د لارې لپاره وچه ډوډۍ او لږ پنیر ورکړ.

حمزه د تلو پر مهال زما لاس ونيو او ویې ویل:

- تر څو چې بېرته نه یم راغلی، له کوره مه وځه.

ما موسکا وکړه.

- اندېښنه مه کوه، احتیاط به کوم.

حمزه روان شو او زه یوازې پاتې شوم.

د ورځې ډېره برخه په انتظار تېره شوه. کله به مې کتاچه را واخیسته، کله

به مې د دره منظرو ته کتل، خو ذهن مې بل ځای و.

شاوخوا غرمه وه چې د کور خاوند په بیره کوټې ته رانوت.

- ژر شه!

ما وارخطا وپوښتل:

- څه شوي؟

هغه ورو وويل:

- خو ناپېژانده وسلوال کلي ته راغلي دي.

زما زړه درزا واخيسته.

له کړکې مې وکتل. د کلي په منځ کې خو کسان ولاړ وو. يو تن خلکو ته
خه ويل او نور شاوخوا راټول وو.

د کور خاوند وويل:

- داسې ښکاري چې بيا ستا په لټه کې دي.

ما سمدستي خپله کوچنۍ بوجۍ راواخيسته او د کور شاته تنکې لارې ته
ووتلم.

د کور خاوند راته اشاره وکړه:

- د چينې تر غاړې پخوانۍ سمخه شته. هلته تر ماښامه پټ پاتې شه.

زه د ونو تر سيوري لاندې روان شوم. د کلي غبرونه ورو ورو لرې کېدل.

نږدې نیم ساعت وروسته سمځې ته ورسېدم. ځای تیاره او یخ و، خو د پټېدو لپاره مناسب ښکارېده.

ما لا سم ځای نه و نیولی چې د باندې د پښو د درزا غږ مې واورېد. ساه مې ونیوله.

د سمځې له خولې د یوه سړي سیوری ښکاره شو.

ما لاس ورو ورو د ډبرې پر لور وغځاوه.

سیوری یو قدم نور هم رانږدې شو.

بیا یو اشنا غږ واورېدل شو:

- مه وېرېږه... زه عبدالله یم.

زما سترگې له حیرانتیا پراخې شوې.

عبدالله؟

خو هغه څنګه د حاجي برکت له کسانو خلاص شوی و؟

او تر دې مهمه دا چې، آیا رښتیا هم عبدالله و،

که د دښمنانو نوی چل؟

ما د سمخې په تیاره کې سترگې ورتینګې کړې. د سړي خبره روښانه نه
ښکارېده، خو غږ یې د عبدالله غوندې و.

ما په احتیاط وپوښتل:

- که رښتیا عبدالله یې، نو راته ووايه چې کله مو د دواب په بازار کې
لومړی ځل یو ځای ډوډۍ وخوړه، موږ ته چا میلستیا راکړه؟
سړي لږه شېبه چوپتیا وکړه، بیا یې ورو وویل:

- صدیق الله نانوايي.

زه لږ ارام شوم. دا خبره یوازې موږ دواړو ته معلومه وه.

عبدالله سمخې ته راننوت. مخ یې ستړی او جامې یې په دورو ککړې
وې.

ما ورته وویل:

- څنگه خلاص شوي؟

هغه د سمڅي ديوال ته تكيه وكړه او ژوره ساه يې واخيسته.

- هغوی څو ورځې پوښتنې راڅخه كولې. غوښتل يې پوه شي چې ته څوك يې او ولې راغلی يې. ما ورته هماغه د چارمغزو د تجارت كيسه كوله، خو باور يې نه راته كاوه.

- بيا؟

- پرون شپه يې زه د يوه كور په انگر كې ساتلم. د كور يو بودا سړی زما حال ته زړه وسوځېد. د شپې

ناوخته يې د شا له خوا د وتلو لاره را وښوده. زه هم په تياره كې وتښتېدم. ما سر وخوځاوه.

- نو اوس به هغوی پوه شوي وي چې ته تښتېدلی يې.

- همداسې ده. اوس به زما په لټه هم گرځي.

په سمڅه کې چوپټیا خوره شوه.

عبدالله ناڅاپه زما خواته وکتل.

- ته راته رښتیا ووايه، ته اصل کې څوک يې؟

ما ځواب ور نه کړ.

هغه بيا وويل:

- له لومړۍ ورځې مې احساس کاوه چې ته عادي سړی نه يې. اوس ټول

خلک ستا په لټه دي، او هر ځای ستا اصلي نوم حامد اخلي.

ما د سمڅې له خولې د باندې وکتل. د مازيکر لمر د غرونو تر شا د لوېدو

په حال کې و.

- ځينې خبرې شته چې اوس يې وخت نه دی.

عبدالله موسکي شو.

- نو مانا دا چې زما شک سم و.

ما موضوع بدله کړه.

- د حاجي برکت په اړه څه خبر لرې؟

د عبدالله څېره جدي شوه.

- يو مهم خبر مې اورېدلی.

- څه؟

- هغوی فکر کوي چې ته لا هم په همدې دره کې یې. ځکه یې د وتلو لویې لارې تر څار لاندې نیولي دي. خو د چپې درې لارې ته چندان پام نه کوي.

ما حیران وکتل.

- هماغه لاره چې پنجشېر ته ځي؟

- هو.

همدا مهال د سمڅې له بهره د سپي د غپا غږ راځی.

زه او عبدالله دواړه غلي شوو.

وروسته د څو کسانو د خبرو غږونه هم واورېدل شول.

عبدالله په بیره وویل:

- داسې ښکاري چې دلته را رسېدلي دي.

ما د سمخې له خولې په احتیاط وکتل.

د ونو ترمنځ څو وسلوال کسان ښکاره شول.

یو تن یې په لوړ غږ وویل:

- دلته یې شاوخوا ولټوئ! ممکن په همدې ځای کې پټ وي!

زما او عبدالله سترگې سره ولگېدې.

اوس د تېښتې لپاره یوازې یوه لاره پاتې وه...

د امریکایي عسکرې جاسوسي ناول 32 برخه

د وسلوالو غږونه هره شېبه رانږدې کېدل. زه او عبدالله د سمخې په تیاره

کې ناست وو. د سمخې په شاخوا کې یوه نری درز وو چې له لرې نه

ښکارېده.

عبدالله وویل: زه یې کورم، درز یې وکوت

ما ورته وکتل. - وتلی شو ترې؟

- که احتیاط وکړو، هو.

د باندې د سپي غيا لا زوروره شوه. يو وسلوال د سمخې خولې ته رانږدې شو.

موږ دواړو بې له غږه د درز خوا ته ځانونه ورسول. لاره تنگه او له تیږو ډکه وه. کله به مو په لاسونو او زنګنو ځان مخ ته کشاوه.

خو شیبې وروسته د سمخې شا ته یوې کوچنۍ غونډۍ ته راووتو.

ما تر شا وکتل. هماغه وخت د سمخې له خولې د خلکو چیغې پورته شوې.

- دلته وګورئ!

عبدالله موسکي شو. - ناوخته شول.

موږ د ونو ترمنځ بنکته روان شوو. تور ماښام و او تیاره په خبرېدو وه.

تر مانبامه وروسته يو زر خرځای ته ورسېدو. هلته يوه نيمه وړانه کوټه ولاړه وه.

عبدالله وويل: - شپه به دلته تېروو.

ما ومنله.

شپه سره وه. مور دواړه د کوټې په يوه کونج کې ناست وو.

عبدالله ناڅاپه وويل: - زه فکر کوم د حاجي برکت تر شا بل څوک هم شته.

- ولې؟

- ځکه يوازې د کانونو د کاروبار لپاره دومره خلک نه راتولېږي. ما څو ځله

پردي کسان ليدلي چې د شپې به يې ورسره پټې ناستې کولې.

دې خبرې زما پام ، واړاوه.

- کوم کسان؟

- نه پوهېږم، خو له سيمې نه وو.

ما په ذهن کې وویل دا هماغه د آی ایس آی پټ ماموران دي چې وخت
ناوخت زموږ پښې وهي ...

سهار وختي د آسونو د قدمونو غږ شو.

موږ دواړه له خوب وینښ شوي وو

غږونه رانږدې شول او بیا ودرېدل.

ما د دیوال له سوری دبانډې وکتل.

درې کسان وو.

یو یې وویل: - سهار تر لمر ختو مخکې باید خبر ورسوو.

دویم تن ځواب ورکړ: - حاجي برکت انتظار باسي.

زما او عبدالله سترگې سره ولگېدې.

هغوی د حاجي برکت کسان وو.

خو تر ټولو مهمه خبره دا وه چې هغوی د کوم "خبر" د رسولو خبره کوله.

او دا خبر بښايي د ټولې کيسې بڼه بدله کړې وای...

خو دقيقې وروسته

کسان له څرخای څخه روان شول. موږ هم لږ وروسته هغوي تعقيب کړل.

داچې موږ پياده روان و، او هغوي سپاره و نو واټن مو زيات شو.

په تلو تلو کې ما د عبدالله او حاجی برکت د خپلوۍ په اړيکو له هغه سره

خبرې وکړې. او دامې هم ورته وويل چې زما په وجه دا خپلوي کم رنگه شوه.

خو عبدالله وويل چې حاجی برکت د خپلوۍ وړ سړی نه دی. ډير ظالم او

بې وجدانه انسان دی...

او هغه دا هم وويل چې زينب،

هر څه ورته ويلي دي. کيوی د زينب په وسيله عبدالله همکارۍ ته چمتو

کړي وو. خو دا راز تر ننه پورې پټ ساتل شوی و. خير په خبرو خبرو کې

موږ ډېر مزل وکړ، چې ناڅاپه مو هغوي وليدل چې په يو هوار ميدان کې

ولاړ ول.

زه او عبدالله هغه وخت لا ډير حيران شو، چې موږ امير حمزه د اسونو
خاوند د هغوي په منځ کې وليد...

ځکه ما هغه د يو مهم پيغام لپاره جلال اباد ته ليږلي و. خو نوموړی لا تراوسه
دلته و، بيا د دوښمن په منځ کې!

زما تشويش دهغې کورنۍ پاړه چې د امير حمزه په خوله يې ماته پناه راکړې
وه ډير زيات شو ځکه کله چې د حاجي برکت کسان د حمزه د کره معلوماتو
په اساس دهغه کور ته زما لټون پسې ورغلي وي او هلته يې زه پيدا نه کړم
نو هغوي به يې وژلي وي...

دوهم تشويش دا راسره مل شو چې، که حمزه جلال اباد ته لاړ شي او زما
پيغام تر کيوی ورسوي نو هغه به زما د خلاصون لپاره دلته،

راشي او مستقيم به د حاجي برکت د کسانو لاس ته ولوړي، او همداسې وه
هم شول..

د امريکايي عسکرې جاسوسي ناول 33 برخه

زه او عبدالله د هغه هوار میدان له خنډې په احتیاط شاته شوو. د امیر حمزه لیدل زما ذهن ګډوډ کړی و. نه پوهېدم چې هغه په خپله خوښه د حاجي برکت له کسانو سره یو ځای شوی دی، که مجبور شوی دی.

موږ د نیول کېدو له وېرې د چپې درې په یوه لرې کور کې پناه واخیسته. د کور خاوند یو خاموش او زړه سواندی سپین ږیری و. هغه زموږ د پوښتنو ځوابونه نه غوښتل، یوازې یې ویل:

- تر هغه چې زما په کور کې یاست، خوندي یاست.

دوه شپې او دوه ورځې مو هلته تېرې کړې. د ورځې به له کوره نه وتو او د شپې به مو د سیمې حالاتو ته غوږ نیوه. عبدالله به کله ناکله د حاجي برکت د پخوانیو ظلمونو کیسې کولې او زه به د هغو کسانو په فکر کې ډوب وم چې زما له امله یې ژوند له خطر سره مخ شوی و.

د درېیمې ورځې سهار موږ پرېکړه وکړه چې په پټه د هغه کور حال واخلو چې پخوا یې ماته پناه راکړې وه.

د ونو او کمرونو تر سیورو لاندې ورو ورو ورنږدې شوو.

خو لا له لرې نه راته معلومه شوه چې څه ناوړه پېښه شوې ده.

په کور کې شور نه و.

انگر تش پروت و.

او د کور مخې ته د تازه خاورو دوه قبرونه ښکاریدل.

زما زړه ودريد.

زه په منډه ورنږدې شوم.

هلته يو گاونډی ولاړ و. کله چې يې مور وليدلو، په ټيټ غږ يې وويل:

- وسلوال کسان درې ورځې مخکې راغلل... ستاسې پوښتنه يې کوله. کله

چې يې تاسې پيدا نه کړئ، د کور خاوند او د هغه زوی يې ووژل.

ما نور څه وا نه اورېدل.

زما پښې کمزوري شوې.

په خاورو کې کېناستم.

په نږدې يو کال کې مې دومره اوبنکې نه وې تويې کړې.

هغه بې گناه خلک يوازې د دې لپاره وژل شوي وو چې ماته يې د يوې شپې پناه راکړې وه.

عبدالله هم چوپ ولاړ و. د هغه په سترگو کې هم اوبنکې راټولې شوې وې.
هغه وويل:

- حاجي برکت به حساب خانجا ورکوي.

ما د قبرونو خواته وکتل او په زړه کې مې ژمنه وکړه چې د دې وينو پوښتنه به حتمي کېږي.

خو په همدې وخت کې بل لور ته پېښې په چټکۍ روانې وې.

زما د اټکل له مخې امير حمزه توانېدلی و چې پيغام تر کيوي ورسوي.

پنځه ورځې وروسته، کيوي د دوو امريکايي ښځينه عسکرو او دوو افغان پوليسو په ملتيا د گرځندويانو په نوم منډول جهيل ته رارسېدلې وه.

هغوی د کرځندویانو په څېر جامې اغوستې وې او ځان یې دخارجي خلکو پشان بڼوده.

خو د سفر اصلي هدف بل څه و.

دوی راغلي وو چې ما او عبدالله پیدا کړي.

او تر ټولو مهمه دا چې دحاجی برکت د نیولو لکړي.

او تر ټولو مهمه دا چې دحاجی برکت د نیولو ل

پاره یو داسې پلان جوړ کړي چې د تېښتې هېڅ لاره ورته پاتې نه شي.

خو هغوی نه پوهېدل چې حاجي برکت هم د خپلو جاسوسانو له لارې د دوی د راتګ بوی اخیستی و...

او د منډول د جھیل پر غاړه د یوې خطرناکې مقابلې شېبې رانږدې شوې وې. کیوی او ملګرې یې په ډیره مینه د منډول جھیل ته رسېدلې وې. چې، لارښوونکی یې امیر حمزه و، کله چې دوي د جھیل تر څنګ په میله

بونستي وي، د حاجي برکت کسانو پرې بريد کړی و. پوليسو ورسره مقاومت وکړ چې په پايله کې يو پوليس خپل ژوند د لاسه ورکړ.

بلاخره د يو ساعت جگړې وروسته د حاجي برکت کسانو لاس ته ولويده

د امريکايي عسکري جاسوسي ناول 34 برخه

کيو، د هغې دوې ملگرې ميشل او هندي الاصلاح امريکايي سونيا او پاتې ژوندی پوليس د حاجي برکت د کسانو له خوا ونيول شول. وسلوالو هغوی د منډول له جھيل څخه لرې، د غرونو لوړو او ناشنا سيمو ته بوتلل. اورده او سخته لاره وه. بنديان يې په لاره سخت شکنجه کول، هغوی يې په لوڅو پښو په اغزيو او تيرو ډبرو گرځول ډير زيات يې ستړي او کمزوري کړي وو، او ساتونکو پرې سخت چلند کړی و.

حاجي برکت ته چې د بنديانو د نيولو خبر ورسېد، ډېر خوشحاله شو. هغه باور درلود چې اوس به وکولای شي د خپلو دښمنانو په اړه مهم معلومات ترلاسه کړي. خو کيو او ملگرو يې د هر ډول فشار باوجود د خپلو ملگرو او ماموريت په اړه څه ونه ويل.

بل لور ته زه او عبدالله لا هم د هغو بې گناه خلکو د مرګ له غمه نه وو راوتلي. د ماښام پر مهال يو پټ پيغام راوړسېد. پيغام راوړونکي په بډيره وويل: - خو ښځې چې خارجي دي د حاجي برکت کسانو نيولې دي...

ما او عبدالله يو بل ته وکتل.

- دا کيوى ده؟

هغه سر وخوځاوه.

د خبر په اورېدو مې زړه درز وکړ. پوه شوم چې وخت نور زموږ په ګټه نه دى.

هماغه شپه مو د سيمې له مشرانو او باوري کسانو سره پټې ليدنې پيل کړې. د نورستان خلک د مېلمه پالنې، غيرت او يووالي لپاره مشهور وو. کله چې هغوى د حاجي برکت د ظلمونو، د بې گناه خلکو د وژل کېدو او د بنديانو د نيولو کيسې واورېدې، نو ورو ورو يې ملاتړ راسره څرګند کړ.

په خو ورځو کې د بېلابېلو کلیو نه یو شمېر کسان زموږ د مرستې لپاره چمتو شول. چا د غرونو پټې لارې راښودلې، چا د وسلوالو د تګ راتګ معلومات راتلول، او چا د حاجي برکت د کسانو د پټنځایونو په اړه خبرونه راوړل.

یوه شپه یو ځوان زموږ پټ ځای ته راغی.

هغه په ټیټ غږ وویل:

- ما هغه ځای لیدلی دی چې بندیان پکې ساتل کېږي.

عبدالله ژر ورنږدې شو.

- ډاډه یې؟

- هو. د یوې تنګې درې په سر کې یوه سمخه ده. ساتونکي یې ډېر دي،

خو یوه پټه لار هم شته.

ما د ځوان خبرې په غور واورېدې.

دا لومړی ځل و چې د کیوي او نورو د ژغورلو لپاره مو یوه رښتینې نڅبڼه

موندله.

خو په همدې وخت کې حاجي برکت هم بېکاره نه و ناست. هغه خبر شوی و چې د سيمې خلک ورو ورو زموږ ملاتړ کوي. له همدې امله يې خپلو کسانو ته امر کړی و چې د هر شکمن کس څارنه وکړي.

د جگړې امکانات ورځ تر بلې زواتيدو.

موږ پوهېدو چې راتلونکې ورځې به د برخليک پرېکړه کوي.

يا به بنديان ژغورل کېدل...

او يا به د حاجي برکت واک نور هم پراخېده.

د نورستان خلک که څه هم د تعليم سره ډير اشنا نه دي. خو د علماوو خبرې هيڅکله ځمکې ته نه غورځوي. نو ما او عبدالله ددې فرصت نه په استفادې د منډول د مرکزي جامع مسجد د ملا امام له نفوذ څخه استفاده وکړه. او خلک مو دده په وينا پاڅون ته ولسول. ترڅو ميلمني خارجي جينکي وژغورل شي او د نورستان نوم بد نشي...

د مختلفو قريو ځوانان مو په وسلو سمبال کړل، او دوي ته مو وويل که هر چا ډيره ميرانه وکړه نو لويه جايزه گټونکي به شي.

پنځوس تنه ځوانان او د قريو مشران چمتو شول.

دوي مو په درې گروپونو وویشل:

اول گروپ چې مشري يې ما کوله ددرې په منځنۍ برخه کې مخ پورته حرکت وکړ.

دوهم گروپ د عبدالله تر مشرۍ لاندې د درې په بني اړخ کې اودريم گروپ د قومي مشرانو په مرسته د درې په چپ اړخ باندې پرمختګ وکړ... د امريکايي عسکري جاسوسي ناول 35 برخه

غرمه مهال موږ شاوخوا تر نيمايي لارې رسېدلي وو. د غرونو هوا که څه هم سړه وه، خو د اوږده مزل او د وسلو د بار له امله د ډېرو کسانو ساه لنډه شوې وه. ما د يوې دمې امر وکړ. تر ډېرو او د ونو لاندې کيناستو

ځوانان خاموشه وه. ځينو اوبه وڅښلې، ځينو خپلې وسلې وکتلې او ځينو د لرې غرونو خوا ته کتل. هر څوک پوهېدل چې تر ټولو سخت کار لا مخکې پروت دی.

ما عبدالله او يو قومي مشر را وغوښتل لازمي لارښوونې مې ورته وکړې. هغوي وويل: که همداسې مخته ولاړ شو، تر ماښامه به د درې خولې ته ورسېږو.

- خو بايد احتياط وکړو. د حاجي برکت کسان خاخا خارونکي لري.

له لنډې دمې وروسته مو بيا حرکت پيل کړ. د درې دواړو غاړو ته جکې څوکې وې او لاندي تنکه لاره غځېدلې وه. موږ په احتياط مخته تللو او د هرې ډبرې او ونې شاته مو شکمن نظر اچاوه.

له يو ساعت مزل وروسته ناڅاپه د غرونو له پاسه د ډزو غږ پورته شو.

د مرمۍ يوه لړۍ زموږ له سرونو تېره شوه او د ډبرو پر مخ ولگېده.

- کمين!

ټولو سمدستي ځايونه ونيول.

د حاجي برکت کسانو غوښتل چې موږ له سمڅي لرې او د درې له سيمې
وشرې. هغوی له لوړو ځايونو ډزې کولې او زموږ پرمختګ يې له فشار
سره مخ کړ.

ما خپلو کسانو ته امر وکړ:

- بې ځايه ډزې مه کوئ! هدف معلوم کړئ!

د قومي مشرانو گروپ تر ټولو لوړې سطحې ته ختلی و. هغوی زموږ د
دفاع اصلي بار پر غاړه واخيست. هر ځل به چې د دښمن کومه ډله د لوړو
څوکو له خوا راښکاره شوه، د قومي مشرانو کسانو ورباندې ځواکي ډزې کولې.
جګړه سخته وه.

کله به موږ څو متره مخته لاړو او بيا به د دښمن د سختو ډزو له امله تم شوو.
کله به هغوی شاتګ کاوه او بيا به له بلې خوا راڅرګندېدل.

د ورځې تر پايه موږ ډېر لږ پرمختګ وکړ. هغه فاصله چې تمه مو لرله په
څو ساعتونو کې ونيسو، د ټولې ورځې په جګړه کې هم بشپړه نه شوه.

د مانبام له رانږدې کېدو سره د ډزو شدت ورو ورو کم شو.

لکه دواړه خواوې چې ستړې شوې وي.

د لمر وروستی وړانګې د غرونو تر شا پټې شوې او په دره کې تیاره خپره شوه.

ما خپلو کسانو ته وویل:

- نن شپه باید بې احتیاطي ونه کړو. دښمن ممکن هر وخت برید وکړي.

د شپې په اوله حصه کې مو لږ آرام وکړ. ځینو کسانو د ډبرو تر شا اور بل کړ، خو د رڼا د ښکاره کېدو له وېرې مو ژر مړ کړ. ټپیانو ته درمل ورکړل شول او ساتونکي په نوبتونو ودرول شول.

ما عبدالله را وغوښت، د یوې ډبرې

تر شا کیناستو.

عبدالله وویل:

- که سبا هم جګړه همداسې دوام وکړي، بندیانو ته رسېدل به سخت شي.

ما د تيارو غرونو خوا ته وکتل.

- ځکه بايد نن شپه حرکت وکړو.

کله چې نيمه شپه واوښته، ټول کسان بېرته راويښ شول.

د مخکې جوړ شوي جنګي پلان له مخې درې واړه ډلې ورو ورو خپلو ټاکلو لارو ته وخوځېدې.

هوايځه شوې وه او سپوږمۍ د غرونو پر سرونو کمزورې رڼا شيندله.

موږ په پټه د هغوي لومړي خط ته ورزېدې شوو. دا هغه ځای و چې د سمڅې تر ټولو مهمه دفاعي کرښه بلل کېده.

خو لا مو بشپړ ځايونه نه وو نيولي چې ناڅاپه د دښمن يو ساتونکي موږ وليدلو.

- څوک دي هلته؟

له دې سره سم ډزې پيل شوې.

په يوه شېبه کې ټوله سيمه د جګړې په ډګر بدله شوه.

د مرميو رڼاگانې په تياره کې ځلېدې.

د قومي مشرانو ډلې له چپ اړخه فشار راوړ، عبدالله د بني اړخ نه پرمختګ وکړ او زه له منځنۍ لارې مخته روان وم.

جګړه تر هر وخت سخته وه.

د حاجي برکت کسانو هم درنه مقابله کوله. هغوی پوهېدل کېدا کړنه له لاسه ورکړي، نو سمڅې ته لاره پرانیستل کېږي

د دواړو خواوو څخه تلفات واوښتل.

ځينې ځوانان چې څو ورځې مخکې يې د پاڅون لپاره وسلې اخيستې وې، اوس د جګړې په لومړۍ کړنه کې سخت جنګيدل.

له بلې خوا د حاجي برکت څو مشهور قوماندانان هم ووژل شول.

د جګړې شور د غرونو تر منځ انګازې کولې.

سهار ته نږدې موږ وکولای شول ددوي دفاعي کړنې يوه برخه ماته کړو.

له لږ نور مقاومت وروسته ددوي زياتره جنګيالي د غرو پورتنیو برخو ته
شاتګ ته اړ شول.

ځينې مړه او ټپيان شول.

دوه کسان مو ژوندي ونيول، له هغوي مو معلومات ترلاسه کړل وېي ويل:

پاس په سمخه کې له موږ سره درې بنځې يو پوليس او يو شپونکی چې
موږ پرې د جاسوس شک کړی و سره د رمې بندي دی.

ريښتيا هم موږ د جنګ په حالت کې، ځينې اوزې وليدې. چې منډې به
يې وهلې.

دا دوه اسيران مو يو څنګ ته کړل، جګړه غلې شوه...

يو څه وخت وروسته له سمخې اوزې را ووتې شاته ورپسې شپونکی و،
په ډيرې تيزۍ سره زموږ خواته را روان و، زموږ ځينو کسانو پرې ډزې هم
وکړې، خو شپونکي شور جوړ کړ چېغې او نارې يې وهلې.

تر موړ راوړسېد، ويې وويل!

پاس سمخه کې مړي او زخميان پراته دي ورثې او مرسته ورسره وکړئ.

نور په چغو او نارو سر شو، پخپلو اوزو پسې گامونه واخيستل اخيستل او له سترگو پناه شو...

ما له ځان سره څلور سرتيري واخيستل او په ډير احتياط سره د سمخې خواته روان شو، له يوې لورې غونډۍ چې مخامخ سمخې ته يې موقعيت درلود وختو هلته مو يو وسلوال کس او حاجي برکت وليدو ورته مو وويل تسليم شئ کرد چاپيره محاصره ياست. هغوي ټيټ شول موړ نور هم ورنږدې شو تر دې چې د سمخې خولې ته ور ورسيدو خو بيا هم تسليم نه شول.. اخر تر يو دوه ساعته ځنډ وروسته لومړنی کس تسليم شو او وويل نور څوک نشته:

اولنی کس زه وم چې سمخې ته ورننوتم، نو په سترگو مې توره شپه شوه.

د امريکايي عسکري جاسوسي ناول 36 برخه

زه لومړنی کس وم چې سمخې ته ننوتم، نو په سترگو مې توره شپه شوه.

ما هلته یو ستر وهشت ولید.

کیوی، میشل، سونیا او افغان پولیس په داسې حال کې ولیدل چې ټول بدن یې تکشین اوبستې و، پښې لاسونه او خولې یې تړل شوي وو. د کیوی، میشل او سونیا سپین بدنونه او ګلابي مخونه ټول شکارې شوی و.

پښې یې تورې اوبستې وې نوکان یې د تیرو سره د لږیدلو له امله لویدلي وه.

د پښو تلې یې د اغزیو ډکې وې. زه په بیرته ورنږدې شوم اول مې خولې او بیا پښې او لاسونه خلاص کړل.

دوي سخت کمزوري شوي وه په ډیر تکلیف راکیناستل، کیوی وویل!

دا کس حاجی برکت نه دی. ما د

هغه کس چې د حاجي برکت په نوم تسلیم شوی و، د سرتېرو تر څار لاندې ولاړ و. وکتل. په زړه کې مې یو عجیب شک پیدا شو.

ورمخ ته شوم او مخ ته مې بڼه ځير شوم.

ناڅاپه مې د هغه د مخ له يوې برخې څخه مصنوعي پوټکی جلا کړ.

عبدالله چې دا مهال را رسيدلی و حيران شو. او ويې ويل

- دا څه کوې؟

خو په بله شېبه کې هر څه روښانه شول.

دا سړی حاجي برکت نه و.

يوازې يو عادي جنگيالی و چې د حاجي برکت په بڼه جوړ شوی و.

ټولو يو بل ته وکتل.

عبدالله په حيرانتيا وويل:

- نو اصلي حاجي برکت چېرته دی؟

هماغه وخت زما ذهن د هغه شپون خوا ته ولاړ چې څو شېبې مخکې له

اوزو سره د سمڅي څخه وتلی و.

د هغه بډړه، چغې، نارې او بيا ناڅاپي ورکېدل...

ټولې ټوټې سره ونښلېدې.

ما په غوسه وويل:

- اصلي حاجي برکت هماغه شپون و!

د سمخې دننه چوپټيا خپره شوه.

څرکنده شوه چې هغه مصنوعي څېره يې پر مخ اچولې وه او زموږ له سترگو

مخکې د اوزو له رمې سره وتښتېد.

عبدالله په قهر د خپلې وسلې لاستی ونيو.

- نو موږ يې بيا وغولولو.

ما سر وخوځاوه.

- خو دا ځل به ډېر لرې نه ځي.

له دې وروسته مې شاوخوا وکتل.

ورو ورو د سمڅي دننه منظره رابرسېره شوه...

د سمڅي په منځنۍ برخه کې څو مړي او ټپيان پراته وو. ځينې د حاجي برکت کسان وو چې د جگړې پر مهال ټپيان شوي او دلته يې ساه ورکړې وه. دوه نور کسان لا ژوندي وو او د درد له امله يې کزورې نارې وهلې.

وروسته مې د سمڅي جوړښت ته پام شو.

دا د عادي سمڅي په څېر نه وه. داسې ښکارېده لکه چا چې له ډېر وخت راهيسې د پټنځای په توګه کارولې وي.

په منځ کې يو پراخ او برابر غولی جوړ شوی و.

د غولي ښي اړخ ته دوه جلا کوټې وې.

لومړۍ کوټه د اوزو د ساتلو لپاره ځانګړې شوې وه او د وانبو بوی ترې راتلو.

دوهمه کوټه آشپزخانه وه. لوبښي، ديکونه او د خوراکي توکو کڅوړې پکې پرتې وې.

د سمخې په سرنۍ برخه کې يوه نسبتاً پاکه او منظمه کوټه جوړه شوې وه.

هلته يوه بستره، خو نقشي، راډيوکانې او ځينې اسناد پراته وو.

عبدالله وويل:

- دا بې له شکه د حاجي برکت ځانگړې کوټه ده.

د غولي چپ اړخ ته د وسلو يوه کوټه وه.

هلته د کلاشينکوفونو، راکتونو، مرميو او نورو تجهيزاتو صندوقونه ايښودل

شوي وو. د پلټنې پر وخت دوه شټينگر توغندي هم وه موندل شول.

قيمتي ډبرې، ډالر، کلدارې او پخوانۍ سيکې هم په لاس راغلې...

تر څنګ يې د سرتېرو د اوسېدو کوټه وه چې کمپلې او نور توکي پکې پراته

وو.

ما يو ځل بيا د سمخې له خولې دباندې د غرونو لور ته وکتل.

په شنو ونو پټ وو. او دې ونو د سختې شپې او ورځې د تيريدو شاهدي

ورکوله.

او په دې هم پوهېدې چې د دې جگړې تر ټولو مهم هدف لا هم آزاد کړځي.

حاجي برکت يو ځل بيا زموږ له لاسه وتنېد، او اوس به د هغه د موندلو لپاره نوې او لا خطرناکه مرحله پيلېدله.

خو په نورستان کې دده د لتون او نيونې عمليات ناکام شوه.

يوازې هغه څه چې د امريکا فوځي چورلکو ته خطرناک وو په کم تعداد کې شتینگر توغندي په لاس راغلل. او بس...

خو ددې مېشن تر شا چې ما او کيوی جانې ته را سپارل شوی وو، د نورستان غېرقي قوم ته دردونه او غمونه پريښودل.
نور بيا...

په نورستان کې د ناول صحنې پای ته ورسېدې.

خو نوره محتوا هم شته دی.

يوځل بيا به زه او کيوى جانته راڅرکند شو خو لږ ځنډ به پکې وي. د امريکايي
عسکرې جاسوسي ناول 37 برخه

د نورستان د منډول ولسوالۍ عمليات په رسمي ډول پای ته رسېدلي وو. هغه
اوږده جگړه، د غرونو په منځ کې تعقيب، کمپونه، سمڅې او د حاجي برکت
د نيولو ناکامه هڅه اوس د تېر وخت يوه برخه گرځېدلې وه.

موږ د سيمې د ځوانانو په مرسته بنديان او تپيان له غرونو را وايستل. د
هغوى حالت ډېر خراب و، خو لږ تر لږه ژوندۍ پاتې شوي وو.

لومړى مو ټول تپيان جلال آباد ته انتقال کړل. هلته يې لومړنۍ درملنه وشوه.
خو ورځې وروسته ځانکړو الوتکو بنديان او مهم کسان کابل ته ولېږدول.

کله چې کابل ته ورسېدو، هر څوک په خپلو چارو بوخت شول. د امريکايي
قوماندانۍ له خوا د عملياتو بشپړ راپور جوړ شو. د عملياتو برياوې او ناکامۍ
دواړه پکې ثبت شوې.

که څه هم حاجي برکت وتښتېد، خو د هغه مهم پټنځاى له منځه تللى و،
وسلې نيول شوې وې او د شتينگر توغنديو يوه برخه هم ترلاسه شوې وه.

خو د دې ټولو تر شا يو حقيقت پروت و.

په عملياتو کې ډېرو بې گناه خلکو زيان ليدلى و.

د نورستان د غرونو په لمنو کې ځينې کورونه وران شوي وو، ځينې کورنۍ
بې ځايه شوې وې او ګڼ شمېر خلکو د جګړې دردونه پر ځان احساس
کړي وو.

همدې فکرونو کله کله زما ذهن بوخت ساته.

کيو، ميشل او سونيا د د بگرام له روغتون څخه مستقيم امريکا ته ولېږدول
شوې.

د هغوى د پښو زخمو، د بدن داغونه او نورې ستونزې اوږدې درملنې ته
اړتيا لرله.

له تګ مخکې مې په روغتون کې له هغوى سره ليدنه وکړه.

ميشل لا هم په امسا ګرځېده.

سونيا د پښو د درد له امله په سختې حرکت کاوه.

خو کیوی تر نورو پیاوړې ښکارېده.

هغې زما خواته وکتل او موسکې شوه.

- داسې ښکاري چې موږ لا هم ژوندي یو.

ما وخنډل.

- هو، خو دا ځل په سختۍ.

هغې سر و خوځاوه.

- زه به بېرته راشم.

- ډاکټران به دې پرېږدي؟

- که پرې مې نه ږدي، بیا به یې مجبور کړم.

موږ دواړه وخنډلو.

خو د خدا تر شا یوه پټه اندېښنه موجوده وه.

موږ دواړه پوهېدو چې دا وروستی دنده نه وه.

راتلونکې خو میاشتي نسبتاً آرامې تېرې شوې.

زه په کابل کې وم.

د ځینو راپورونو په ترتیبولو، تحقیقاتو او نورو امنیتي چارو بوخت وم.

عبدالله هم له ما سره اړیکه ساتله.

کله کله به مو د نورستان د عملیاتو په اړه خبرې کولې.

خو د حاجي برکت په اړه هېڅ نوی خبر نه و.

داسې ښکارېده لکه له ځمکې چې تللی وي.

نه یې عکس پیدا کېده.

نه یې غږ.

نه یې کوم باوري راپور.

یوازې اوازې وې.

د کابل هوا ورځ تر بلې کر مه کېدله.

يوه ورځ په دفتر کې ناست وم چې د امريکا له مرکزي قوماندانۍ څخه يو برېښنالیک راوړسېد.

ما يې متن خلاص کړ.

يوازې څو کرښې پکې ليکل شوې وې:

"اجنټ کيوی، اجنټ ميشل او اجنټ سونيا بېرته د فعال خدمت لپاره چمتو اعلان شوي دي."

ما څو ځله ليکنه ولوستله.

بې اختياره موسکي شوم.

يعنې هغوی بېرته راگرځي.

خو زه نه پوهېدم چې د هغوی راتگ يوازې د يوې عادي دندې لپاره نه و.

يو نوی ماموريت رامنځته شوی و.

يو داسې ماموريت چې رينې يې د افغانستان له پولو هم هاخوا غځېدلې
وې.

او ډېر ژر به زه او کيوى يو ځل بيا د يوې خطرناکې لوبې په منځ کې واقع
شو... د امريکايي عسکرې جاسوسي ناول 38 برخه

د بگرام په هوايي ډگر کې ولاړ وم. د مازديکر لمر د غرونو تر شا پټېده. د
ځانگړې الوتکې د راتگ خبر را رسېدلې او زه د هغې په تمه وم.
خو شېبې وروسته الوتکه ښکاره شوه او په ځغاست ليکه کښيناسته.

زما زړه بې اختياره چټک درزېده.

کله چې د الوتکې دروازه خلاصه شوه، لومړى سونيا ښکاره شوه، ورپسې
ميشل او په پاى کې کيوى رانېکاره شوه.

د څو مياشتو درملنې او آرام وروسته د دوى په څېرو کې څرگند بدلون
راغلى و.

د سونيا رنک يو څه سپين او روغ ښکارېده.

میشل پخوا په پرتله پیاوړې شوې وه او نور یې امسا نه کاروله.

خو تر ټولو زیات بدلون په کیوي کې راغلی و.

هغه لږه چاغه شوې وه او د مخ رنګ یې هم بدل شوی و. د اوږدې درملنې

او آرامۍ نښې پرې له ورايه ښکاره وې.

کله چې یې سترګې پر ما ولګېدې، سمدستي په خندا شوه.

زه ورمخکې شوم.

هغې لاسونه را وغځول او موږ یو بل ته په خوشحالی غاړه ورکړه.

- بالاخره بېرته راغلو.

ما وخنډل.

- داسې ښکاري چې ډاکټرانو ښه پالنه درسره کړې ده.

هغې په ټوکه وویل:

- ته وايې چې چاغه شوې یم؟

- زه داسې څه نه وایم.

- خو همدا دې مطلب و.

موږ دواړه وځندلو.

میشل او سونیا هم راوړسېدې.

له روغېر وروسته مو د هوايي ډگر له ساحې ووتلو.

په موټر کې تر ډېره د پخوانیو خاطرو خبرې روانې وې.

کیوي د عبدالله پوښتنه وکړه.

- عبدالله څنگه دی؟

- ښه دی، کله کله مې ویني.

- ما ډېر یادېده.

وروسته یې د زینب پوښتنه وکړه.

- زینب لا هم هماغسې زړوره ده؟

- تر پخوا لا زړوره شوې ده.

کيوې نړۍ وځنډل.

- هغه راته ډېره يادېږي.

په راتلونکو ورځو کې موږ ټول په کابل کې پاتې شوو.

ځينې ورځې به مو په ښار کې تېرولې.

کله به مو زار يادونه را تازه کول.

کله به مو د راتلونکو دندو په اړه خبرې کولې.

د اوږدې مودې وروسته داسې احساس کېده چې ژوند عادي بڼه غوره کړې ده.

خو زه پوهېدم چې دا ارامي به تلپاتې نه وي. او يو ځل بيا به مختلف فعاليتونه کوو.

يوه ماښام موږ ټول د يو هوټل په باغ کې ناست وو.

د چای پيالې زموږ مخې ته پرته وې.

کيوي په جدي لهجه وويل:

- تر اوسه مو نه دي ويلي چې د نوي ماموريت موضوع څه ده.

ما اوږه وخوځوله.

- تر اوسه بشپړ معلومات ما ته هم نه دي راکړل شوي.

- خو څه خو به درته ويل شوي وي؟

ما د شاوخوا کسانو ډاډ تر لاسه کړ او بيا مې وويل:

- يوازې دومره پوهېږم چې دا ځل موضوع يوازې افغانستان نه ده.

کيوي حيرانه

شوه.

- نو بيا؟

- معلومات ښيي چې يوه خطرناکه شبکه په څو هېوادونو کې فعاله ده.

سونيا وويل:

- او زموږ د راتګ علت همدا دی؟

- هو.

میشل د میز پر سر ګوتې ووځلې.

- نو دا مانا چې آرامي ختمه شوه.

هیچا څه ونه ویل.

ټولو پوهېدو چې نوی فصل پیل شوی دی.

خو لا هېڅوک نه پوهېدل چې د دې شبکې تر شا یو زور او خطرناک
نوم پټ دی.

یو داسې نوم چې ما فکر کاوه بیا به یې هېڅکله ونه وینم.

میشل او سونیا دواړه پورته شوې، کابل ښار کې ځانګړي کورته چې ددوی
لپاره نیول شوی وو لاړې. کیوی او زه تر نیمې شپې په هوټل کې پاتې شو...
ماته په ارزان قیمت سیمه کې یو کور چې نوی جوړ و په کرایه نیول شوی
وو. دواړه ورغلو، شپه مو ښه په نخرو تیره کړه.

دې سیمه کې نوې ابادۍ شروع وې

د امریکايي عسکري جاسوسي ناول 39 برخه

شپه تر نیلي تېره شوې وه. د ارزان قیمت سیمې نوی جوړ شوی کور خاموش و. له کړکۍ د کابل د ښار د خراغونو کمزورې رڼا ښکاره کېده. له خو میاشتو سختو پیښو وروسته دا لومړۍ شپه وه چې ځان مو نسبتاً آرام احساساوه.

سهار د اوو بجو مهال (thuraya) (ستیلایټ ټیلیفون زنګ مې توجه جلب کړه.

سکرین ته مې وکتل.

د بلوک مشر ټام نمبر و.

زنګ مې پورته کړ.

- سهار مو پخیر، حامد.

هغه په ارامه لهجه وویل:

- د د خبرو اوږدولو اړتیا نشته. لس بجې مرکزي قوماندانی ته حاضر شه.

نوی مأموریت رسماً پیل شوی.

تر دې وروسته اړیکه پرې شوه.

ما خو شپې ټیلیفون ته کتل. دا ډول اړیکې معمولاً هغه وخت کېدې چې

موضوع تر عادي عملیاتو ډېره مهمه وه.

کیوي هم راوېښه شوه.

زما د خبرې بدلون یې ولید.

- څه پېښ شول؟

- احضار شوی یم.

- نو مأموریت پیل شو؟

ما یوازې سر وخوځاوه.

...

له لسو بجو لږ مخکې د قوماندانی غونډې خونې ته ورسېدم.

د خونې دروازه خلاصه شوه.

دنده یو افغان او دوه امریکایي لوړپوړي امنیتي چارواکي ناست وو. دا افغان یو سپین ږیری سړی و چې ما مخکې نه و لیدلی.

د میز پر سر یو لوی نقشه پرته وه.

د افغانستان، پاکستان، تاجکستان، ایران او د منځنۍ اسیا د ځینو سیمو نښې پکې لگېدلې وې.

سپین ږیری سړی خبرې پیل کړې.

- هغه شبکه چې تاسو یې په اړه پرون واورېدل، یوازې د وسلو قاچاق نه کوي.

هغه د ریموټ یوه تنې کېکړله.

پر پرده لښکونه انځورونه ښکاره شول.

د بېلابېلو هېوادونو پاسپورټونه، جعلی اسناد، سپورمکي انځورونه او د بانکي لېږدونو معلومات.

- دا ډله په يو وخت خو کارونه کوي؛ د وسلو قاچاق، د پتو معلوماتو راټولول،
د سايبري بریدونو تمویل، د خطرناکو کسانو انتقال، او قيمتي ډبرو تور کار
کول.

خونه په بشپړه چوپتيا کې ډوبه شوه.

هغه يوه بله نقشه رابښکاره کړه.

په هغې کې د افغانستان ختيځ سرحد په سره رنگ نښه شوی و.

- موږ باور لرو چې د دې شبکې لومړنی فعال مرکز له همدې ځايه اداره
کېږي.

ما وپوښتل:

- د مشر نوم مو معلوم دی؟

سپين زيري سړي خو شېبې چوپ پاتې شو.

بيا يې ورو وويل:

- همدا زموږ تر ټولو لويه ستونزه ده.

هغه یو فایل زما مخې ته کېښود.

د فایل پر سر یوازې یو تور نښه وه.

ما فایل خلاص کړ.

لومړۍ پاڼه تقریباً تشه وه.

یوازې یوه جمله پرې لیکل شوې وه:

"هغه سړی بېرته راستون شوی دی."

زړه مې ناڅاپه درزا وکړه.

ما بله پاڼه واړوله.

یو زوړ

عکس پکې پروت و.

که څه هم انځور تیاره و، خو د عکس څېره مې سمدستي وپېژندله.

دا هماغه کس و...

هغه څوک چې کال وړاندې مو ورسره څرخنده لیدنه په نورستان ولایت
منډول ولسوالۍ کې وشوه خو بیا تر ننه ورک وو.
ما په حیرانتیا وویل:

اوس به موږ دا بیا په ختیځ کې لټوو.

امریکايي افسر ورو وویل:

- موږ هم همداسې فکر کاوه.

هماغه وخت د خونې دروازه خلاصه شوه.

کيو، میشل او سونیا هم د غونډې خونې ته ننوتلې.

هغوی لا نه پوهېدل چې د میز پر سر ایښی عکس به د دوی د ژوند نوی

او تر ټولو خطرناک فصل پرانیزي

د امریکايي عسکري جاسوسي ناول 40 برخه

د غونډې په خونه کې لا هم چوپتیا خپره وه.

امريکايي افسر د مېز پر سر بله نقشه هواره کړه. په نقشه کې د افغانستان ختيځ او د پولې دواړو غاړو ته څو لارې په نښه شوې وې. هغه وويل:

- تر اوسه مو د دې شبکې د مالي سرچينو او د تگ راتگ د لارو په اړه محدود معلومات راټول کړي دي، خو لا هم ډېرې تشې شته. سپين ږيري افغان چارواکي بيا وويل:

- د راپورونو له مخې، حاجي برکت او د هغه کسان د افغانستان او پاکستان ترمنځ د پولې په اوږدو کې د قاچاقبرانو په بڼه تگ راتگ کوي. هغوی خپل اصلي هويت پټ ساتي او د سوداگرو او بار وړونکو په نوم فعاليت کوي، څو د سيمې د خلکو ترمنځ شک پيدا نه شي.

هغه د نقشې پر څو ځايونو اشاره وکړه.

- داسې اټکل کېږي چې د ننګرهار د پچيراګام، خوګيانو، چپرهار او هسکې مېنې له لارو څخه د تگ راتگ لپاره ګټه اخلي، ځکه دا سيمې د غرنيو لارو او پټو تګلارو له امله ورته مناسبې ښکاري.

میشل ویونستل:

- ایا هغوی له کومې وسله والې ډلې سره مستقیمه همکاري لري؟

سپین ږيري چارواکي سر وخوځاوه.

- زموږ د اوسنیو معلوماتو له مخې، د دوی اړیکې ثابتې او منظمې نه دي.

د دوی اصلي تمرکز د خپلې شبکې خوندي ساتل او د پټو لارو کارول دي،

نه دا چې د کومې ځانګړې ډلې تر قوماندې لاندې فعالیت وکړي.

کیوي د فایل بله پاڼه واړوله.

- نو اصلي هدف یې څه دی؟

افغان چارواکي په ارام غږ وویل:

- زموږ ارزونه دا ده چې دا شبکه هڅه کوي د سیمې امنیت ګډوډ وساتي،

د افغان امنیتي بنسټونو د پیاوړتیا او عصري کېدو پر وړاندې خنډونه جوړ

کړي او د بهرنیو لوبغاړو ترمنځ سیالي د خپلو کټو لپاره وکاروي.

په خونه کې هر چا په غور نقشې ته کتل.

سونيا وويل:

- که د دوی دا لارې همداسې فعاله پاتې شي، نو د دوی د اکمالاتو لړۍ به هم روانه وي.

تام ځواب ورکړ:

- همدا دلیل دی چې دا مأموریت د پخوانیو عملیاتو په پرتله ډېر حساس دی. موږ باید لومړی د دوی د تګ راتګ بشپړ مسیر، پټ مرکزونه او د اړیکو شبکه وپېژنو. تر هغې وړاندې هېڅ بېرته نه کوو. وروسته یې د تورې بورې د غرونو پر لور اشاره وکړه.

- زموږ د استخباراتي معلوماتو له مخې، حاجي برکت غواړي د همدې غرنیو سیمو له طبیعي غارونو او پټو لارو څخه د لنډمهاله پټنځای او د تجهیزاتو د زېرمه کولو لپاره استفاده وکړي. خو دا معلومات لا تر ارزونې لاندې دي او باید په دقیق ډول تایید شي.

ما د عکس پر لور وکتل.

ه

ماغه زور دښمن يو ځل بيا زموږ مخې ته ولاړ و.

دا ځل به يوازې تعقيب نه و.

دا ځل به د هغه د ټولې شبکې د موندلو جگړه وه.

تام ورو وويل:

- حامد... د دې عملياتو له بريا وروسته به د ختيځ وضعيت بدل شي، خو
که ناکام شو، بيايي د راتلونکو کلونو لپاره يوه لويه امنيتي ستونزه رامنځته
شي.

ما ژوره ساه واخيسته.

احساس مې کاوه چې دا مأموريت به زموږ د ژوند تر ټولو اوږد او سخت
سفر وي.

د امريکايي عسکرې جاسوسي ناول 41 برخه

د غونډې له پای ته رسېدو وروسته، تام د ټولو دندو وېش اعلان کړ.

هغه د نقشي مخې ته ودرېد او وېې ويل:

- د دې مأموریت لومړی پړاو یوازې د سیمې پېژندنه او د معلوماتو راټولول دي. هېڅوک به تر هغې هېڅ اقدام نه کوي، خو بشپړ انځور مو نه وي ترلاسه کړی.

هغه ما او کیوي ته وکتل.

- حامد... کیوي... تاسو دواړه به د ننگرهار د جنوبي سیمو او د تورې بورې شاوخوا ستراتیژیکو نقطو ارزونه کوئ.

ما په حیرانتیا وپوښتل:

- ولې موږ؟

تام په موسکا وویل:

- ځکه ستا پلرنی ټاټوبی هماغه سیمه ده. ته د خلکو له دود، ژبې او جغرافیې سره ښه بلد یې. کیوي هم د سونیا او میشل په پرتله په پښتو ژبه ښه خبرې کولی شي، نو ستاسو د شکمن کېدو احتمال لږ دی.

کيوي وخنډل او ويې ويل:

- نو ښکاري چې اوس بايد خپله پښتو نوره هم ترين کړم.

د خونې فضا لږه ارامه شوه.

وروسته تام سونيا او ميشل ته مخ وړاوه.

- تاسو دواړه به په لومړي سر کې سيمې ته نه ننوځئ. که اړتيا پېښه شوه، د

مرستندويه مؤسسو د کارکوونکو په نوم به حرکت کوئ او د بشري مرستو د

ټيم په بڼه به سيمې ته داخلېږئ. که هغه پوښ مناسب نه و، نو د بهرنيو

سيالانانو او د طبيعي سيمو د ليدونکو په بڼه به فعاليت کوئ. ستاسو اصلي

دنده به يوازې ملاتړ او د اړتيا پر وخت مرسته وي.

سونيا سر وخوځاوه.

- تر ټولو مهمه خبره دا ده چې هېڅوک زموږ اصلي هويت ونه پېژني.

تام وويل:

- همداسې ده. هره تېروتنه کولی شي ټول عمليات له خطر سره مخ کړي.

له غونډې وروسته زه او کيوي د سيمې د زړو نقشو، سپوږمکۍ انځورونو
او راپورونو په کتلو بوخت شوو.

ما د تورې بورې د غرونو پر لور غزیدلي سرک باندې ګوته کېښوده.

- که زه سم یادوم، له دې ځایه خو پټې لارې نورو غرنیو سیمو ته وځي.
ځینې یې د بار وړونکو او ځایي خلکو له خوا کارېږي.

کيوي یادښت واخیست.

- نو لومړی به همدا ځایونه وګورو.

ما سر وخوځاوه، خو په زړه کې مې یو عجیبه احساس پیدا شوی و.

دا یوازې یو عادي مأموریت نه و.

زه بېرته هغه سیمې ته روان وم چې د ماشومتوب ډېر یادونه مې ورسره تړلې
و، خو دا ځل د یوه پټ مأموریت لپاره.

ما له کړکې د لمر لوېدو ته وکتل.

راتلونکې ورځې به پرېکړه کوونکې وې.

موږ بايد له هر گام مخکې فکر کړی وای، ځکه د غرونو تر شا هره لاره
ښايي یو نوی راز پټ کړي....

د امریکايي عسکرې جاسوسي ناول 42 برخه

له غونډې درې ورځې وروسته، زه او کيوي سهار وختي په یوه شخصي
سراچه موټر کې له کابل څخه د جلال اباد پر لور وخوځېدو. د سفر پر مهال مو
ډېرې خبرې ونه کړې. هر یو په خپل ذهن کې د راتلونکي مأموریت بېلابېلې
صحنې انځورولې.

تر غرمې مخکې جلال اباد ته ورسېدو. د ښار کرمره هوا سخته وه. لومړی مو
بازار ته سر وربنکاره کړ او د سفر لپاره مو د اړتیا وړ توکي واخیستل؛ وچ
خوراک، اوبه، د سیمې عادي جامې او نور هغه شیان چې زموږ د پوښښ
لپاره اړین وو.

مازیکر چې د لمر تودوخه لږه کمه شوه، د چپرهار هدې پر لور روان شوو.
هلته مو ځانونه د سپرلۍ په یوه موټر کې ځای کړل، خو د نورو مسافرو په

څېر عادي بڼکاره شو. د موټر د حرکت سره سم مو د جلال اباد له سختې
ګرمۍ ځان خلاص کړ.

سرک یونیم ځای پوخ و، خو ځینې برخې یې لا هم خامې پاتې وې. د
لارې دورې د موټر له کړکيو سره نښتې وې او د وچې هوا احساس یې
لا زیات کاوه.

کله چې د چپرهار ولسوالۍ له سیمې تېرېدو، د وچکالۍ خپلې منظرې مو
سترګو ته ودرېدې. پراخې کرنیزې ځمکې شاړې پرتې وې او په ډېرو ځایونو
کې د اوبو د کمښت نښې له لرې هم بڼکاره کېدې. خدای شته، زړه مې
ورته خفه شو.

ما وویل: - پخوا به دلته ډېرې کروندې شنې وې... اوس هر څه بدل شوي
دي.

کیوي د کړکۍ له نښېنې دباندي وکتل او ویې ویل: - که اوبه وي، دا سیمه
بیا هم د زرغونېدو وړتیا لري.

چپرهار د ننګرهار له ګڼ مېشتو ولسواليو څخه ده چې د جلال‌آباد ښار جنوب ته نږدې پرته ده. د اوبو د کمښت له امله يې ډېرې کرنيزې ځمکې شاړې شوې دي. ډېری اوسېدونکي يې پښتانه دي او لږ شمېر دري ژبي هم پکې ژوند کوي. د زده‌کړو کچه يې د ځينو نورو سيمو په پرتله نسبتاً ښه ده.

موټر خپل سفر ته دوام ورکړ.

له چپرهاره چې واوښتو، ناڅاپه د پچيراګام د سرسبزو غرونو او ښکلو منظر و ليدو زموږ ستړيا کمه کړه. شنې غونډۍ، د غرونو لمنې او يخه هوا د سيمې ښکلا نوره هم زياته کړې وه.

ما په موسکا وويل: - همدا طبيعت و چې زما د ماشومتوب ډېر يادونه ورسره تړلي دي.

کيوې د منظرې انځور په ذهن کې ثبتاوه او ورو يې وويل: - ښکلا يې د دې سبب شوې چې څوک د دې غرونو تر شا پټ رازونه هېر کړي.

ما بې له ځنډه ځواب ورکړ: - همدا رازونه دي چې موږ يې دلته راکش کړي يو.

موټر ورو ورو د سرسبزې سيمو پر لور روان و، خو موږ ته لا معلومه نه وه چې د دې ښکلو منظرو تر شا به کومې پېښې موږ ته

ه انتظار اوباسي.

د پچيراگام ولسوالۍ د صبر سيمه کې زموږ يو شمېر خپلوان اوسيدل، ما کيوى ته وويل شپه دلته کوو.

هغې راسره ومنله، له موټر کوز شو، ناڅاپه يو وسلوال کس چې موږ سره په موټر کې يو ځای ناست وو په موږ توپنجه ونيوله.

د امريکايي عسکرې جاسوسي ناول 43 برخه

کله چې وسله وال کس زموږ لوري ته را روان شو، د هغه له حرکتونو داسې معلومېده چې هدف يې موږ ژوندي نيول وو، نه دا چې ځای پر ځای

ډزې وکړي. هغه خو قدمه نور هم را نږدې شو، خو ناڅاپه د شاوخوا خلکو شور او زوږ پورته شو. د بازار گڼ خلک راټول شول او هر څوک د پېښې د لیدلو لپاره ورنږدې کېدل.

وسله وال سړي چې وضعیت بدل ولید، پوه شو که همدلته اقدام وکړي، ښايي خپله هم وپېژندل شي او یا ونيول شي. هغه سمدستي خپل دریځ بدل کړ، شاته واوښت او د خلکو په گڼه کونه کې ورک شو.

ما د کیوي لاس ونيو او له هغه ځایه ژر ووتو. د ډېر فکر وروسته مو پرېکړه وکړه چې تر ټولو خوندي ځای به د خپلو خپلوانو کور وي. ما غوښتل لږ تر لږه تر یوې شپې پورې هلته پټ پاتې شو.

کله چې د خپلوانو کور ته ورسېدو، هغوی موږ ته په حیرانتیا وکتل. لا سم کیناستلي نه وو چې د کور مشر راته وویل:

- دا نجلی څوک ده؟ ته خو ښځه نه لرې!

ما په ارام غږ ځواب ورکړ:

- اندېښنه مه کوي، دا د يوه ملگري خور ده. هغه له ستونزې سره مخ شوی
 او سبا به راوړسيري. تر هغه وخته يوازې يوه شپه دلته پاتې کېږي.
 دوی که څه هم لا هم شکمن وو، خو زموږ خبره يې ومنله او نور يې پوښتنې
 ونه کړې.

زموږ يې ښه خدمت وکړ. په ځان پورې په ښځان کړو.
 شپه په احتياط او اندېښنه تېره شوه. هر کوچنی غږ به مو زړه درزاوه، ځکه
 نه پوهېدو چې زموږ دښمنان تر کومه ځايه زموږ په لټه کې دي.
 سهار مې له يو گوبنه ځای د مرکز سره د ستلايت له طريقه اړيکه ونيوه
 تر څو د کله کوش عبدالله را وغواړي. ترڅو د ټولنې سره ځان برابر کړو.
 هغه تر ماښام لږ مخکې پچيراګام ته راوړسيد.

دلته د نورو سيمو په څېر، يو ځوان نه شي کولای له يوې پردې پېغلې سره
 ازاد وگرځي. که خلک يې وويني، زر به خبرې جوړې شي او زموږ پټ
 راز به هم له خطر سره مخ شي.

هغه زموږ خبرې په ډېر دقت واورېدې. د هغه په څېره کې د فکر نښې

ښکاره شوې. لږه شېبه چوپ پاتې شو، بیا یې وویل:

- که غواړئ له شک پرته خپل کار ته دوام ورکړئ، نو باید داسې یوه لاره

پیدا کړو چې هېڅوک پرې شک ونه کړي.

ما ویل هو ته او کیوی خور او ورور شوی ته عبدالله او کیوی زهرا شوه.

ترڅو دلته د خلکو منځ کې وخت تیر کړو...

د امریکایي عسکرې جاسوسي ناول 44 برخه

عبدالله لږ موسکې شو او ویې ویل:

- دا تر ټولو مناسب حل دی. له نن څخه به زه د کیوي مشر ورور یم او د

هغې نوم به "زهرا" وي. که څوک پوښتنه وکړي، وایو چې له کله ګوش څخه

د یوې سروې لپاره راغلي یو.

کیوي زموږ خبرو ته غوږ نیولی و. که څه هم ټول واک هغې سره و. خو

ځینې مهمې پرېکړې ما او عبدالله وکړې. موږ ورو ورو ورته هر څه

تشریح کړل. هغې په موسکا سر وڅوځاوه او ویې ویل:

- که دا ستاسو د دود او زموږ د مأموریت لپاره غوره وي، زه یې منم.

له همدغې ورځې مو نوی ژوند پیل کړ.

لږ نور هم شنه دره کې بره لارو د دوسرې بازار تیر شو د پچیراګام ولسوالۍ
مقام ته نږدې مو د باخیلو قریه کې یو کور پیدا کړ. په همدې کور کې مو
استوګنه غوره کړه. دا کور په امنیتي ساحه کې اباد شوی خام کور وو. دوه
اوطاقه او دوه تشنابه یوه آښخړخانه درلوده

دلته امنیتي ستونزې نه پیدا کیدې...

عبدالله به د کلي په بازار او جومات کې له خلکو سره عادي راشه درشه
کوله، او زهرا به د کور کلي له ښځو سره ناسته ولاړه کوله، ترڅو د هیچا
شک راونه پارېږي.

ما هم خپل تک راتګ محدود کړی و. هر ځل چې له کوره وتلم، هڅه مې
کوله له بېلابېلو لارو تک راتګ وکړم، ځکه لا هم باور نه و چې د بازار هغه
وسله وال سړی زموږ له لټون څخه لاس اخیستی وي.

درې ورځې په همدې ډول تېرې شوې. د کلي خلکو ورو ورو موږ ته د عادي مېلمنو په سترګه کتل او شکونه يې کمېدل.

خو د درېيمې ورځې ماښام، عبدالله په بېړه کور ته راغی. د هغه په څېره کې اندېښنه له ورايه ښکارېده.

هغه ورو غږ وکړ:

- نن مې په بازار کې دوه ناپېژانده کسان وليدل. دوی د خلکو نه ستا او کیوی په اړه پوښتنې کولې. ځانونه يې سوداګر معرفي کول، خو زه ډاډه يم چې عادي کسان نه وو.

دا خبره مې واورېده، سمدستي مې د کور ټولې دروازې او کرکې وکتلې. بيا مې عبدالله ته وويل:

- که زموږ شک سم وي، نو دښمن تر موږ ډېر نږدې رارسېدلی دی. له نن وروسته به هر ګام په ډېر احتياط اخلو، ځکه يوه کوچنۍ تېروتنه زموږ ټول مأموريت له خطر سره مخ کولای شي.

عبدالله سر وخوځاوه او ويې ويل:

- زه به نن شپه د کلي له خو باوري کسانو هم په پټه معلومات راټول کړم. بايد پوه شو چې دا کسان څوک دي او ولې دلته راغلي دي.

ما ساعت ته وکتل. لمر لوېدلی و او د پچیراکام پر غرونو تیاره ورو ورو خپرېدله. هماغه شپه مو احساس کاوه چې یوه نوې او لا خطرناکه مرحله پیل شوې ده...

د شپې ناوخته، کله چې د باخیلو د کلي پر کورونو چوپټیا خپره شوې وه او یوازې د باد نرم غږ له غرونو راوړېدل کېده، زهرا (کيوي) له خپل بیک څخه یوه تاو شوې نقشه راوايسته. هغې نقشه د خونې پر فرش هواره کړه او په ځیر سره یې د پچیراکام ولسوالۍ سیمې ته وکتل.

هغې راته وویل:

- غواړم د دې ولسوالۍ د ټولو تک راتګ لارو په اړه دقیق معلومات ولرم. که ناڅاپه حالت بدل شي، باید پوه شو چې کومه لار خوندي او کومه خطرناکه ده. او وګورو چې څوک څوک ددې لارو استفاده کوي.

زه د نقشبې ترڅنګ کېناستم او په ګوته مې د شمال لور ته اشاره وکړه.

- دلته د چپرهار ولسوالۍ پوله ده. له همدې خوا يو عمومي سړک تېر شوی
چې پچیراکام او چپرهار دواړه له جلال‌آباد ښار سره نښلوي. خلک، سوداگر
او موټرونه ډېری وخت له همدې لارې تګ راتګ کوي.

هغې وویل:

او موږ هم په همدې لاره راغلو!

ژر يې يادښت واخيست او بيا يې وپوښتل:

- لويديځ لور څنگه ده؟

ما وویل:

- لويديځ ته خوکیانو ولسوالۍ پرته ده. له هغې خوا درې واړه کوچني سړکونه
راځي او ترڅنګ يې څو پياده لارې هم شته چې د کلیو خلک يې د لنډو
سفرونو لپاره کاروي.

کيوې بيا د نقشي ختيځ لور ته اشاره وکړه.

- او دا سيمه؟

ما خواب ورکړ:

- ختيځ ته هسکه مېنه ولسوالۍ ده. د پچير او هارون بابا د غره له کنډو څخه
يو کليوالي سړک تېرېږي چې دواړه ولسوالۍ سره نښلوي. دا لار د غرنيو
سيمو له منځه تېرېږي او تگ راتگ پکې اسانه نه دی.

هغې لږ فکر وکړ، بيا يې گوته د نقشي جنوبي برخې ته کېښوده.

ما بې له ځنډه وويل:

- همدا تر ټولو مهم او تر ټولو پېچلی لوری دی. دلته د ډيورند فرضي کرښه
پرته ده. د غرونو ترمنځ څو سختې پياده لارې شته چې يوازې سيمه ييز
خلک ورسره ښه بلد دي. تگ پکې ستونزمن دی، خو همدا لارې کله ناکله
د پټ تگ راتگ لپاره هم کارول کېږي.

په همدې لاره د پاکستان څخه قاجاقبران، وسلوال او د سيمې استخباراتي
کسان تگ راتگ کوي.

کيوي په ځير سره ټول معلومات ثبت کړل، خو د هغې د سترگو له اندازې معلومېده چې ذهن يې يوازې پر نقشه نه، بلکې د راتلونکو احتمالي کوابنونو پر ارزونه هم بوخت و.

په همدې وخت کې عبدالله خونې ته راننوت. د هغه په لاس کې د کلي له بازاره راوړل شوې وچه ډوډۍ او لږ خوراکي توکي وو.

هغه وويل:

- نن بازار ارام و، خو ما بيا هماغه دوه ناپېژانده کسان ونه ليدل. يا خو تللي دي... او يا هم

له لرې موږ څاري.

د هغه دې خبرې د خونې چوپټيا لا درنه کړه.

موږ درې واړو يو بل ته وکتل. هېچا څه ونه ويل، خو ټولو احساس کاوه چې د دې نقشي هره کرښه بنيادي ډېر ژر د ژوند او مرګ ترمنځ د پرېکړې لار شي...

سهار وختي، زه او عبدالله له كوره ووتلو. زهرا په كور كې پاتې شوه، ځكه زموږ د پوښښ له مخې بايد هغه د كورنۍ د يوې عادي نجلۍ په توگه په كلي كې خپل عادي ژوند ته دوام وركړي وای.

موږ د پچيراگام ولسوالۍ مقام ته لاړو، خو د سړكونو د سروې په اړه خپل معلومات له سيمه ييزو مسؤلينو سره شريك كړو. د ولسوالۍ ودانۍ ته له رسېدو وروسته، له ولسوال، امنيه قوماندان، د ملي امنيت له مدير او د انكشاف شورا له رئيس سره موگډه ليدنه وكړه.

ما خپل اسناد وړاندې كړل او په ډاډه غږ مې وويل:

- موږ د يوې بهرنۍ مؤسسې د سروې ټيم يو. موخه مو دا ده چې د ولسوالۍ د مهمو سړكونو، پلچكونو او تگ راتگ لارو په اړه معلومات راټول كړو، خو راتلونكې پرمختيايي پروژې په سمه توگه طرحه شي.

د ولسوالۍ مسؤلينو زموږ خبرې په دقت واورېدې. هغوی د سيمې د وضعيت په اړه لنډ معلومات هم راكړل او ډاډ يې څرگند كړ چې د سروې

ټيم د كار پر مهال به ورسره همكاري كوي. همدارنگه يې زموږ د تگ راتگ لپاره د اړتيا وړ امنيتي تضمين هم راکړ.

له غونډې وروسته، د ملي امنيت مدير له موږ سره جلا څو دقيقې خبرې وکړې. هغه له ظاهره يو هوښيار او بااحتياطه کس ښکارېده. د خبرو پر مهال مو د باور فضا رامنځته شوه او د راتلونکو معلوماتو د تبادلې لپاره مو د اړيکو يوه خوندي لاره وټاکله.

نوموړي مدير له موږ سره د هر رنګ همکارۍ وعده وکړه.

په راتلونکو ورځو کې دې کس له موږ سره ډيره زياته همکاري وکړه کسان، وسلې، معلومات او وسايط يې زموږ په واک کې راکړل.

له ولسوالۍ څخه د وتلو پر مهال عبدالله راته وويل:

- لومړی گام مو بريالی و. که همدا اړيکې په سمه توگه وساتو، د سيمې له ډېرو حالاتو به پر وخت خبر شو.

ما د ولسوالۍ ودانۍ ته وروستی نظر واچاوه او ومې ويل:

- اصلي بريا هغه وخت ده چې زموږ اصلي هويت پټ پاتې شي. تر هغه وخته بايد هره خبره، هر حرکت او هره پرېکړه په احتياط ترسره کړو.

موږ بېرته د باخيلو کلي پر لور روان شو، خو دواړو پوهېدو چې له نن وروسته به زموږ مأموريت يوازې د سپړنو سروې نه وي، بلکې د سپې د پټو رازونو موندل به هم زموږ دنده وي... د امريکايي عسکرې جاسوسي ناول 47 برخه

ماسپښين مهال، زه او کيوي د کور د انگر په يوه ارامه کونج کې ناست وو. د غرونو له لوري څه هوا چلېده او د کلي چاپېريال په خپل عادي حالت کې و.

کيوي په فکر کې ډوبه وه. لږه شېبه وروسته يې راته وکتل او ويې ويل:

- د پچيراګام ولسوالۍ د تاريخ په اړه معلومات لري؟

ما موسکا وکړه او ومې ويل:

- هو، تر يوه بريده ومې ويل:

پچیراکام د ننکړهار د نورو سیمو په څېر تاریخي اهمیت لري. د دې خاورې خلکو د بېلابېلو پړاوونو پر مهال د خپل وطن د دفاع لپاره ډېرې قربانۍ ورکړې دي. د انگرېزانو او وروسته د شوروي ځواکونو پر وړاندې د سیمې خلکو کلک مقاومت کړی او د همدې امله د پچیراکام نوم د افغانستان په معاصر تاریخ کې په درناوي یادېږي.

کیوي په دقت زما خبرې اورېدې.

ما دوام ورکړ:

- د دې ولسوالۍ خلک د مېړانې او زړورتیا له امله مشهور دي. همدارنګه د توری بورې تاریخي سیمه هم د همدې ولسوالۍ اړوند ده. دا غرنیز ځای د خپل طبیعي جوړښت په لسګونو ژورو سمخو او تاریخي پېښو له امله ځانګړی شهرت لري.

کیوي وپوښتل:

- د شوروي جګړې پر مهال هم دلته سختې نښتې شوې وې؟

ما سر وخواوه.

- هو، د شوروي يرغل پر مهال په دې غرنیو سیمو کې سخت مقاومت وشو. جگړې اوږدې وې او دواړو لورو ته درانه زیانونه واوښتل. په هغه وخت کې د توری بورې او شاوخوا غرونو پر سیمو پرله پسې هوايي بریدونه هم ترسره کېدل، ځکه دا سیمه د جگړې له مهمو مرکزونو څخه ګڼل کېده.

کیوي د غرونو پر لور وکتل او په ارام غږ یې وویل: زه به هم لږ معلومات د وروستیو کلونو درسره شریک کړم!

په 2001 کال کې کله چې د القاعدې شبکې په نیویارک او واشنګټن کې د امریکا د متحده ایالاتو په نظامي او تجارتي مرکزونو د الوتکو په وسیله بریدونه وکړل. امریکایان ددې شبکې د منځه وړلو لپاره افغانستان ته راغلل ترڅو دا شبکه او مشران یې اسامه ابن لادین او ایمن الظواهري له منځه یوسي. هغه وخت زموږ مشرانو فکر کولو چې دوي په توره بوره کې پټ دي.

کله چې دطالبانو حکومت سقوط شو اسامه ابن لادین او په لسگونو نور عرب او چیچنیايي جنګیالي دې سیمې ته راټول شول.

چې د امریکا متحده ایالاتو د هوايي ځواکونو له خوا پرې هوايي او ځمکني
عملیات ترسره شول. په دې عملیاتو کې د امریکا متحده ایالاتو د هوايي
ځواک ستراتیژیکو الوتکو F15، F16، B52 او ډرون الوتکو تر څلورنیم زره
بمونو زیات استعمال کړل پدې عملیاتو

کې د امریکا متحده ایالاتو سره افغان جنگسالارانو هم همکاري وکړه.
نږدې یوه میاشت کې د القاعدې شبکې په لسگونو جنګیالي ووژل شول او
په لسګونو نور تېپان او ژوندي ونیول شوه.
خو اسامه ابن لادین روغ رمت ددې سیمې وتښتدو.

نو دې وخت کې ما وویل:

ماسپښین د ماښام پر لور روان و. زه او کیوي لا هم د کور د انګر په ارامه
کوڅ کې ناست وو. د غرونو له لوري یخه هوا راتله او د ونو پانې یې په
نرمۍ خوځولې.

کیوي د توری بورې غرونو ته په ځیر ځیر کتل. د هغې خبرې پای ته
ورسېدې، نو ما په موسکا ورته وویل:

- نو که د امریکا د دومره پرمختللي پوځ له کلونو عملياتي تجربو وروسته هم يو کس ژوندی وتښتېد، بيا موږ ولې دومره اندېښمن شو چې حاجي برکت زموږ له لاسه د مندول ولسوالۍ څخه وتښتېد؟

کيوې څو شېبې ماته وکتل، بيا يې وخنډل او ويې ويل:

- رښتيا هم... کله ناکله په جگړه کې داسې پېښې کېږي چې هېڅوک يې اټکل نه شي کولای.

ما هم وخنډل او ومې ويل:

- نو ښکاري چې موږ يوازې نه يو چې داسې تجربه مو کړې ده.

دواړو په زوره وخنډل. د اوږدې مودې وروسته مو په خبرو کې د ارامتيا او خوښۍ نښې ښکاره شوې.

همدې وخت کې د کور دروازه ورو خلاصه شوه او عبدالله انگر ته رانوت.

زموږ خدا يې واورېده، په حيراني يې وپوښتل:

- خير دی؟ نن خو ډېر خوشحاله ښکاره کېږئ!

کيوي سمدستي خپل ځان عادي وښود او په موسکا يې وويل:

- هېڅ خاصه خبره نه ده، وروره! يوازې يو زور ياد مو را په زړه شو.

ما هم سر وخوځاوه، خو زموږ خدا لا نه وه درېدلې. عبدالله په شکمن نظر

دواړو ته وکتل او ويې ويل:

- داسې ښکاري چې له ما څه پتوي.

کيوي وخنډل او خبرې يې وړولې:

- پرېږده دا خبرې... که بازار ته ځې، د نن شپې لپاره لږ مېوه، تازه ډوډۍ

او وچ چای هم راوړه.

عبدالله وويل:

- سمه ده، همدا اوس ځم.

هغه له کوره ووت، او د انگر دروازه يې ورو وتړله.

د انگر فضا يو ځل بيا ارامه شوه. د ماښام لمر ورو ورو د غرونو تر شا پټېده

او اسمان يې په سرو او نارنجي رنگونو رنکاوه.

کيوي زما خواته رانږدې شوه او په ټيټ غږ يې وويل:

- کله چې عبدالله بېرته راشي، بايد د سبا پلان هم وروستی کړو.

ما ورو وويل:

- هو... خو تر هغه وخته راځه، د څو شېبو لپاره دا سکون هم احساس کړو.

ډېر وخت وروسته مو داسې ارامه شيبې په برخه شوې دي.

هغې په موسکا سر وخوځاوه.

موږ دواړه د ډېر وخت وروسته، د عملياتو، خطرونو او اندېښنو له نړۍ لرې

لرې، د يو بل په خبرو او خندا کې ورک شو؛ او ورو ورو يو بل ته نږدې

کیدو...

اخر داسې د مينې او عشق په لمخو کې ننوتو چې را وتل ترې ممکن خو

سخت و خو هېڅ يو نه پوهېدو چې څه کوو. لنډه دا چې د ټولو پولو واوښتو.

څه وخت

چې مو په زړونو کې د یخوالي احساس وکړ، بدنونه مو سست او ساګانې ارامې شوې له یو بله جلا شو. چوپه چوپتیا او د ماښام تیاره خوره شوه. همدا ارام ماښام د یوې نوې او له خطرې ډکې مرحلې د پیل چوپتیا وه.

د امریکایي عسکرې جاسوسي ناول 49 برخه

د شپې تر ناوخته پورې زه، کیوي او عبدالله د سبا د پلان په اړه په خبرو بوخت وو. د پچیراګام د سیمې نقشه مو پر مېز هواره کړې وه او د تګ راتګ لارې مو یو ځل بیا وکتلې. زموږ د پوښښ له مخې به د یوې بهرنۍ مؤسسې د سروې ټیم په توګه د خلکو ترمنځ ګرځېدو.

له پلان تر بشپړېدو وروسته مو د ولسوالۍ د ملي امنیت له مدیر سره اړیکه ونیوله او د سبا د تګ په اړه مو هغه هم خبر کړ. هغه د امنیتي همغږۍ لپاره زموږ غوښتنه ومنله او ویې ویل چې د احتیاط له مخې به له موږ سره څلور وسله وال ساتونکي او یو جیب موټر واستوي، خو که د لارې په اوږدو کې کومه ستونزه رامنځته شي، ژر یې مخه ونیول شي.

سبا سهار وختي موړ يوه سراچه موټر هم ځانگړی کړ، ځکه د خلکو ترمنځ د عادي ملکي کسانو په بڼه تگ زموړ د پوښښ يوه مهمه برخه وه. جيب به له لږ واټن څخه زموړ امنيت څاره.

د لمر له راخټو لږ وروسته د لاندې پچير د بازار سيمې ته ورسېدو. بازار د خلکو له گڼې کونې ډک و. دوکانداران په خپلو کارونو بوخت وو او د کليو خلک د اړتيا وړ توکو د اخيستو لپاره راغلي وو.

موړ د سرکونو د ارزښت، د تگ راتگ د اسانتياوو او د سيمې د پرمختگ په اړه له خلکو سره خبرې پيل کړې. ډېرو خلکو خپلې ستونزې بيانولې او هيله يې لرله چې يوه ورځ به د دوی سيمه هم د مناسب سرک خاوند شي.

د همدې ليدنو پر مهال مو د سيمې له يوه بانفوذ ملک سره هم نږدې اړيکه ټينگه کړه. هغه زموړ خبرو ته په دقت غوړ نيوه او ژمنه يې وکړه چې د نورو مشرانو د راتلولو او له خلکو سره د اړيکو په جوړولو کې به له موړ سره همکاري وکړي.

په بله ورځ سهار د پاس پچیر پر لور وخوځېدو. د لارې په اوږدو کې مو له څو سیمه ییزو مشرانو او سپین ږیرو سره ولیدل. هغوی د سیمې د اړتیاوو، د لارو د خراب حالت او د خلکو د ستونزو په اړه معلومات راکړل. زموږ هدف دا و چې د سیمې له اوسېدونکو سره باور جوړ کړو او د راتلونکو لیدنو لپاره د اړیکو یوه ښه فضا رامنځته شي.

په همدې سفر کې مو د سیمې له هغو کچرو خاوندانو سره هم اړیکې جوړې کړې چې هره ورځ د لرگیو د راټولولو لپاره د غرونو لوړو ژورو سیمو ته تلل. دوی د سیمې له لارو، درو او پټو تگلارو سره ښه بلد وو او د غرونو په هره برخه کې یې تک راتګ کاوه.

موږ په پټه له هغوی سره د سیمې د امنیت او د مشکوکو خوځښتونو د څارنې په اړه خبرې وکړې. ځینو یې د همکارۍ ژمنه وکړه.

کړه وشوه چې که د غرونو په لارو کې کوم ناپېژندل شوي او شکمن کسان وویني، یا داسې تگ راتگ مشاهده کړي چې غیرعادي ښکاري، نو ژر به یې موږ ته یو کس چې مشر مو ورته وټاکه خبر راکوي.

د دې شبکې په جوړېدو سره زموږ د معلوماتو د ترلاسه کولو وړتیا نوره هم پراخه شوه. اوس به د سیمې له بېلابېلو درو او غرنیو لارو څخه رارسېدونکي راپورونه زموږ تر غوږونو رسېدل او موږ به د هر نوي معلوماتو له ارزولو وروسته خپل راتلونکي کامونه ټاکل.

د امریکايي عسکرې جاسوسي ناول 50 برخه

د کچرو له خاوندانو سره د لیدنو څو ورځې تېرې شوې وې. په دې موده کې موږ د پچیر څه نور کلي هم ولیدل. هر څه په ظاهره عادي روان وو، خو موږ پوهېدو چې د باور جوړول وخت او حوصله غواړي.

سهار وختي زه، کيوي او عبدالله یو ځل بیا د خپل استوګنځي په انګړ کې سره راټول شوو. عبدالله د سیمې پر نقشه د هغو کلیو نښې وښودې چې لا مو لیدلي نه وو.

هماغه مهال هغه کس چې د کچرو د خاوندانو له ډلې مو د اړیکو مشر ټاکلی و، په پټه زموږ لیدو ته راغی. هغه په ټیټ غږ وویل:

"پرون مازدیګر مې د غره په یوه پټه لاره څو ناپېژندل شوي کسان ولیدل. هغوی د سیمې اوسېدونکي نه ښکارېدل. له خلکو سره یې خبرې ونه کړې او ژر د غره بلې غاړې ته ولاړل."

ما له هغه د ځای، وخت او د ټک د لوري په اړه پوښتنې وکړې. هغه ټول معلومات په دقت راکړل، خو دا هم یې زیاته کړه چې د هغوی د هویت په اړه هېڅ ډاډمنه خبره نه شي کولی.

موږ پرېکړه وکړه چې تر هر اقدام مخکې به معلومات له نورو سرچینو سره هم پرتله کړو. کیوي وویل:

"یو راپور د پرېکړې لپاره بسنه نه کوي. باید ډاډ ترلاسه کړو چې دا یوازې عادي مسافر نه وي."

عبدالله هم ورسره موافق شو او ویې ویل:

"که د نورو کلیو له لارو هم ورته خبرونه راغلل، نو بیا به روښانه شي چې موضوع د پام وړ ده."

له همدې امله مو د ملي امنیت مدیر سره تماس وکړ، او د سیمې له څو نورو باوري کسانو سره هم اړیکه ونيوله او غوښتنه مو ترې وکړه چې که ورته غیرعادي تګ راتګ وويني، یوازې د ځای او وخت په اړه دې خبر راکړي، بې له دې چې ځان په کوم خطر کې واچوي.

د همدې ورځې تر ماښامه دوه نور جلا راپورونه هم راورسېدل. که څه هم راپورونه بشپړ یو شان نه وو، خو ټول یې د یوې غرنۍ سیمې پر لور د نامعلومو کسانو د تګ یادونه کوله.

ما او کیوي ټول معلومات په نقشه کې ثبت کړل. کله چې مو د راپورونو ځایونه سره ونښلول، یوه محدوده سیمه رامنځته شوه چې زموږ پام یې ځان ته واړاوه. توره بوره!

کیوي په ارام غږ وویل:

"اوس بايد له بيړې پرته هر گام په احتياط واخلو. تر هغې چې معلومات بشپړ نه وي، هېڅ پايله نه شو اخيستلاى."

موږ هم پرېکړه وکړه چې په راتلونکو ورځو کې به د خپل پوښښ دندې ته همداسې دوام ورکړو، له خلکو سره به اړيکې لا پياوړې کوو او هر نوی راپور به له څو سرچينو وروسته ارزوو، ترڅو د سيمې د وضعيت په اړه روښانه انځور ترلاسه شي.

د امريکايي عسکرې جاسوسي ناول 51 برخه

د تېرې غونډې څو ورځې وروسته، د بېلابېلو سرچينو له لارې نوي معلومات پرله پسې را رسېدل. په ډېری راپورونو کې يوه گډه خبره تکرارېده: ځينې ناپېژندل شوي کسان، د څو سيمه ييزو لارښودانو په ملتيا، د پچير تنکي له لارې د اکام تنکي پر لور تگ راتگ کوي. د دغو راپورونو ترمنځ ځينې توپيرونه هم موجود وو، خو د تگ لوري او وختونو ورته والی زموږ پام ځان ته واړاوه.

ما، کيوي او عبدالله پرېکړه وکړه چې د خپل پوښښ له مخې يو ځل بيا د سرکونو د سروې په نوم گرځيلو ته سفر وکړو. د سيمې خلک له مور سره اشنا شوي وو، نو دا ځل مو اړيکې تر پخوا ډېرې اسانه شوې.

مور د کلي له مشرانو، ځوانانو او هغو کسانو سره وليدل چې هره ورځ د لرگيو راټولولو لپاره غرونو ته تلل. د عادي خبرو، پوښتنو او خپل پوښښ د ساتلو تر څنگ مو د سيمې د لارو او تګ راتګ په اړه هم معلومات راټولول.

وروسته مو له څو باوري کسانو سره جلا خبرې وکړې. مور ورته وويل چې که د سيمې په لارو کې کوم غيرعادي تګ راتګ وويني، يوازې د ځای، وخت او لوري په اړه دې خبر راکړي او هېڅکله دې ځان په خطر کې نه اچوي.

د همکارۍ د اسانتيا لپاره مو د هغوی د وخت او زحمت بدل هم ورکاوه. همدا کار د دې سبب شو چې له وخت سره زموږ او د خلکو ترمنځ باور لا زيات شي او هغوی له مور سره په منظمه توګه خپل ليدلي معلومات شريکول پيل کړل.

کيوي د ماښام پر مهال راته وويل:

"کله چې خلک باور وکړي، معلومات هم دقيق او منظم را رسېږي. خو بيا هم بايد هر راپور له څو بېلابېلو سرچينو سره پرتله کړو."

عبدالله هم د نقشې مخې ته ودرېد او هغه ځايونه يې په نښه کړل چې له بېلابېلو کسانو څخه يې ورته راپورونه ترلاسه کړي وو.

هغه وويل:

"داسې ښکاري چې د دغو لارو تر شا يو منظم تګ راتګ روان وي، خو تر اوسه لا دومره شواهد نه لرو چې وروستۍ پايله ترې واخلو.

ماخستن کيوی د سونيا او ميشل سره د سيټلايت ټيليفون په وسيله اړيکه ټينګه کړه، ترڅو د يوې خيريه مؤسسې په ډول ځينې د ژوند لومړني د ضرورت مواد پچيراګام ولسوالۍ ته راوړي.

په دې موادو کې خوراکي مواد، د کور سامان او لباسونه ول.

د میشل او سونیا دغه محموله درې ورځې وروسته د بر اکام سپو ته را ورسیدل.

چې په اړمنو خلکو او همکاري کوونکو کسانو باندې وویشل شول.

52» برخه په مجازی نړۍ کې نه ده نشر شوی او د هغه وروسته مستقیم

۵۳ برخه نشر شوی نو خدای دی وکړې چې ناول غلط نشی ستاسو څخه

کلانو ما ډېر وکتل خو نېټې مې ۵۲ برخه ونه موندل»

دوسیې پانو ته په ژوره توګه کتل. څو شېبې یې

چوپتیا وکړه، بیا یې په جدي غږ وویل: - زموږ

کار نور هم سخت شو. تر اوسه خو یوازې حاجي

برکت زموږ په وړاندې و، خو اوس دا د آی ایس

آی جاسوس هم پرې سربېره شو. تر ټولو خطرناکه

خبره دا ده چې د افغان حکومت په دننه کې هم خپل

کسان لري. هغې دوسیې ورو وتریله او زیاته یې

کړه: - اوس نو په هېچا باور نه شو کولای. ما د

هغي خبرو ته لږه شبېه فکر وکړ، بيا مې وويل: -
 بايد انتظار وباسو. تر هغه چې د آی اېس آی د
 جاسوس په اړه نور معلومات را ورسېږي، موږ نه
 شو کولای چې د هغه په اړه پرېکړه وکړو. بايد
 پوه شو چې هغه څوک دی، له چا سره اړیکې لري
 او په سیمه کې یې اصلي هدف څه دی. کيوي په
 غور راته وکتل. ما ادامه ورکړه: - تر هغي به موږ
 د حاجي برکت پل څارو. د هغه د تگ راتگ،
 اړیکو او د خلکو د حرکتونو څارنه به دوام ولري.
 عبدالله چې تر دې دمه چوپ ناست و، وويل: - د
 ډرون الوتکو ویدیوگانې هم ډېرې مهمې دي. بنایي
 د خلکو د تگ راتگ لارې راته روښانه کړي. موږ
 یو ځل بیا د ډرون الوتکو ثبت شوي ویدیوگانې
 پرانیستي. د غرونو، درو او تنگو لارو صحنې یو
 په بل پسې مخې ته راتلې. په یوه ویدیو کې مو

وليدل چي ځيني کسان د پاره‌چنار له لوري د
 ډيورنډ کربني ته نږدې کېدل. د هغوی حرکتونه
 عادي نه ښکارېدل. ځيني کسان له يوې لارې بلې
 ته تلل او وروسته به په غرنیو لارو کې ورک
 شول. ما ویدیو ودروله او ومې ویل: - دلته وگورئ.
 کيوي پردي ته نږدې شوه. ما ادامه ورکړه: - ځيني
 کسان له دې مسیر څخه د پچیر تنگي پر لوري
 حرکت کوي، خو ځيني نور بیا د اګام تنگي ته
 داخلېږي. عبدالله د نقشي پر سر د سیمې لوري
 وکتل او ویي ویل: - يعني د خلکو د تګ راتګ
 لپاره دوه بېلابېلې لارې کارول کېږي. کيوي په
 جدي انداز وویل: - که دا حرکتونه د حاجي برکت
 له شبکې سره تړاو ولري، نو دا لارې د هغوی
 لپاره ډېرې مهمې دي. ما وویل: - موږ باید معلومه
 کړو چې دا کسان څوک دي، له کوم ځایه راځي او

د پچیر او اګام تنګیو ته له داخلېدو وروسته چیرته
 ځي. کيوي د نقشي پر سر د دوو لارو ترمنځ واټن
 وکوت. - دا کار اسانه نه دی. سیمه غرنیزه ده،
 لارې ډېرې دي او که زموږ د څارنې خبر هغوی
 ته ورسېد، ټولې لارې به بدلې کړي. ما وویل: - نو
 باید د هغوی حرکتونه له لرې وڅارو، بېره ونه
 کړو او هېڅ داسې اقدام ونه کړو چې زموږ د
 څارنې راز ښکاره شي. کيوي سر وڅوځاوه. - تر
 ټولو مهمه دا ده چې د حاجي برکت پل پیدا کړو.
 که هغه کس ومومو چې د دې خلکو د تګ راتګ
 لارښوونه کوي، ښايي د ټولې شبکې یوه مهمه
 برخه راته روښانه شي. ما د آی اېس آی د جاسوس
 دوسیې ته وکتل. - او کله چې د هغه په اړه نور
 معلومات را ورسېدل، بیا به پوه شو چې دا ټولې
 لارې او اړیکې له هغه سره څومره تړاو لري.

کيوي وويل: - تر هغي بايد ډېر احتياط وکړو. ځکه
 اوس موږ يوازي د يوه قاچاقبر په لټه کې نه يو؛ د
 يوې پراخې پټې شبکې نښې زموږ مخې ته
 راڅرگندېږي. بهر شپه لا نوره تياره شوې وه. موږ
 د نقشي پر سر د پچير تنگي او اگام تنگي لارې په
 دقت سره کتلې. موږ پوهېدو چې له دې وروسته به
 هره نښه، هر حرکت او هره کوچنۍ تېروتنه د
 راتلونکي ماموريت برخليک بدلولى شي. اونۍ
 تېره شوه. په دې موده کې زموږ د جاسوسۍ شبکې
 له بېلابېلو ځايونو څخه پرله پسې راپورونه راتلل.
 زموږ په شبکه کې د کچرو خاوندان، ځنگل
 وهونکي، ملکان، د ملي امنيت مدير او د هغه اړوند
 کسان شامل وو. هر يو له خپلې سيمې څخه د خلکو
 د تگ راتگ، مشکوکو حرکتونو او نويو څېرو په
 اړه معلومات راتلول. يوه شپه زه، کيوي او عبدالله

په يوه خوندي ځای کې ناست وو. د ميز پر سر د
 راپورونو پاڼې، نقشه او د سيمې د څارنې معلومات
 خپاره وو. کيوي د لومړي راپور پاڼه راواخيسته
 او ويې ويل: - دا راپور د پچير تنگي له سيمې څخه
 راغلی دی. ما ورته وکتل. کيوي ادامه ورکړه: -
 هغه کسان چې د ډيورنډ کرښې له لوري را اوړي
 او د پچير تنگي ته داخلېږي، په غرنيو لارو کې
 ډېر وخت نه پاتې کېږي. دوی د همدې
 لارې ځانونه تر موټرو رسوي او له هغه ځايه د
 چپرهار ولسوالۍ پر لوري حرکت کوي. عبدالله د
 نقشي پر سر د پچير تنگي څخه د چپرهار لوري
 ته اشاره وکړه. - يعنې هغوی له غرونو څخه
 راکوزېږي، بيا د موټرو له لارې له سيمې وځي؟
 ما سر و خوځاوه. - داسې ښکاري. خو بايد معلومه
 کړو چې موټرونه څوک برابروي او د دغو کسانو

د انتقال لپاره څوک له مخکې خبر وي. کيوي دوهم راپور راواخيست. - د اګام تنګي وضعيت هم نږدې ورته دی. له دې لارې هم ځينې کسان را اوږي، له غرنيو لارو څخه ځانونه د موټرو تر تم ځای ګريځيلو اډې ته رسوي او بيا د سيمې له لارې نورو ځايونو ته انتقالېږي. عبدالله لږ فکر وکړ او ويې ويل: - نو دواړه تنګي يوازې د تګ راتګ لارې نه دي. اصلي شبکه بنايي له هغو کسانو سره تړاو ولري چې د موټرو او انتقال چارې تنظيموي. ما د نقشي پر سر د دواړو لارو ترمنځ واټن وکوت. چې د دوسرکې بازار کې دواړه لارې يو ځای کيږي. - که دا معلومات سم وي، نو موږ د يوې منظمې لارې له شبکې سره مخ يو. خلک له يوې خوا را اوږي، په غرونو کې حرکت کوي، بيا له مخکې ټاکل شويو ځايونو څخه موټرو ته خپږي او

له سیمې وځي. کيوي په جدي غږ وویل: - او دا کار په تصادفي ډول نه شي کېدای. د خونې فضا ناڅاپه جدي شوه. عبدالله وویل: - یعنې څوک د هغوی د راتګ وخت، مسیر او د انتقال ځایونه تنظیموي. ما وویل: - همدا هغه برخه ده چې باید پیدا یې کړو. کيوي د راپورونو پاڼې سره راټولې کړې او بیا یې د مرکزي څانګې له لوري رالېږل شوې دوسیه راواخیسته. - خو تر ټولو مهم معلومات له مرکزي څانګې څخه راغلي دي. ما او عبدالله دواړو ورته وکتل. کيوي دوسیه پرانیسته. - د آی اېس آی د جاسوس په اړه نوي معلومات ترلاسه شوي دي. زه لږ وړاندې ورغلم. کيوي څو شېبې چوپه پاتې شوه، بیا یې وویل: - په دې راپور کې لیکل شوي چې هغه د تور مثلث په مرکز کې موقعیت لري. عبدالله حیران شو. - تور مثلث؟

کيوي سر و خوځاوه. - هو. دا کيدای شي چې
 جغرافيايي سيمه وي چې درې مهمې نقطې سره
 نښلوي. د دې مثلث هره زاويه د شبکې لپاره
 ځانگړی اهميت لري. ما وپوښتل: - او هغه جاسوس
 په مرکز کې څه کوي؟ کيوي د دوسيې پانه
 ولوستله. - د معلوماتو له مخې، هغه د مثلث په
 مرکز کې د شبکې د اړيکو د تنظيم مهمه برخه ده.
 په هره زاويه کې يې خپل کسان او د اړيکو لارې
 لري. عبدالله په حيرانتيا وويل: - يعنې که په يوه
 زاويه کې ستونزه پيدا شي، هغه له مرکز څخه د
 بلې زاويې له لارې شبکه فعالولای شي؟ کيوي
 وويل: - همداسې ښکاري. ما د نقشي پر سر د تور
 مثلث درې نقطې وکتلې. او ومې ويل پچير
 تنگي، اگام تنگي او دريم د وزيرو تنگي دی. - نو
 ځکه تر اوسه زموږ د څارنې باوجود د دوی

فعاليتونه نه دي درېدلي. که موږ يوه لاره وڅارو،
 دوی له بلې لارې حرکت کوي. کيوي وويل: - او
 که موږ يوازې د حاجي برکت په لټه کې شو، بنایي
 د دې لويې شبکې اصلي مرکز له پامه وغورځوو.
 ما د راپور پاڼه واخيسته او په غور مې ولوستله. -
 دلته يو بل مهم ټکی هم شته. عبدالله راته وکتل. ما
 ادامه ورکړه: - د راپور له مخې، د دې جاسوس
 اړيکې يوازې له قاچاقبرانو سره نه دي. هغه د
 سيمې له ځينو نفوذي کسانو سره هم اړيکې لري.
 او خپله د وزيرو او پچير تنگيو ترمنځ د اگام په
 تنگي کې اوسي کيوي په جدي غږ وويل: - همدا
 هغه څه دي چې موږ يې له پيله شکمن کړي وو.
 ما وويل: - او که د افغان حکومت په دننه کې هم
 کسان ولري، نو د هغه نيول يا افشا کول به ډېر
 خطرناک وي. عبدالله لږ وروسته وويل: - که هغه

د تور مثلث په مرکز کې وي، نو بايد د هغه د مرکز پيدا کولو پر ځای د هغه د اړيکو کړۍ پيدا کړو. کيوي ورته وکتل. - دا خبره سمه ده. ځکه د يوه کس په لټه کې کېدای شي موږ ځان ښکاره کړو، خو که د هغه د اړيکو لارې وڅارو، ښايي هغه خپله زموږ مخې ته راشي.

زموږ شبکه بايد اوس په دوو برخو ووېشل شي. کيوي په غور راته وکتل. ما ادامه ورکړه: - لومړۍ، د پچير، وزيرو او اګام تنګيو له لارې د خلکو د تګ راتګ څارنه دوام ولري. دوهم، هغه کسان وڅارل شي چې له غرونو څخه راکوزېدونکو کسانو ته موټرونه برابرېږي. عبدالله وويل: - او د تور مثلث هره زاويه بايد جلا وڅارل شي. کيوي سر وڅوځاوه. - خو په ډېر احتياط. که د دوی په شبکه کې واقعاً د حکومت دننه کسان

وي، نو زموږ هر حرکت بايد داسې وي چې هېڅوک پرې شک ونه کړي. ما د ميز پر سر خپرو شوو راپورونو ته وکتل. - تر اوسه موږ يوازې د شبکې د څنډو نښې ليدلې دي. حاجي برکت، د آی اېس آی جاسوس، د پچير او اګام لارو ترڅنګ خورپانو ته هم توجه وکړو. کيوي وويل: - خو اصلي مرکز لا هم پټ دی. څو شېبې ټول چوپ وو. بهر د شپې تياره خپره وه. د خوني دننه يوازې د څراغ کمزورې رڼا وه او د نقشي پر سر د تور مثلث درې نقطې په نښه شوې وې. ما ورو وويل: - که دا مثلث واقعاً د دې شبکې زړه وي، نو موږ بايد د زړه پر لور حرکت وکړو. کيوي په جدي انداز راته وکتل. - خو بايد داسې حرکت وکړو چې د شبکې زړه زموږ د راتګ احساس ونه کړي. عبدالله د نقشي پر سر د درېيو نقطو ترمنځ کرښې

وکتلي. - بنایي د دې مثلث یوه زاویه د بلې په پرتله
کمزوري وي. کيوي وپوښتل: - څنگه؟ عبدالله
وویل: - که د درې واړو نقطو ترمنځ اړیکې یو
شان نه وي، نو ممکنه ده د امریکایي عسکري ناول

56 برخه

ما وویل:

- او که یوه زاویه پیدا کړو، د مرکز پر لور به زموږ
لومړی ریښتینی قدم وي.

کيوي راته په جدي نظر وکتل.

- خو باید په یاد ولرو چې د دې شبکې هره برخه له
بلې جلا ده. که موږ په یوه ځای کې بې احتیاطي
وکړو، ممکنه ده خبر تر مرکز پورې ورسېږي.

عبدالله وويل:

- او بيا به اصلي جاسوس خپله ټوله شبكه بدله كړي.

ما د راپور پاڼه په لاس كې ونيوله.

- نو اوس زموږ جگړه د خلكو پر وړاندې نه ده.

زموږ جگړه د يوې پټې اړيكې پر وړاندې ده.

كيوي ورو وويل:

- او تر ټولو خطرناك دښمن هغه دی چې نه يې

ويني، خو د هغه لارښوونې هر ځای ته رسېږي.

بهر د شپې تياره لا پسې خپره شوې وه.

ما د ميز پر سر د تور مثلث رسم ته وکتل. تر څو

شېبو مخکې ما فکر کاوه چې دا يوازې درې

جغرافيايي نقطې دي، خو اوس پوه شوم چې د دې

مثلت هره زاويه د يوه انسان، يوې اړيکې او يوې پټې لارې استازيتوب کوي.

د مثلت په مرکز کې هغه جاسوس ناست و چې موږ يې لتوو.

هغه له خپلو کسانو سره اړيکه درلوده، خو د هغه کسان نه پوهېدل چې د دوی لارښوونې په اصل کې له کوم ځای څخه راځي.

او تر ټولو خطرناکه خبره دا وه چې په افغانستان کې فعالې ډلې هم نه پوهېدې چې د دوی تر شا څوک ولاړ دی.

هغوی يوازې دومره پوهېدل چې له يوه افغان مشر څخه ورته لارښوونې رارسېږي. خو په دې نه پوهېدل چې اصلي لارښوونکي بل څوک دی. او دا

لارښوونې په بېلابېلو وختونو کې، د بېلابېلو کسانو له لارې او د بېلابېلو سیمو لپاره ورکول کېدې. همدا کار د دې لپاره و چې ټولې ډلې په تیاره کې وساتل شي او هېڅوک د شبکې بشپړ تصویر ونه ويني.

کيوي وويل:

- اوس موږ پوهېږو چې د تور مثلث مرکز څه دی. ما ورته وکتل.

- خو لا هم نه پوهېږو چې هغه مرکز چیرته دی.

کيوي د نقشي پر سر خپل قلم کېښود.

- او همدا زموږ د راتلونکي عملیاتو اصلي هدف دی.

عبدالله وپوښتل:

- د هغه د خای پیدا کول؟

کیوي سر و خوځاوه.

- نه.

مور دواړو ورته وکتل.

کیوي په جدي غږ وویل:

- لومړی باید د هغه یوه اړیکه پیدا کړو.

ما وویل:

- او بیا؟

کیوي څو شېبې چوپه پاتې شوه.

- بیا به د تور مثلث له یوې زاوېې څخه د هغه مرکز

ته حرکت پیل کړو.

ما د کړکۍ له لارې تیاره اسمان ته وکتل.

زموږ دښمن په تياره کې پټ و.

خو اوس موږ لږ تر لږه پوهېدو چې هغه څنگه کار کوي.

او په جاسوسي جگړه کې کله ناکله د دښمن د څېرې له پېژندلو مخکې، د هغه د فکر د طريقې پېژندل تر ټولو لويه بریا وي.

خو موږ لا نه پوهېدو چې د تور مثلث کومه زاويه به لومړی زموږ په وړاندې خپله دروازه پرانيزي... يوه اونۍ تېره شوه.

په دې موده کې زموږ د جاسوسۍ شبکې په پټه خپل فعاليتونه نور هم پراخ کړل. د پچير تنگي، اګام تنگي او وزيرو تنگي په شاوخوا کې زموږ څارونکو شپه او ورځ د خلکو تګ راتګ تر نظر لاندې ساته.

يوه ماښام زموږ د شبکې يو مهم راپور راورسېد.
کيوي راپور په دقت ولوست، بيا يې په جدي غږ
وويل:

- بالاخره يوه مهمه اړيکه مو پيدا کړه.

زه او عبدالله دواړه ورنږدې شوو.

کيوي د راپور پاڼه زموږ مخې ته کېښوده.

- زموږ تکړه څارونکو د پچير تنگي په دننه کې دوه
مشکوک کسان تر څارنې لاندې نيولي دي.

ما وپوښتل:

- د هغوی هدف څه دی؟

کيوي وويل:

- د معلوماتو له مخې، هغوی غواړي له تنگي څخه
راووځي، په مخکې ټاکل شوي موټر کې سپاره

شي، لومړی جلال آباد ښار ته ولاړ شي او بيا کابل
ته سفر وکړي.

عبدالله حيران شو.

- کابل؟

کيوي سر و خوځاوه.

- هو. خو د دوی اصلي هدف يوازي سفر نه دی.

ما د راپور بله پاڼه واخيسته.

- دلته ليکل شوي چې هغوی غواړي د کابل په يوه
دولتي اداره کې له يوه لوړپوړي کارکوونکي سره
پټه ليدنه وکړي.

عبدالله په حيرانتيا وويل:

- کومه اداره؟

کيوي ځواب ورکړ:

داخله وزارت:

د خوني فضا سمدستي جدي شوه.

ما وويل:

- ايا د هغه كس هويت معلوم دى؟

كيوي وويل:

- تر اوسه يوازي دومره معلومات لرو چې هغه يو

لوړپوړى چارواكى دى او له شمالي ټلوالې سره

نږدې اړيكې لري.

عبدالله د نقشي پر سر د جلال آباد او كابل ترمنځ

لارې ته وكتل.

- كه دا ليدنه ترسره شي، بنايي موږ د تور مثلث له

يوې مهمې اړيكې سره مخ شو.

ما وپوښتل:

- هغوی غواري څه ورسوي؟

کيوي د راپور وروستی کړښې ولوستلې.

- داسې ښکاري چې هغوی له ځان سره یو پټ پیغام وړي.

عبدالله وویل:

- لیکلی پیغام؟

کيوي سر و خوځاوه.

- لانه ده معلومه. کېدای شي په کاغذ کې وي، کېدای شي په حافظه، یا هم په داسې بڼه چې یوازې ټاکل شوی کس پرې پوه شي.

ما وویل:

- نو که موږ بېرته وکړو او دا دوه کسان ونیسو، ممکن اصلي اړیکه له لاسه ورکړو.

کيوي په جدي غږ وويل:

- بالکل. زموږ هدف يوازي د دوو کسانو نيول نه دي، بلکې بايد معلومه کړو چې پيغام چا ته رسېږي او له هغه وروسته کوم لوري ته انتقالېږي.

عبدالله ورو وويل:

- ښايي همدا پيغام موږ د تور مثلث يوې بلې زاويې ته ورسوي.

کيوي د راپور پاڼې راټولې کړې.

- له همدې امله به تر اوسه هېڅ اقدام نه کوو.

ما وپوښتل:

- نو پلان څه دی؟

کيوي په

ارامه لهجه وويل:

- هغوی به زموږ له سترگو پټ نه وي. له پچیر څخه
تر جلال آباد او له جلال آباد څخه تر کابل پورې به
زموږ څارونکي د دوی هر گام څاري.

ما د میز پر سر نقشي ته وکتل.

- که هر څه د پلان له مخې پر مخ ولاړ شي، دا به
زموږ د تور مثلث د اړیکو د شبکې د ماتولو لومړنۍ
فرصت وي.

د خونې چوپټیا یو حل بیا خپره شوه.

موږ پوهېدو چې د دې دوو کسانو تعقیب یوازې د
دوو کسانو څارنه نه وه.

دا د هغې پټې شبکې د یوه نوي راز د پرانیستي پیل
و

د امریکایي عسکري جاسوسي ناول 58 برخه

کيوي د راپورونو ټولې پانې مخې ته کېښودې. هغې
خو شېبې په ژور فکر کې تېرې کړې، بيا يې د
افغانستان نقشه پر ميز وغورځوله.

هغې د پچير تنگي، جلال آباد او کابل ترمنځ پر لارو
سری کرښې راکش کړې.

کيوي په ډاډه غږ وويل:

- موږ به هېڅ بېره ونه کړو. دا عمليات به په څو
پړاوونو کې ترسره شي، څو زموږ د شبکې هېڅ
غړی افشا نه شي.

هغې لومړۍ کرښه وښوده.

- لومړۍ پړاو د پچير تنگي څخه تر جلال آباد ښار
پورې دی.

عبدالله ورته وکتل.

کيوي وويل:

- عبدالله! دا دنده ستا ده. ته به د دوی هر حرکت په پټه تعقیبوي. نه به دومره نږدې اوسې چې شک پرې وشي او نه به دومره لرې چې له سترگو دې ووځي. په لاره کې به د خپل لباس ځینې برخې تغیروی. لکه څادر، خولی او واسکت...

عبدالله په ډاډه غږ وويل:

- اندېښنه مه کوي، تر جلال آباد پورې به یې یو قدم هم زما له نظره پټ نه وي.

کيوي بیا خپله گوته د نقشي پر بله برخه کېښوده.

- کله چې هغوی جلال آباد ته ورسېږي، هلته به زموږ بل کس دنده پر غاړه واخلي.

ما وپوښتل:

- څوک؟

کيوي لږه موسکا وکړه.

- یاسين.

ما حيران ورته وکتل.

- هماغه پخوانی ږږور؟

- هو، هماغه. يو کال مخکنی یاسين چې له مور سره

یی کار کاوه.

هغه د ښار کوڅې، لارې او د خلکو چلند ښه پېژني.

هېڅوک به پرې شک ونه کړي.

عبدالله وويل:

- نو له جلال آباد څخه تر کابل پورې به یاسين دوی

تعقيبوي؟

- بالکل.

کيوي د نقشي وروستی برخه وښوده.

- کله چې هغوی کابل ته ورسېږي او د داخله وزارت پر لور حرکت وکړي، هلته به زموږ د جاسوسی شبکې بله کړۍ فعالېږي.

ما په حیرانتیا وپوښتل:

- یعنې زموږ کسان د وزارت دننه هم شته؟

کيوي په ارامه غږ وویل:

- هو. زموږ د شبکې ځینې تکړه او باوري غړي د وزارت په بېلابېلو برخو کې کار کوي. هغوی به د مشکوکو کسانو د ننوتلو، لیدنې او وتلو ټول معلومات راټول کړي.

عبدالله ورو وویل:

- نو عملیات به له یوه کس څخه بل ته سپارل کېږي،
بي له دې چې د شبکې کومه کړۍ ښکاره شي.
کيوي سر و خوځاوه.

- همدا زموږ د بریا راز دی. هر څوک به یوازې
خپله دنده ترسره کوي او د عملیاتو له بلې برخې به
خبر نه وي.
ما نقشي ته وکتل.

دا یو ساده تعقیب نه و، بلکې د یوې پټې جگړې پیل
و.

که هر څه د پلان له مخې ترسره کېدل، نو د تور
مثالث د شبکې یوه مهمه اړیکه به زموږ تر څارنې
لاندې راتله.

خو موږ لا نه پوهېدو چې د کابل په داخله وزارت
کې به هغه

پټ پیغام د چا لاس ته ورسېږي... او همدا به د
عملیاتو تر ټولو خطرناکه مرحله وي.

د امریکایي عسکري جاسوسي ناول 59 برخه

د پټ پیغام وړونکي تر وزارت داخله پورې زموږ
د شبکې تر جدي څارنې لاندې وو. خو هغوی هم
عادي کسان نه وو. د دوی د حرکتونو له پل، د
لارو له بدلون او د خلکو په منځ کې د ورکېدو له
طریقې ښکاره وه چې مسلکي روزنه یې لیدلې وه.
کله به یې په یوه کوڅه کې لار بدله کړه، کله به یې
موټر بدل کړ او کله به د گڼې ګونې په منځ کې داسې
ورک شول، لکه هېڅ چې نه وو.

سره له دې، زموږ د شبکې هره کړۍ خپل کار په
حوصله او دقت ترسره کاوه. هېچا غفلت نه کولو،

حکله یوی کوچنی تېروتنی هم کولی شو چی د پیری
مودی زحمت له منځه یوسي.

درې ورځې همداسې تېرې شوې، خو کومه نوي
نېنه مو تر لاسه نه کړه.

څلورمه ورځ، د وزارت داخله څخه زموږ
یو جاسوس مهم پیغام راولېږه.

- «یو ناڅاپی رسمي هیئت د وزارت داخله له لوري
پچیراگام ولسوالۍ ته روان دی.»

کیوي سمدستي د راپورونو دوسیه پرانیسته.

- د هیئت د غړو په اړه څه معلومات لري؟

هغه ځواب ورکړ:

- د معلوماتو له مخې، د هیئت مشر د پنجشېر ولایت
اوسېدونکی دی. د جنرال بسم الله خان له نږدې

کسانو څخه شمېرل کېږي او خپله هم د جنرال رتبه لري.

په کوټه کې چوپټیا خپره شوه.

کيوي وويل:

- عادي رسمي سفر نه ښکاري...

د بلې ورځې له سهاره، زموږ سرچينو خبر راکړ چې یاد هیئت پچیراګام ته را رسېدلی دی. لومړی یې د ولسوالۍ له ځایي چارواکو سره رسمي لیدنه وکړه. څو ساعته وروسته، د توری بوري د تاریخي سیمو د لیدنې په نوم له ولسوالۍ ووتل.

عبدالله حیران شو.

- د تاریخي ځایونو لیدنه؟ په داسې وخت کې؟

ما هم نقشي ته وکتل. د توري بوري لاره له هغو
سيمو لري نه وه چې زموږ د شک وړ کسان پرې
تگ راتگ درلود.

کيوي په ژور فکر کې شوه.

- کله چې د يو رسمي سفر مسير له مشکوکو لارو
سره يو ځای شي، بايد هر احتمال په پام کې ونيسو.

هغې ژر خپل نوي هدايتونه صادر کړل.

- عبدالله! ته او ستا ډله به د سيمې له لري څارنه
کوي. هېڅ مستقيم تماس نه غواړم.

- دداخله وزارت جاسوس! په کابل کې به د هيئت د
راستنېدو وخت او د هغوی ټول ملاقاتونه ثبتوي.

- او زموږ نور کسان به يوازې معلومات راټولوي،
هېڅ اقدام به نه کوي.

ما وپوښتل:

- فکر کوي دا سفر له هغه پټ پیغام سره تړاو لري؟

کيوي زما پر لور وکتل.

- لا تر اوسه ثبوت نه لرو، خو دا ناڅاپی سفر به

مور ته یو مهم فرصت راکړی. که دا یوازې یو

عادي رسمي سفر وي، حقیقت به ډېر ژر څرگند

شي؛ او که ترکیوي زما پر لور وکتل.

- لا تر اوسه ثبوت نه لرو، خو دا ناڅاپی سفر به

مور ته یو مهم فرصت راکړی. که دا یوازې یو

عادي رسمي سفر وي، حقیقت به ډېر ژر څرگند

شي؛ او که تر

شایې بله موخه پټه وي، نو ښایي همدلته د «تور

مثالث» د شبکې یوه نوې کړۍ رابرسېره شي.

مورن ټول پوهېدو چې راتلونکې څو ورځې به د
عملیاتو برخلیک ټاکي.

د امریکایي عسکري جاسوسي ناول 60 برخه:

د ولسوالۍ د ملي امنیت مدیر، چې زموږ د
جاسوسۍ شبکې یو مهم او باوري غړی و، د هیئت
په ټول سفر کې ورسره ملګرتیا کوله.

ماښام یې د ځانګړي خوندي چینل له لارې له کیوي
سره اړیکه ونیوله.

کیوي په ارامه غږ وویل:

- راپور راکړه.

هغه ورو ځواب ورکړ:

- تر اوسه هېڅ غیر عادي حرکت نه دی لیدل شوی،
خو یو شي زما پام ځان ته راواړاوه.
ټول چوپ شوو.

- د هیئت مشر د تاریخي ځایونو له لیدلو سره ډېره
لېوالتیا ونه بنوده. هغه څو ځله له اصلي ډلې لږ لرې
شو او د سیمې جغرافیه یې په ډېر دقت وکتله. داسې
بنکارېده لکه د یوه ځانگړي ځای په لټه کې وي، نه
د سیل.

کيوي په میز پرته نقشي ته وکتل.

- نور څه؟

د ملي امنیت مدیر وویل:

- د سفر پر مهال یې له خپلو ساتونکو وغوښتل چې
څو دقیقې ترې واټن ونیسي. په همدغې شپږو کې یو
ناپېژاندی کس ورنږدې شو. خبرې یې ډېرې لنډې

وي، خو دواړو داسې چلند کاوه لکه له پخوا یو بل
بڼه پېژني.

ما په حیرانتیا وپوښتل:

- ایا د هغه ناپېژاندي کس هویت مو معلوم کړ؟

هغه ځواب ورکړ:

- تر اوسه نه، ځکه خبرې په داسې ځای کې وشوې
چې مستقیم څارل یې ممکن نه وو. خو زموږ یو بل
کس د هغه د تگ لوری ثبت کړی دی او اوس یې
په اړه معلومات راټولوو.

کیوي موسکا وکړه.

- همدا هغه فرصت دی چې موږ ورته انتظار ایسته.

هغې سمدستي هدایت ورکړ:

- له دې وروسته هېڅوک به اقدام نه کوي. يوازي
څارنه او معلومات راټول کړي. زه غواړم پوه شوم
چې دا ليدنه تصادفي وه، که د يوې لويې اړيکې
لومړۍ کړۍ.

په کوټه کې چوپټيا خپره شوه.

موږ احساسوله چې د تورې بورې هغه ظاهراً عادي
سفر، ښايي د «تور مثلث» شبکې د يوه پټ راز
دروازه پرانيزي.

. د امريکايي عسکري جاسوسي ناول 61 برخه:

د شپې له تېرېدو وروسته، زموږ د جاسوسۍ شبکې
هغه مهم غړي چې د مشکوک کس څارنه يې کوله،
خپل راپور راولېږه.

هغه کس د توري بورې له سیمې څخه د پچیر تنګي
په لور روان شوی و. د شپې له راتلو سره یې د
لارې په یوه سیمه کې له یوه شپانه سره شپه تېره
کړې وه.

زموږ کس سهار وختي له شپانه سره خبرې وکړې.
شپانه وویل:

- دا سړی راته نااشنا نه ښکارېده. داسې معلومېده
چې مخکې هم دې سیمې ته راغلی دی. ویل یې چې
پچیر کې د متین کلي ته ځي.

کیوي سمدستي د نقشي پر سر د متین کلي ځای
وښود.

- هلته زموږ کسان شته؟

ما ځواب ورکړ:

- هو، زموږ د شبکې دوه کسان په سیمه کې دي.

کيوي به له ځنډه وویل:

- اړیکه ورسره ونیسئ. باید معلومه کړو چې دا
سړی د چا لپاره کار کوي.

څو ساعته وروسته نوی راپور راغی.

زموږ کسانو هغه سړی په متین کلي کې په یوه کور
کې پیدا کړی و. له لومړنیو معلوماتو وروسته
څرگنده شوه چې نوم یې اسلم و؛ یو پخوانی مجاهد
و او په کورمه ایجنسی کې یې کور درلود.

خو د هغه سفر عادي نه و.

اسلم غوښتل د کورنیو چارو وزارت د هیئت د سفر
او لیدنو اړوند معلومات د یوه بل کس په وسیله
جلال اباد ښار ته ورسوي.

کيوي څو شېبې چوپه پاتې شوه.

بيا يې په ټيټ غږ وويل:

- نو هغه يوازي پيغام رسوونکي نه دی... د اړيکې
يوه کړۍ ده.

ما وپوښتل:

- جلال اباد کې د هغه د پيغام اخيستونکي څوک دی؟
کيوي نقشي ته وکتل او ويې ويل:

- تر اوسه يې نوم نه لرو. خو زموږ معلومات ښيي
چې يو ځانگړی کس د اسلم د راتگ په تمه دی.
ما وويل:

- امکان لري همدا کس د «تور مثلث» د شبکې د
يوې زاوېې د غړي سره وگوري
کيوي موسکۍ شوه.

- امکان شته. او که زمونږ اټکل سم وي، نو د هیئت
ظاهري سفر اصلي هدف نه دی.

په کوټه کې بیا چوپټیا خپره شوه.

اوس پوښتنه دا وه چې د هیئت له مشر سره د هغه
ناپېژاند کس لیدنه څه معنا لري؟

ایا اسلام یوازي د معلوماتو رسولو لپاره راغلی و؟
او که زمونږ د لوري بدلولو لپاره؟

که د تور مثلث هغه پټه کړی، چې موږ یې له څو
اوونیو راهیسې لټوو، بالاخره د جلال اباد په زړه
کې خپل حضور ښکاره کوي؟

کیوي پانه راواړوله او په نرم غږ یې وویل:

- اوس به موږ اسلام نه څارو... هغه څوک به څارو
چې اسلام ته انتظار باسي.

د امریکایي عسکري جاسوسي ناول 62 برخه

موږ د متین سیمې ته ځانونه ورسول. د څو ساعتونو په دننه کې مو د معلوماتو پر بنسټ داسې پلان جوړ کړ چې غوښتل مو د دې لیدنو تر شا رازونه روښانه او د «تور مثلث» یوه پټه زاویه کشف کړو.

لومړی مو اسلم ارام کړ. ورته مو ډاډ ورکړ چې که رښتیا خبرې وکړي، له موږ سره به ستونزه ونه لري. وروسته مو هڅه وکړه چې هغه په خپله خوښه له موږ سره همکاري وکړي.

کیوي ورته وویل:

- که زموږ پوښتنو ته بشپړ او رښتینی ځوابونه راکړي، ستا همکاري به یې ارزښته نه وي.

اسلم لږ فکر وکړ. بیا یې سر وخوځاوه.

موږ ورسره د پام وړ مالي مرستې ژمنه وکړه. اسلم چې زموږ پر خبرو ډاډه شو، د هغو کسانو په اړه یې معلومات راکول پیل کړل چې ورسره یې اړیکې درلودې.

خو موږ غوښتل یوازې د اسلم خبرې وانه ورو؛ غوښتل مو د هغه د اړیکې بله کړۍ هم پیدا کړو. له همدې امله په همدغه کور کې پټ پاتې شوو.

موږ اسلم ته یوه مهر لاک بسته ورکړه. په بسته کې د څارنې یوه کوچنۍ وسیله او د موقعیت معلومولو سیستم ځای پر ځای شوی و. اسلم ته مو وویل چې دا بسته به هغه کس ته سپاري چې له ده سره اړیکه نیسي.

څو شپې وروسته د کور دروازه وتکول شوه.

يوه زړه، ستړې او سوالگره بنځه کور ته را دننه شوه. هغې د کور له خاوند څخه د مرستې غوښتنه وکړه.

اسلم لږې روپۍ ورکړې.

بنځې پيسې واخيستې او په پټه يې د خپلې ښۍ پښې په بوت کې کېښودې.

دې شېبه کې اسلم د لاس څخه پر لپسې ټکونه وويستل، خپل ټاکلی شفر وکاراوه.

بنځه پوه شوه چې د کار وخت رارسېدلی.

هغې د خپلې چپې پښې له بوت څخه يو کوچنی ليک راوايست او اسلم ته يې ورکړ.

اسلم ليک واخيست، څو شېبې يې ورته وکتل، بيا يې هغه مهر لاک بسته بنځې ته وسپارله.

بنڀي ڀرته له دې چې ډېرې خبرې وکړي، بسته يې
واخيسته او په بيره له کوره ووته.

مورن ټولې صحنې له پټ ځايه څارلې.

کيوي په ډېر تيت غږ وويل:

- اوس اصلي لوبه پيلېږي.

ما وپوښتل:

- ولې؟

هغې وويل:

- ځکه چې اسلم يوازې يوه کړۍ وه. مور بايد

معلومه کړو چې دا بنځه بسته چاته وږي.

ما وويل:

- او که بنځه هم يوازې يوه منځگړې وي؟

کيوي موسکي شوه.

- همدا زموږ هدف دی. موږ د اسلم تر شا کس نه
لټوو؛ موږ هغه لږی تعقیوو چې د «تور مثلث» تر
پټې زاويې پورې رسېږي.

موږ له کوره ووتلو او د ښځې د تگ لوری مو له
لرې خاړل پیل کړل.

څو دقیقې وروسته هغه د یوه تنگې کوڅې په پای
کې ودرېده.

هلته یو بل کس ورته

تظار و.

کيوي ناڅاپه ودرېده.

هغې په نقشه کې ځای وښود او ورو یې وویل:

- دا خای خو...

ما پوښتنه وکړه:

- څه وشول؟

هغې وویل:

- که زما شک سم وي، موږ د «تور مثلث» د یوې
زاوېې تر دروازي رسېدلي یو.

خو لا مو د هغه کس څېره په سمه توګه نه وه
لیدلې...

او ناڅاپه هغه کس د ښځې له لاسه بسته واخیسته او
موټر ته وخوت د جلال اباد ښار پر لور روان شو.

کيوي وویل:

- له دې وروسته يوه تېروتنه هم نه شو کولای. زه
او عبدالله نا پېژانده کس تعقيبوو، اوتۀ زړۀ سوالگرۀ
ونيسۀ.

خو ماچي خو ځان سمولو بڼۀ په لږ وخت کي ډير
مزل کړی وو.

خو تعقيب مي کړۀ، بالاخرۀ مي ونيوۀ، چي ومي
ليدلۀ د ظالم لور ډيرۀ....

د امريکايي عسکري جاسوسي ناول 63 برخۀ

ما چي سوالگرۀ بڼۀ ونيولۀ، غوښتل مي پوۀ شم
چي د هغي تر شا اصلي راز څۀ دی. خو کله چي
مي د هغي مصنوعي څېرۀ لري کړۀ، حيران شوم.
هغۀ زړۀ بڼۀ نه وه.

يوۀ ځوانۀ جلي وه.

هغې د مخ او لاسونو لپاره مصنوعي څېره او پوښ
کارولی و، خو ځان یوه ستړې او بېوزله سوالگرې
په توګه وښيي. خو د دې مصنوعي څېرې تر شا یوه
ډېره ښکلې او هوښیاره ځوانه جلی پټه وه.

هغې په ارام غږ وویل:

- زما نوم فوزیه دی.

ما ترې وپوښتل:

- دا ټول څه مانا لري؟

فوزیې لومړۍ چوپټیا وکړه، بیا یې وویل:

- زه په پاکستان کې د مهاجرت پر مهال څو کاله

اوسېدلې یم. هلته مې له ځینو خلکو سره اړیکې پیدا

شوې، خو ټول حقیقت درته اوس نه شم ویلی.

زه پوهېدم چې د هغې خبرې لا نیمګړې دي.

فوزيه او اسلم دواړه مې پچيرگام کې خپل
استوگنځي ته انتقال کړل، خو لومړني تحقيقات مو
په خوندي ځای کې ترسره شي.

خو تحقيقات دومره اسانه نه وو.

نه اسلم هر څه ويل او نه فوزيې.

جاسوسان عموماً خپل معلومات په اسانۍ نه
شريکوي؛ هره خبره د دوی لپاره د باور او خطر
تر منځ يوه کرښه وي.

ما له کيوي سره اړيکه ټينگه کړه.

هغې راته وويل:

- حامده، پر دوی فشار مه راوړه. موږ بايد لومړی
پوه شو چې دوی له چا وېرېږي.

ما وپوښتل:

- او د هغه سړي په اړه څه معلوم شول چې بسته يې
واخيسته؟

کيوي وويل:

- زه او عبدالله يې له لرې تعقيبوو.

هغې او عبدالله د بسته وړونکي سړي د موټر مسير
تر جلال اباد ښار پورې څارلی و.

څو شېبې وروسته کيوي بيا راسره اړيکه ونيوله.

د هغې غږ جدي و:

- حامده، سړی د جلال اباد ښار يوې بهرنۍ مؤسسې
دفتر ته نه درېږي.

ما وپوښتل:

- نو چېرته ځي؟

کيوي لږه چوپټيا وکړه.

بیا یی وویل:

- سړی د یوې بهرنۍ قونسلگرۍ خواته روان دی.

زما زړه ناڅاپه درزا پیدا کړه.

ما وویل:

- قونسلگرۍ؟

کیوي ځواب راکړ:

- هو. او تر اوسه موږ نه پوهېږو چې هغه هلته له

چا سره لیدل غواړي.

عبدالله هم د کیوي ترڅنګ و. هغه وویل:

- که هغه قونسلگرۍ ته داخل شو، بیا به معلومول

سخت وي چې له چا سره یې ملاقات وکړ.

کیوي وویل:

- همدا ځکه باید ډېر احتیاط وکړو. زموږ هدف یوازې د یوه سړي نیول نه دي؛ موږ غواړو هغه اړیکه پیدا کړو چې اسلم، فوزیه او دغه سړی سره نښلوي.

ما د فوزیې او اسلم خواته وکتل.

هغوي لا هم چوپتیا غوره کړې وه.

ما له ځان سره فکر وکړ:

ایا فوزیه او اسلم یوازې منځګړي دي، که د «تور مثلث» له ا

صلي راز څخه ډېر خبر لري؟

په همدې شېبه کې کیوي بیا اړیکه ونیوله:

- حامده، موږ د قونسلګرۍ دروازې ته نږدې یو.

ما وپوښتل:

- سړی داخل شو؟

کيوي وويل:

- لا نه...

بيا څو ثانيې چوپتيا شوه.

او ناڅاپه يې په ټيټ غږ وويل:

- حامده، يو بل موټر راورسېد. داسې ښکاري چې

هغه سړی يوازې نه دی.

ما وپوښتل:

- څوک ورسره دی؟

کيوي وويل:

- لا يې څېره نه ده معلومه...

خو که زموږ شک سم وي، د «تور مثلث» هغه پټه
کړۍ چې موږ يې له اوږدې مودې راهيسې لټوو،
بنايي همدا اوس زموږ مخې ته راڅرگنده شي.

ورته ومې ويل سمه ده پام کوئ. مخ مې اسلم ته
واړاوه بڼه گرانه تا خو ويل چې د کابل هيئت له يو
مهم کس سره په يوه بهرنۍ مؤسسه کې کوري او
ځينې اسناد ورکوي. اسناد وړونکي خو يوې
قونسلگرۍ ته روان دي هغه چپ وو

د امريکايي عسکري جاسوسي ناول 64 برخه:

له لږ ځنډ وروسته د کيوي تماس راغی.

- حامده! حامده! اورې؟ غوږ شه!

ما سمدستي ځواب ورکړ:

- هو، کيوي، اورم. څه وشول؟

د کيوي غږ له معمول څخه ډېر جدي و.

- د قونسلگرۍ له دروازي يو کس راووت. عبدالله

وايي، دا حاجي برکت دی!

زما زړه يو ځل بيا په چټکۍ ودرزېد.

- حاجي برکت؟ ډاډه ياست؟

عبدالله له کيوي سره و. کيوي وويل:

- عبدالله هغه له پخوا پېژني. هماغه حاجي برکت

دی. هغه سيده هغه نوي راغلي موټر ته پورته شو.

ما څو شېبې فکر وکړ، بيا مي وويل:

- موټر يې تعقيبوی؟

کيوي ځواب راکړ:

- هو. خو په پټه. موږ په تیل ماتیډل کې د څارنې یوه وسیله پر موټر نښلولې ده. اوس یې له لرې څارو. ما کیوي ته وویل:

- زموږ هدف د (تور مثلث) یوه زاویه کشف کول دي. که هغه د کابل له هیئت سره تړاو ولري، او که حاجي برکت وي، زموږ لپاره فرق نه کوي. مهمه دا ده چې د دې شبکې یوه زاویه پیدا کړو.

کیوي سمدستي وویل:

- بالکل، حامده. موږ هم همدا فکر کوو. تر اوسه چې کومې نښې مو موندلې، ټولې د یوې پټې اړیکې پر لور اشاره کوي.

ما وپوښتل:

- او هغه بسته وړونکې سړی څنگه شو؟

کيوي وويل:

- هغه مو نور تعقيب نه کړ.

- ولي؟

- ځکه چې په بسته کې د جاسوسی هغه وسایل چې موږ ايني وو زموږ د رسوا کیدو سبب گرځېدل. که هغه مو نور هم تعقيب کړی وای، د رسوا کېدو امکان ډېر و. موږ نه غوښتل چې زموږ ټوله شبکه له خطر سره مخ شي.

ما وويل:

- سمه ده. اوس زموږ لومړیتوب حاجي برکت دی.

کيوي وويل:

- هو. هغه باید په ډېر احتیاط وڅارل شي. که پوه شو چې هغه له چا سره اړیکه لري، بنایي د تور مثالت یوه مهمه برخه روښانه شي.

ما اړیکه پرې کړه او بېرته اسلم او فوزيې ته مخ شوم.

اسلم لا هم چوپ ناست و.

ما ورته وویل:

- اسلمه، داسې ښکاري چې هغه څه چې ته یې پټوي، تر هغه ډېر مهم دي چې موږ فکر کاوه.

اسلم سترګې ښکته کړې.

فوزيې هم هېڅ ونه ویل.

ما له ځان سره فکر وکړ:

حاجي برکت له قونسلگری څخه راووت، اسناد
وړونکی سړی هم همدې لوري ته روان و، فوزیه
او اسلم لا هم خپل راز پټوي...

دا نور تصادف نه ښکارېده.

د تور مثلث کرښې ورو ورو یو له بل سره نښلېدې.

خو اصلي پوښتنه لا هم هماغه وه:

حاجي برکت له قونسلگری څخه د چا په امر
راووت، او په نوي راغلي موټر کې یې چا انتظار
کاوه؟

د امریکایي عسکري جاسوسي ناول

65 برخه

زما او د کيوي ټوله مکالمه اسلم او فوزيې له نږدې
واوريده ، خو ما هغه مهال فکر کاوه چې نور هر
څه د دوی له لاسه وتلي دي او زموږ خبرې به يې
چندانې اغېزمنې نه کړي.

خو ناڅاپه هر څه بدل شول.

ما لا د کيوي له اړيکې وروسته خپل فکرونه نه وو
راتول کړي چې اسلم او فوزيې دواړو راباندې
راودانگل.

ما د ځان د دفاع لپاره لاسونه پورته کړل، خو هغوی
ناڅاپه دومره زور راکړ چې زه يې له سخت ټکر
سره د کوتې له ديوال سره ولگولم.

سترگې مې تياره شوې.

غوښتل مې ځان وساتم، خو بدن مې راسره
همکاري نه کوله.

وروستی شی چې می احساس کړ، د سر په برخه
کې یو سخت درد و.

بیا می هېڅ نه یادېدل.

ماښام ناوخته می سترگې پرانیستي.

لومړی می یوازي د سر دروندوالی احساس کړ.
تندی می سخت درد کاوه. لاس می چې تندي ته
یووړ، پوه شوم چې ټپي شوی یم او وینه پرې وچه
شوې ده.

خو شپې می هڅه وکړه چې په یاد راوړم څه شوي
وو.

بیا می ورو شان سترگې وغړولې.

هغه څه چې می ولیدل، حیرانونکي وو.

د کوتې شاوخوا هر څه گډوډ او تخریب شوي وو.
ځینې وسایل پر ځمکه پراته وو، ځینې ټوټې ټوټې
شوي او د کوتې په هره برخه کې خورې وړې پرتې
وې.

ما په وارخطایي سره شاوخوا وکتل.

خو ناڅاپه مې یو مهم شی ته پام شو.

یوازې د هغې وسیلې مات شوي ټوټې ونه لیدې چې
د کیوي له لوري د حاجي برکت پر موټر نښلول
شوي د څارنې له وسیلې سره ارتباط درلود.

زما زړه یو دم ولرزېد.

زه سمدستي پوه شوم چې خبره یوازې دا نه ده چې
اسلم او فوزيې زه وهلی یم بلکې له ځان سره یې د
حاجي برکت د څارنې وسایل هم وړي دي.

ما له ځان سره وويل:

نو دوی يوازې زموږ خبرې نه اورېدلې... هغوی
پوه شوي چې موږ حاجي برکت څارو.

سخته اندېښنه مې پيدا شوه.

د کيوي سره د مستقيم تماس لپاره مې هېڅ وسيله نه
لرله. د اړيکه ټينګولو نور وسايل هم يا مات شوي
وو او يا ورک شوي وو.

زه پوهېدم چې که ژر اقدام ونه کړم، ممکن حاجي
برکت له نظره ورک شي او زموږ د څارنې ټوله
هڅه بې ګټې شي. او هم کيوی او عبدالله له خطر
سره مخ وه.

په سختۍ له ځايه پورته شوم.

سر مې لا هم درد کاوه، خو وخت د درد لپاره نه و.

ما پرېکړه وکړه چې مستقيم د ملي امنيت له مدير
څخه مرسته وغواړم.

په زحمت مې ځان تر هغه ځايه ورساوه.

کله چې مدير ته ورسېدم، هغه زما حالت وليد او
سمدستي يې وپوښتل:

- حامده! څه درباندي شوي؟

ما لنډ ځواب ورکړ:

- وخت نه لرو. اسلم او فوزيه زمونږ له واکه وتلي
دي. پر ما يې حمله وکړه، وسايل يې مات کړل او
هغه وسيله يې له ځان سره وړې چې د حاجي برکت
د موټر د څارنې له شبکې سره تړلې ده.

د مدير څېره جدي شوه.

- ډاډه يې؟

ما وویل:

- هو. که هغوی هغه وسیله له ځان سره وړې وي،
نو ښايي اوس پوه شوي وي چې موږ حاجي برکت
څارو.

مدیر څو شېبې چوپ پاتې شو.

بيا يې وویل:

- نو دا معنا لري چې د تور مثلث يوه زاويه چې په
لاس راغلي وه بیرته مو د لاسه اوزي...

د امریکايي عسکري جاسوسي ناول 66 برخه:

ما مدیر ته په ټینګار وویل:

- که بیرته ونه کړو، ډېر ژر به د تور مثلث ټولې
زاوې له لاسه ورکړو. کيوي او عبدالله هم له جدي
خطر سره مخ دي.

مور لا په همدې خبرو بوخت وو چې ناڅاپه د
مخابري د مسوول له لوري مدير ته غږ وشو:

- مدير صيب! بيرنۍ تماس دی.

مدير سمدستي د مخابري خونې ته ورغی. زه هم،
سره له دې چې سر مې لا درد کاوه، ورپسې
ورنږدې شوم.

د مخابري له هغې خوا څو شېبې چوپتيا وه.

بيا يو نرم، خو له اندېښنې ډک غږ راغی:

- مدير صيب... اورۍ؟

ما چې غږ واورېد، زړه مې يو دم ودرید.

ما سمدستي وپېژانده.

دا د کيوي غږ و.

مدير په چټکۍ ځواب ورکړ:

- هو، اغلي کيوي! اورو مو. حامد هم دلته دی او
روغ دی.

د کيوي په غږ کې د اندېښنې نښې لا هم څرگندې
وې:

- حامد؟ په هغه څه شوي؟

مدیر وویل:

- پر حامد برید شوی و، خو اوس زموږ سره دی.
اسلم او فوزیه له هغه ځایه تښتېدلې دي.

زه په بیرته د مخابراتې مخې ته ورنږدې شوم او ومې
ویل:

- کيوي، زه یم. اندېښنه مه کوه، روغ یم.

د کيوي له غږه داسې ښکارېده چې لږه یې ساه
واخیسته.

- حامده! ستا غږ مې واورېد، اوس لږ ډاډه شوم. خو
مور هم په ډېر حساس حالت کې يو.

ترې ومې پوښتل:

- اغلې کيوي، تاسو څنگه ياست؟ عبدالله درسره دى؟

کيوي سمدستي ځواب راکړ:

- مور دواړه جوړ يو. او تر ټولو مهمه خبره دا ده
چې حاجي برکت نور زموږ له نظره نه دى وتلى.

ما په حيرانتيا وپوښتل:

- څه مو وکړل؟

کيوي وويل:

- حاجي برکت مو د خوږيانو ولسوالۍ د کږې بازار
ته نږدې، د بر بهار کلي په سيمه کې وموند. د

امريکايي پوځيانو په مرسته مو هغه ونيو او اوس
زموږ په کنټرول کې دی.

ما او مدير يو بل ته وکتل.

څو شېبې هېچا خبرې ونه کړې.

تر دې څو شېبې مخکې موږ فکر کاوه چې د حاجي
برکت د څارنې شبکه مو له لاسه ورکړې، خو اوس
معلومه شوه چې کيوي تر موږ مخکې اقدام کړی و.

ما په حيرانتيا وويل:

- نو هغه وسيله چې اسلم او فوزيې له ځان سره وړې
وه، هغوی ته هېڅ ګټه ونه رسوله؟

کيوي وويل:

- ښايي هغوی فکر کړی وي چې زموږ شبکه يې
رنگه کړې، خو موږ له مخکې بديل پلان درلود.

مدیر په جدي غږ وویل:

- اغلي کيوي، له حاجي برکت سره ډېر احتياط وکړئ. که هغه پوه شي چې څوک يې تعقيبوي، بنيادي د تور مثلث نورې زاويې هم فعاله شي.

کيوي لنډ ځواب ورکړ:

- پوه شوم. خو اوس يوه بله ستونزه لرو.

ما سمدستي وپوښتل:

- کومه ستونزه؟

کيوي څو شېبې چوپه شوه.

بيا يې په ټيټ غږ وویل:

- حامده... حاجي برکت يوازي نه و. د سره رود ولسوالۍ کې يو کس چې مخ يې سم نه معلوميدو موټر ته ور پورته شو.

زما زړه بيا په درزا شو.

- څه مطلب؟

کيوي وويل:

- د هغه له نيول کېدو څو دقيقې مخکې، هغه کس له موټر څخه بنکته شوی او له سيمې تښتېدلی دی. مورن لا نه پوهېږو چې هغه څوک دی.

ما مدير ته وکتل.

هغه هم پوه شو چې خبره لا پای ته نه ده رسېدلې.

ما وويل:

- نو د تور مثلث يوه زاويه مو نيولې ده... خو بله ښايي همدا اوس زموږ له سترگو تېرېږي.

کيوي وويل:

- بالکل. او زما په اند هغه کس د حاجي برکت له
شبکې سره عادي اړیکه نه لري.

د مخابراتي اړیکه ناڅاپه کمزوري شوه.

وروستی غږ چې مو واورېد، د کیوي و:

- حامده، ژر ځان چمتو کړه... ځکه فکر کوم اصلي
لوبه اوس پیلېږي.

اړیکه پرې شوه.

ما مدیر ته وکتل.

هغه په ژور فکر کې ډوب و.

بیا یې وویل:

- حامده، که د کیوي خبره سمه وي، نو هغه کس باید
هر څه وي، خو عادي قاچاقبر نه دی.

ما وویل:

- نو موږ بايد تر هغه مخکې ورسېږو چې هغه د
تور مثلث بله زاويه هم له منځه يوسو.

د امريکايي عسکري جاسوسي ناول

67 برخه:

د کيوي وروستۍ خبرې لا هم زما په ذهن کې
انگازې کولې:

حامده، ژر ځان چمتو کړه... ځکه فکر کوم اصلي
لوبه اوس پيلېږي.

ما نور انتظار ونه کړ. خپل ځان مې سمبال کړ، او
د ملي امنيت له مدير سره مې خدای پاماني وکړه.
مدير راته وويل:

- حامده، ډېر احتياط كوه. له دې وروسته هر گام بايد په ډير احتياط واخلي.

ما سر و خوځاوه.

- پوه شوم، مدير صيب. كه هغه كس د تور مثلث له شبكي سره تړاو ولري، نو بايد تر هغه مخكې ورسېږو چې خپل راتلونكي پلان عملي كړي. له ودانۍ څخه ووتم.

د شپې تياره خپره شوې وه. د اصلي لارې پر ځاى مې له كېږو او گول لارو استفاده وكړه. غوښتل مې داسې حركت وكړم چې څوك زما د تگ راتگ په اړه شك ونه كړي.

له اوږده مزل وروسته، تر لاندې صبر كلي پورې پياده لاړم. هلته مې د خپلو خپلوانو په كور كې شپه تېره كړه.

ټوله شپه مې خوب سم ونه کړ.

د کيوي خبرې، د هغه نامعلوم کس ټينټېدل، د اسلم او فوزيې نښې او د تور مثلث رازونه مې يو په بل پسې په ذهن کې راتلل.

سهار وختي له کوره ووتم او د خوږيانو ولسوالۍ د بر بهار پر لور روان شوم.

کله چې بر بهار ته ورسېدم، کيوي او عبدالله مې د مشهور قومي مشر حاجي زمان غمشريک په کلا کې وموندل. د امريکايي ځواکونو يو شمېر سرتېري هم هلته موجود وو او د حاجي برکت د امنيت د خوندي کولو لپاره يې سيمه تر څارنې لاندې نيولې وه.

کيوي چې زه يې وليدم، راته راغله.

- حامده، ښه يې؟

ما وويل:

- هو، اوس بنه يم. خو هغه دوهم کس؟

کيوي جدي شوه.

- تر اوسه مو پيدا نه کړ. خو ځيني نښې لرو.

عبدالله د مېز پر سر خپره شوې نقشه راواخيسته.

- موږ فکر کوو چې هغه کس د سيمي له خلکو سره

عادي اړيکې نه لري. د هغه تگ راتگ ډېر حساب

شوی و.

ما د نقشي پر څو ځايونو نظر واچاوه.

- نو بايد له همدې ځايه عمليات پيل کړو.

موږ د حاجي زمان په کلا کې د پټو عملياتو پلان

جوړ کړ. هدف مو يوازي د دوهم کس نيول نه وو؛

غوښتل مو معلومه کړو چې هغه د چا لپاره کار

کوي او د تور مثلث له شبکې سره يې اړيکه تر
کومه ځايه رسېږي.

مورن پوهېدو چې وخت ډېر تېر شوی و.

خو يوي خبرې مورن ته ډاډ راکاوه.

مورن باور درلود چې دوهم کس يوازې نه دی.

زما په ذهن کې تر ټولو لوی احتمال دا و چې اسلم
او فوزيه هم په همدې سيمه کې پټ شوي دي.

ما کيوي ته وويل:

- که اسلم او فوزيه دلته وي، نو هغوی به حتماً د
دوهم کس د راتلونکو اقداماتو انتظار

کوي.

کيوي وويل:

- همدا زموږ اصلي هدف دی. که دوهم کس پيدا کړو، بنایي د هغوی ځای هم راڅرگند شي.

موږ درې واړه - زه، کيوي او عبدالله - د مصنوعي څېرو په وسیله خپل ظاهري بڼه بدله کړه. بیا مو د بر بهار په مختلفو برخو کې ګرځېدل پیل کړل.

موږ هڅه کوله چې د خلکو عادي ژوند ګډوډ نه کړو.

بازار ته لاړو، د خلکو خبرې مو واورېدې، له دوکاندارانو او مسافرو سره مو عادي پوښتنې وکړې او د هغو کسانو په اړه مو معلومات راټولول چې په وروستیو ورځو کې سیمې ته راغلي وو.

هر څه عادي ښکارېدل.

خو کيوي ناڅاپه ودرېده.

ما ورو وپوښتل:

- څه وشول؟

هغه د خلکو منځ ته وکتل.

- هغه سړی وگوره... د ونې تر څنگ ولاړ دی.

ما په پټه سترگې ورواړولې.

يو نابله سړی هلته ولاړ و.

څېره يې عادي وه، خو د هغه د سترگو حرکتونه
عادي نه وو.

هغه هر څو شېبې وروسته شاوخوا خلکو ته کتل،
بيا به يې خپل نظر په يوه ځانگړي لوري اړاوه.

عبدالله وويل:

- بنيادي همدا وي.

کيوي سر و خوځاوه.

- لا يې مه نيسئ. لومړی بايد پوه شو چې له چا سره
اړيکه لري.

ما د هغه سړي څارنه پيل کړه.

هغه څو شېبې وروسته له ځايه وخوځېد او د بازار
له گڼې گونې څخه يوې تنگې کوڅې ته ننوت.

کيوي راته وويل:

- حامده، له لري يې تعقيب کړه.

ما حرکت وکړ.

خو لا څو گامه نه وم تللی چې هغه سړی ناڅاپه
ورک شو.

کوڅه تشه وه.

ما شاوخوا وکتل.

هيڅوک نه ښکارېدل.

په همدې شېبه کې کيوي راوړسېده.

هغې په ارام غږ وويل:

- حامده... فکر کوم هغه زموږ له راتگ څخه خبر شوی.

ما وويل:

- نو زموږ په منځ کې د هغه څوک شته چې معلومات ورته رسوي.

کيوي څو شېبې لږ نا ارامه شوه. زه ورته لږ زیر شوم، شيبه وروسته بیرته عادي شوه.

بيا يې وويل:

- او که دا خبره سمه وي، نو اصلي خطر يوازي اسلم، فوزيه او هغه دوهم کس نه دي...

هغې د بازار پر لوري وکتل.

- خطر بنيابي زموږ له ډلې څخه هم وي.

زما زړه يو ځل بيا په درزا شو.

زه پوه شوم چې د تور مثلث راز تر هغه څه ډېر

ژور و چې موږ يې تصور کاوه.

او اوس بايد معلومه کړو چې هغه نامعلوم کس څنگه

زموږ له پلان څخه مخکې خبر شوی و.

د امريکايي عسکري جاسوسي ناول

68 برخه

هغه نامعلوم کس له سترگو پناه شوی و، خو زه په

دې باور وم چې له همدې سيمې څخه وتلی نه دی.

موږ درې واړه - زه، کيوي او عبدالله - د بر بهار په

مختلفو برخو کې وگرځېدو. بازار، کوڅې، د کلي

لاري او هغه ځايونه مو وکتل چې د يوه پردې کس
د پټېدو لپاره مناسب ښکارېدل.

خو هر څومره چې مو پلټنه کوله، هغه نه پيدا کېده.
تر ټولو عجيبه خبره دا وه چې ما احساس کاوه، هغه
زموږ په شاوخوا کې شته.

خو څنگه؟

او ولې مو نه شو کولای چې پيدا يې کړو؟

مازيگر ناوخته کيوي راته وويل:

- حامده، تر اوسه هېڅ روښانه نښه نشته. فکر کوم
بايد خپل حرکتونه محدود کړو.

- ما د کلي له څو کسانو پوښتنې وکړې، خو هېچا
داسې کس نه دی ليدلی چې زموږ د شک وړ وي.

ما وويل:

- بنيادي هغه همدا اوس زموږ حرکتونه څاري.

کيوي څو ثانيې چوپه وه.

بيا يې وويل:

- همدا احتمال ما هم اندېښمنه کوي.

د مازيگر له پای سره موږ مجبور شو چې يو له بل
څخه جلا شو.

کيوي يوې خوا ته ولاړه، عبدالله بلې خوا ته او زه
د کلي په بله برخه کې پاتې شوم.

خو زموږ د مخابراتي اړيکې لږې پرانيستي وه.

ماښام چې تياره خپرېده، موږ له نږدې اډې څخه د
مرستي غوښتنه وکړه.

کيوي په مخابره کې وويل:

- د بر بهار ټولې اصلي او فرعي لارې تر څارنې
لاندې راوړئ. هېڅوک باید پرته له پوښتنې داخل یا
خارج نه شي.

له اې څخه ځواب راغی:

- پیغام تر لاسه شو.

لږ وروسته امریکایي ځواکونو سیمه تر څارنې
لاندې راوسته. د وتلو او ننوتلو لارې وکتل شوې او
د سیمې له امنیتي کسانو سره همغږي وشوه.

مورن خپل مخابراتي سیستم هم له هغوی سره وصل
کړ، خو هره مشکوکه پېښه سمدستي ټولو ته
ورسپړي.

ما فکر کاوه چې اوس به هغه کس له دې سیمې د
وتلو هېڅ چانس ونه لري.

خو موږ لا نه پوهېدو چې اصلي لوبه به له کوم ځايه
راپيلېږي.

ماخستن و.

زه د يوې لارې په اوږدو کې وم چې ناڅاپه په
مخابره کې غږ راغی:

- ټول واحدونه خبر اوسئ! يو موټر د کلي څخه د
وتلو پر مهال ودرول شو. په موټر کې يو کس شته
چې د سوځېدو له امله ټپي ښکاري.

ما سمدستي د غږ لوري ته حرکت وکړ.

کله چې ورسېدم، څو امريکايي عسکر د موټر
شاوخوا ولاړ وو.

په موټر کې يو سړی پروت و.

د بدن ځينې برخې يې د سوځېدو له امله زيانمنې
بنکارېدې او حالت يې د اندېښنې وړ و.
ما هغه نه پېژانده.

خو د افغاني احساس له مخې مې سمدستي عسکرو
ته وويل:

- دا کس لومړنۍ مرستې ته اړتيا لري.. خپل مرکز
ته يې يوسئ، هلته يې درملنه وکړئ.

عسکرو له يو بل سره لنډې خبرې وکړې او هغه
کس يې له موټره ښکته کړ.

زه لږ شاته ودرېدم.

کيوې هم څو شېبې وروسته راورسېده.

هغې د ټپي کس حالت وکوت، خو تر هغه وخته
داسې کومه نښه نه وه چې د هغه هویت یا له تور
مثالث سره یې اړیکه څرگنده کړي.

نږدې نیم ساعت تېر شو.

ناڅاپه په مخابره کې بیا غږ راغی:

- د ټپي کس په اړه شک پیدا شوی. ټول اړوند کسان
دې ژر دلته راشي.

زه او عبدالله په منډه ورغلو.

کله چې ورسیدو، کیوي له ما مخکې د هغه کس
څنگ ته ولاړه وه.

هغې غوښتل د هغه حالت له نږدې وگوري.

زه لږ شاته پاتې شوم او د هغه د جامو او له ځان
سره د موجودو شیانو کتنه مې پیل کړه.

په لومړي سر کې مې هېڅ ځانگړی شی ونه موند.
 بیا مې سترگې د هغه پر هغه جامو ولږیدې چې
 روغتیايي کارکوونکو ترې ایستي وې.
 یو ډېر کوچنی لاکټ یې په جامو پروت و،
 د نوک په اندازه و، خو لږ ډډ جوړښت یې درلود.
 ما په احتیاط راواخیست.
 لاکټ په لومړي نظر عادي ښکارېده.
 خو زما شک اجازه نه راکوله چې همداسې یې
 پرېږدم.
 ما هغه ورو وڅېړه.
 په یوه برخه کې یې د پرانیستلو ډېر نری ځای
 موجود و.
 په نوک مې لږ فشار ورکړ.

لاکت پرانیستل شو.

زما سترگی په یوه کوچني کاغذ ولگېدی.

کاغذ دومره وړوکی و چې په عادي ډول به هېچا
پرې پام نه کاوه.

ما هغه راواخیست.

کاغذ مې ورو پرانیست.

پر هغه یوازې څو کلمې لیکل شوي وې.

ما چې ولوستې، څو شېبې مې نفس بند شو.

ځکه په کاغذ کې داسې نوم لیکل شوی و چې ما یې
هېڅکله تمه نه درلوده.

ما سمدستي بیرته په لاکټ کې بند کړ او له ځان سره
مې پټ وساتلو .

کيوى مې هم پوهه نه کړه. هغه له شکمن کس سره
بوخته وه.

کوم کس چې د اور له امله سوزول شوى وو. دروغ
وو هغه هم له مصنوعي زخمونو څخه استفاده کړې
وه.

زه هم ور نږدې شوم ما د سر د ويښتانو ونيو خو
کيوى مزاحمت جوړ کړ، ما بيا کوشش وکړ خو
کيوى ټينگار کاوه چې حوصله وکړه. اخر نشو سم
زور مې وکړ د ټک سره ترې مصنوعي څهره لرې
شوه چې نه گورو څه گورو...

د امريکايي عسکري جاسوسي ناول

69برخه:

د مصنوعي څپرې په لرې کېدو سره څو شېبې ټول
چوپ پاتې شو.

زما سترگي له حيرانتيا نه پرانيستي پاتې شوی.

فیض خان!

فیض خان زما د انگلیسي ژبي استاد و؛ هغه کس چې څو کاله وړاندې یې په پاکستان کې ماته انگلیسي را زده کړې وه. وروسته، کله چې زما ژوند د جاسوسی او پټو عملیاتو له نړۍ سره وتړل شو، همده زه دې جاسوسی دنیا سره بلد کړم .

هغه امریکایانو سره پوخ افغانستان ته راغلی و. نوموړی د خیبرپښتونخوا د کوهانت اوسیدونکی و.

ما هېڅکله فکر نه کاوه چې د دې ټولو رازونو تر شا به همدا سړی ولاړ وي.

عبدالله هم حیران ولاړ و.

کيوي څو شېبې فیض خان ته ځیر وه، بیا یې په جدي غږ وویل:

- دا خو ستا استاد و؟

ما په سختۍ وويل:

- هو... خو کاله وړاندې په پاکستان کې زما استاد

و. خو زما مخکې ستاسو پوخ غړی وو

کيوي په سره لهجه وويل:

- نو اوس بايد پوه شو چې هغه له موږ سره څنگه

کار کاوه او له بلې خوا يې له چا سره اړيکې لرلې.

ما د فيض خان څېرې ته وکتل.

هغه بې حاله پروت و او خبرې يې نه کولې.

کيوي پوښتنې پيل کړې:

- فيض خان! له چا سره اړيکه لرې؟

چوپتيا.

- دا جعلي ټپونه ولي درسره وو؟

بيا هم هېڅ ځواب نه و.

- د تور مثلث په اړه څه پوهېږي؟

فيض خان سترگي پټې کړې.

کيوي څو نورې پوښتنې هم وکړې، خو هغه داسې

چلند کاوه لکه هېڅ شی چې نه اوري.

ما د هغه له خبرو نه ډېر د هغه د څېرې حرکات

څارل.

په همدې وخت کې زما فکر بېرته هغه کوچني لاکټ

ته لاړ.

ما هغه پيغام څو ځله په ذهن کې ولوست:

«تور کتاب په کابل کې د شمال ټلوالې مهم او کلیدي

مشر ته ورسېد.»

دا پيغام فيض خان ته ڇا ورکړی و؟
 که پيغام ده ته سپارل شوی و، نو ولې؟
 او که هغه يوازي د پيغام وړونکی و، نو اصلي کس
 څوک و؟
 ما خپل لاس په جيب کې کېښود او لاکټ مې لمس
 کړ.
 ما نه غوښتل چې کيوي ته سمدستي ووايم چې ما دا
 پيغام موندلی دی.
 ځکه لا نه پوهېدم چې په دې شبکه کې پر څا باور
 کولای شو.

کيوي نږدې ډېر وخت له فيض خان څخه د معلوماتو
د تر لاسه کولو هڅه وکړه، خو هېڅ نتيجه يې ورنه
کړه.

داسې بنکارېده چې هغې ته يقين شوی و چې فيض
خان له ځان سره يو ډېر مهم راز لري.

خو هغه نه پوهېده چې د هغه تر ټولو مهم راز لا
زما په لاس کې و.

څو شېبې وروسته د امريکايي ځواکونو يو څارنوال
راغی.

هغه وويل:

- لږه دمه ورکړئ. وروسته بيا ترې پوښتنې وکړئ.

کيوي په نا رضايټي سر وځواوه.

موږ له خوني بهر راووتلو.

ما د فيض خان په اړه فکر کاوه.

هغه زما استاد و.

هغه زما همکار پاتې شوی و.

او اوس معلومه شوه چې له آی اېس آی سره يې هم
اړيکې لرلې.

خو تر ټولو ستره پوښتنه دا وه:

ولې يې موږ ته دومره نږدې ځان رسولی و؟

نږدې يو ساعت وروسته کيوي بېرته د فيض خان
خونې ته ولاړه.

ما او عبدالله بهر پاتې شو.

نږدې نيم ساعت وروسته کيوي راووتله.

د هغې په څېره کې ستړيا او اندېښنه ښکاره وه.

ما پوښتنه وکړه:

- څه وشول؟

کيوي لنډ ځواب راکړ:

- هېڅ مهم معلومات مې ترې وانخيستل.

بيا يې راته وويل:

- زه حاجي برکت ته ورځم. ته همدلته اوسه او د

فيض خان حالت وڅاره.

ما سر و خوځاوه.

کيوي لاړه.

زه او عبدالله د فيض خان د خوني په شاوخوا کې

پاتې شو.

څو ساعته وروسته کيوي بېرته راغله.

ويي ويل د فيض خان سره ډير مهم پيغام شته. ما
وويل څنگه پيغام؟

کيوى وويل:

حاجى برکت غواړي چې د ټولو معلوماتو په بدل
کې ازاد شي. او وعده کوي چې د سيمې د
استخباراتو سره به همکاري پرېږدي او د وسلو
ټولې ډيپو گانې به د امريکا فوځ ته سپاري.

او په يو بهرني هيواد کې به د ټولې کورنۍ سره
اوسېږي.

همدارنگه يې د فيض خان په اړه وويل:

د پاکستان استخباراتي ادارې آى ايس آى سره پخې
اړيکې لري او هيڅکله نه غواړي چې رسوا شي،
نو ځکه هره کوچنۍ کرڼه هم په ډير احتياط سره
سرته رسوي.

نوموړی اوس یو مهم پیغام چې د اسلام په نوم کس ورته د بر بهار په جامع جومات کې سپارلی خپلو مشرانو ته لیري.

کیوی وویل چې حاجی برکت دا هم راته وویل چې دا پیغام د یو بل کس په واسطه د پاکستان قونسلګری ته راوړل شو خو جعلي و. چې فیض خان ورته په طمعه وو.

موږ موټر کې ډیر بحثونه پرې وکړل، خو اخر اسلام اړیکه ونیوه چې زه نامعلومو کسانو نیولی وم او ومی نشو کولای چې اصلي پیغام د ورسوم، اوس خای وښایاست چې در یې وړم. نو موږ ورته د جامع جومات آدرس ورکړ.

نو دې وخت کې کیوی وویل فیض خان سره ډیر مهم پیغام دی چې باید تر لاسه یی کړو.

خو د دې وخت کې د خوني دننه له عسکرو څخه
يو کس په بېره راووت.

او ويی ويل د فيض خان حالت خراب دی!

زه او کيوي سمدستي دننه لاړو.

فيض خان پر بستر پروت و.

د هغه حالت ناڅاپه بدل شوی و.

څېره يې په عجيب ډول توره شوې وه او د

روغتيايي ډلې غړي يې شاوخوا ولاړ وو.

کيوي په حيرانتيا وويل:

- څو شېبې مخکې خو يې حالت دومره خراب نه و!

ما د فيض خان څېرې ته وکتل.

په زړه کې مې يو ناڅاپه شک پيدا شو.

ما له ځان سره وويل:

ايا هغه يوازې زموږ له پوښتنو څخه تېښته کوي،

که د تور کتاب راز تر ده ډېر لوی دی؟

کيوي زما خواته وکتل.

- حامده، ته ولې دومره چوپ يې؟

ما هغې ته وکتل، خو د لاکټ خبره مې لا هم پټه

وساتله.

ما يوازې وويل:

اوس بايد دا دوه مخې سپرې وژ غورو!

کيوي څو شېبې راته وکتل.

بيا يې وويل: بايد الوتکې را وغواړو

د امريکايي عسکري جاسوسي ناول

70 برخه:

الوتکې په ټاکلي وخت را ونه رسېدې.

نږدې دوه ساعته مو انتظار وکړ. هره شېبه به مې
د اسمان پر لور کتل، خو د څرخي الوتکو هېڅ نښه
نه ښکارېده.

په دغه وخت د مرکزي خانګې مشر ټام اړیکه
ونیوله.

- کیوي، اورې!

- هو، ټام. اورم.

ټام وویل:

- هوایي ځواک په بل ماموریت کې مصروف و،
ځکه الوتکې پر وخت نه شوې در رسېدلې. اوس

حرکت کوي او په دیرش دقیقو کې به ستاسو ځای
ته ورسېږي. د فیض خان حالت څنگه دی؟

کیوي د فیض خان خواته وکتل او په جدي غږ یې
وویل:

- ډېر نازک دی. فکر کوم په څو شېبو کې به ژوند
له لاسه ورکړي.

لا د ټام اړیکه نه وه ختمه شوې چې د حاجي برکت
له امنیتي ساتونکو څخه یو کس په منډه راغی.
سah یې تنگه وه.

- کیوي! د بندي حالت خراب شوی دی!

کیوي سمدستي ودرېده.

- څه؟

- ناڅاپه يې حالت بدل شو. روغتيايي کارکوونکي ورسره دي، خو وضعیت يې ډېر خراب دی.

کيوي او عبدالله په چټکۍ د حاجي برکت خواته ورغلل.

خو زه...

ناڅاپه پر ما هم يو عجيب حالت راغی.

زړه مې گډوډ شو، سر مې وگرځېد او د سترگو مخې ته مې تياره خپره شوه.

خو شېبې مې د حرکت توان نه درلود.

ما غوښتل ځان کنټرول کړم، خو د ذهن دننه مې يوازي يوه پوښتنه گرځېده:

ولې دواړه؟

فيض خان...

او حاجي برکت...

دواړه په دومره خوندي ځای کې وو، خو په نږدې
يو وخت کې يې حالت خراب شوی و.

روغتیايي کارکوونکو د حاجي برکت د حالت د
سمولو هڅه کوله، خو هېڅ بدلون نه راتلو.

کيوي په اندېښمن غږ ويل:

- هڅه وکړئ حالت يې ثابت کړئ!

خو څو دقيقې وروسته ډاکټرانو يو بل ته وکتل.

د هغوی له خبرو څخه څرگندېده چې وضعیت نور
هم خراب شوی دی.

هم مهال د اسمان له لوري د څرخي الوتکو غبرونه
پورته شول.

غبرونه ورو ورو نږدې کېدل.

ټولو اسمان ته وکتل.

دوه څرخي الوتکې د حاجي زمان غمشریک کلا پر
لور راتلې.

لومړۍ الوتکې د کلا پر سر څو دورې ووهلې، څو
د ناستې سیمه وکتل شي.

دویمه الوتکه لږ پورته پاتې شوه او د امنیت لپاره
يې په هوا کې څارنه کوله.

بیا لومړۍ الوتکه ورو ورو ځمکې ته رابښکته شوه.

د څو شېبو په دننه کې روغتیايي ډلې حاجي برکت
او فیض خان د انتقال لپاره چمتو کړل.

موږ هم ورسره الوتکې ته پورته شو.

کیوي، عبدالله او زه هم ورسره وو.

الوتکه پورته شوه.

حُمکه ورو ورو له موږ څخه لرې کېده.

کيوي څو ځله هڅه وکړه چې ما ته نږدې شي او
خبرې راسره وکړي، خو زما حالت اجازه نه
ورکوله.

زه په يوه

څوکۍ کې ناست وم او په ژورو فکرونو کې ډوب
وم.

زما ذهن کې يوازې يوه پوښتنه وه:

دا څوک دی؟

څوک و چې د حاجي برکت او فيض خان ژبې يې
بندي کړي؟

څوک و چې دومره خوندي ځای ته ننوت او دواړه
يې له داسې حالت سره مخ کړل؟

دا عادي پېښه نه ښکارېده.

يو کس چې د فيض خان په اړه دومره معلومات
لري...

او د حاجي برکت د ساتنې ځای هم پېژني...

هغه بايد زموږ د عملياتو له دننه معلومات ولري.

زه لا په همدې فکرونو کې ډوب وم چې عبدالله
وويل:

- حامده...

ما ورته وکتل.

هغه څو شېبې چوپ پاتې شو، بيا يې وويل:

- فيض خان مړ شو.

زما زړه ودرېد.

ما د فیض خان پر لور وکتل.

هغه کس و چې خو کاله وړاندې یې زما ژوند بدل
کړی و.

اوس یې رازونه له ځانه سره وړي وو.

خو ما لا د هغه په اړه وروستی پوښتنه نه وه ځواب
کړې.

که فیض خان مړ شو، نو د تور کتاب راز به څوک
راڅرګندوي؟

ما سترګې پټې کړې.

د تېرې ورځې ټولې پېښې مې یو ځل بیا په ذهن کې
تېرې کړې.

ناڅاپه مې ذهن یوې نقطې ته ودرېد.

زموږ په ډله کې يو کس داسې شته چې نه غواړي
رازونه افشا شي.

ما ورو ورو سترگې خلاصې کړې.

کيوي لا هم زما خواته کتل.

ما څه ونه ويل.

خو په زړه کې مې لومړی ځل پر يوه کس جدي
شک پيدا شوی و.

شايد دښمن له موږ سره په همدې الوتکه کې ناست
و.

د امريکايي عسکري جاسوسي ناول

71 برخه:

په الوتکه کې زه، کيوي او عبدالله ناست وو.

مور درې واړو له ډېر وخت راهيسې يوځای کار
کاوه. په دومره موده کې ما نه په عبدالله کې او نه
په کيوي کې داسې کومه نښه ليدلې وه چې زه پرې
شکمن شم.

خو د وروستيو څو ساعتونو پېښو زما فکر بدل کړی
و.

زه چوپ ناست وم او ټولې پېښې مې يو ځل بيا په
ذهن کې سره نښلولې.
لومړی حاجي برکت.

هغه د سي آی اي پخوانی همکار و، خو اوس يې
لارې بدلې وې.
بيا فيض خان.

فيض خان زموږ کس و، خو له حاجي برکت سره
وليدل شو، ونيول شو او اوس يې ژوند هم له لاسه

ورکړ. چې ددې معلومه شوه چې دوه طرفه جاسوس
وو. دلته

زما فکر کيوي او عبدالله ته ورغی.

کېدای شي له دوی څخه هم یو کس لوری بدل کړی
وي.

خو زما شک پر عبدالله نه و.

زما شک ساعت په ساعت پر کيوي زیاتېده.

ځکه ما یوه عجیبه کار څو ځله تکرار شوی لیدلی
و.

کيوي به له بندیانو سره لیدل.

او د هغې له لیدنې وروسته به د هغوی حالت
خرابېده.

فیض خان هم له هغې سره خبرې کړې وې.

وروسته يې حالت خراب شو.

او حاجي برکت هم له هغې سره خبرې کړې وې،
خو حالت يې په ناڅاپي ډول خراب شوی و.

ما په پټه کيوي ته وکتل. او

هغې زما خواته کتل.

بيا يې ورو وويل:

- حامده، ته ولې دومره چوپ يې؟

ما ځواب ورکړ:

- سترې يم.

هغې لږه موسکا وکړه، خو سترگې يې لا هم زما پر
منځ وې.

زه پوهېدم چې هغه يوازي زما د حال پوښتنه نه
کوي.

هغه لاکټ غواړي.

د فیض خان لاکټ.

هغه لاکټ چې ما تر اوسه له هیچا سره نه و شریک کړی.

په لاکټ کې یو مهم پیغام پټ و.

که دا پیغام مرکز ته رسېدلی وای او مشران پرې خبر شوي وای، نو یوه بله ستونزه به پیدا شوې وه. لاکټ له ما سره و.

او که مرکز ته رسېدلی وای، نو پوښتنه به دا وه:

- حامد ولي دا لاکټ له فیض خان څخه تر لاسه کړ؟

بیا به شک زما پر لور راتلو.

او که پیغام وکتل شو، بنایي زه د جاسوس په توګه وپېژندل شم.

ما ژوره ساه واخيسته.

همدا هغه جنجال و چې بايد تر مرکز رسېدو مخکې
مې حل کړی وای. ما د همدې ستونزې د حل لپاره
فرمول جوړاوه چې په تصادفي ډول

کيوي ماته نږدې شوه. لکه هغې چې هم غوښتل
ترڅو مخکې لدې چې الوتکه ښکته شي خپل هدف
ترلاسه کړي، نو ويې ويل:

- حامده، که له فيض خان څخه دې کوم مهم شی
ترلاسه کړی وي، اوس يې راته ووايه.

ما څو شېبې چوپتيا غوره کړه.

بيا مې وويل:

- ولې فکر کوې چې ما څه ترلاسه کړي؟

کيوي ځواب رانه کړ.

یوازي يې

زما سترگو ته وکتل.

زه پوه شوم چې زما شک بېخايه نه و.

همدې وخت کې عبدالله غږ وکړ:

- دحاجي برکت حالت ډېر خراب دی!

کيوى د هغه خواته وکتل.

زه بيا په خپل ځای کې پاتې شوم.

زما لاس ورو ورو هغه ځای ته ولاړ چې لاکټ مې

پټ کړی و.

ما پرېکړه وکړه.

که لاکټ له ما سره مرکز ته ولاړ شي، زه به په

خطر کې شم.

که یې کیوي ته ورکړم، کېدای شي هغه زما شک
نور هم ثابت کړي.

خو باید داسې وکړم چې هغې ته داسې ښکاره شي
چې ما یوازې لاکټ ددې لپاره ځان سره سمبال
کړی و، چې د استاد نښه ده او بس.

همدې وخت کې د الوتکې له کړکۍ مې لاندې کابل
ښار ته وکتل.

د ښار څراغونه په تیاره کې ځلېدل.

الوتکه لا بگرام ته نه وه رسېدلې.

ناڅاپه له شا څخه د عبدالله غږ راغی:

- حاجي برکت هم مړ شو.

زما زړه دروند شو.

فیض خان مړ شو.

اوس حاجي برکت هم.

ما کيوي ته وکتل.

هغه زما خواته راغله.

- حامده، له تا سره بايد يوه مهمه خبره وکړم.

ما وويل ووایه!

د بنديانو ناڅاپي مړينه ولي رامنځته شوه؟

ما زر جواب ورکړ: معلومه ده چې د سيمې
استخباراتي کسان دي. ددې لپاره چې معلومات ترې
ترلاسه نه کړو ځانونه يې مړه کړل. کيوي مسکي
شوه، ويې ويل ما هم همدا فکر کاوه.

ما په زړه کې وويل: سمه ده خو اوس ما هم دا د
لعنتي لاکټ څخه خلاص کړه
ما زر لاس جېب ته دننه کړ.

لاکت می لمس کر.

بیا می ورو را وایست.

کیوی ته می وکتل او په ډېر عادي غږ می وویل:

- دا د فیض خان و.

د کیوی سترگی سمدستي پر لاکت ولگېدې.

ما لاکت د هغې لاس ته ورکړ.

هغې په حیرانتیا راته وکتل.

- دا څه دي؟

ما وویل عادي لاکت دی!.

کیوی لاکت په لاس کې ونيو.

خو زه غلی وم.

ځکه زما هدف یوازي د لاکټ ورکول نه وو.

ما غوښتل وگورم چې کیوي به له دې وروسته څه کوي.

که هغه یوازي زموږ همکاره وي، نو د مرکز د اصولو له مخې به یې لاکټ وسپاري.

خو که زما شک سم و...

نو دا لاکټ به د هغې لپاره تر هر څه مهم وي.

ما ځان ته وویل:

اوس به حقیقت خپله خبرې وکړي.

الوتکه لا هم د کابل پر اسمان روانه وه.

او زه په لومړي ځل داسې احساس کوم چې شاید د تور کتاب تر ټولو خطرناک راز په لاکټ کې دي...

د امریکایي عسکري جاسوسي ناول

کيوي لاکټ واخيست او خپلي څوکۍ ته بېرته
 کېناسته. ما هم ځان داسې وښود چې گواکې نور مې
 د لاکټ په اړه هېڅ فکر نه شته. د عبدالله خواته مې
 مخ واپراوه او ورسره مې د حاجي برکت او فيض
 خان د وروستيو پېښو په اړه خبرې پيل کړې.

خو زما د ذهن يوه برخه ټوله د کيوي خواته وه.

څو شېبې وروسته مې په قصدي ډول هغې ته ونه
 کتل. خو پوهېدم چې وخت ډېر کم دی. که زما شک
 سم وای، کيوي به هڅه کوله چې د لاکټ دننه پټ
 پيغام بدل کړي، له منځه يې يوسي، يا لږ تر لږه
 داسې څه وکړي چې د مرکز د څېړونکو لپاره يې
 اهميت له منځه ولاړ شي.

ما له عبدالله څخه وپوښتل:

- ته څه فکر کوي، د حاجي برکت او فيض خان د

مړينې تر شا اصلي راز څه دی؟

عبدالله لږ فکر وکړ او وپي ويل:

- حامده، زه فکر کوم هغوی له مور څخه ډېر څه

پټ کړي وو. بنيادي د تور کتاب اړیکه هم له همدې

ځايه پيل شوې وي.

ما سر و خوځاوه.

- هو، خو تر هغه چې ثبوت ونه لرو، هره خبره

يوازې اټکل دی.

په همدې وخت کې کيوي له خپلې څوکۍ پورته

شوه.

ما لا هم هغې ته مخ ورنه کړ.

څو شېبې وروسته زما تر څنگ ودرېده او په لاس
کې يې يو وړوکی کاغذ نيولی و.

- حامد!

ما ځان داسې وښود لکه په لومړي ځل چې يې وينم.

- څه شوي؟

هغې کاغذ زما مخې ته ونيو.

- دې کاغذ ته وگوره.

ما کاغذ واخيست.

پر هغه ليکل شوي وو:

(تاسو به موږ ونه نيسي. او که تصادفاً په لاس

درشو، نو زموږ جسدونه به په لاس درشي.)

ما څو شېبې ليکنې ته وکتل، بيا مې کيوي ته وکتل.

- زموږ وړاندوينه سمه وه. هغوی خپل ځانونه
ووژل.

کيوي مسکۍ شوه.

- هو، ظاهراً همداسې ښکاري.

ما له هغې نه هېڅ ونه پوښتل.

ځکه اوس زما لپاره تر پوښتنې مهمه د هغې کړنه
وه.

ځکه هغې د لاکټ دننه اصلي پيغام بدل کړی و، نو
ښايي همدا کاغذ يې د هغه د ځای ناستي په توگه
جوړ کړی وي.

خو ما غوښتل حقيقت خپله راڅرگند شي.

ناڅاپه د الوتکې د عملي غږ پورته شو:

- بناغلو، موږ بگرام ته راوړسېدو. مهرباني وکړئ
خپلې څوکۍ سمې کړئ، الوتکه د بنکته کېدو په
حال کې ده.

ما له کرکۍ څخه بهر وکتل.

د بگرام څراغونه ورو ورو نږدې کېدل.

څو دقیقې وروسته الوتکه په ځمکه کېناسته.

کله چې دروازه پرانیستل شوه، ټام او زمور نور
ملګري د هرکلي لپاره ولاړ وو.

ټام زمور خواته راغی، خو د هغه په څېره کې د
عادي هرکلي نښې نه وې. هغه پوهېده چې موږ له
سختو پېښو وروسته بېرته ستانه شوي یو.

ده لومړی د کیوي خواته وکتل، بیا یې ماته وویل:

- حامده، راپورونه مو درسره دي؟

ما وويل:

- هو، خو تر ټولو مهمه برخه لا بايد له څارنوال رابټ سره شريکه کړو.

د حاجي برکت او فيض خان جسدونه د نورو څېړنو او عدلي معایناتو لپاره عدلي طب ته واستول شول. موږ له هوايي ډگر څخه د مرکزي څانگې پر لور روان شو.

هلته څارنوال رابټ له وړاندې زموږ انتظار کاوه. زه او کيوي د هغه مخې ته کېناستو.

موږ له پاکستانی قونسلگرۍ څخه تر دې ځايه پورې د ټولو پېښو بشپړ جریان ورته بيان کړ.

د قونسلگرۍ پېښه، د فیض خان نیول، د حاجي
برکت معلومات، د هغوی وروستي حالت، د الوتکې
سفر او بالاخره د دواړو مړینه.

رابط په ډېر دقت زموږ خبرې اورېدې.

کله چې خبرې پای ته ورسېدې، هغه خو شېبې
چوپ پاتې شو.

بیا یې وویل:

- ستاسو د دواړو کیسې یو ځای کېدل یوه خطرناکه
خبره رابښي.

ما وپوښتل:

- څه خبره؟

رابط خپل قلم پر مېز کېښود.

- داسې بنکاري چې څوک له ډېر وخت راهیسې د
مور تر څنګ ناست دی... خو مور لا تر اوسه نه
پوهېږو چې هغه څوک دی.

ما په پټه کیوي ته وکتل.

هغې زما خواته وکتل.

زما زړه وویل:

شاید د رابټ خبره تر هغه ډېره نږدې وي چې مور
فکر کوو.

خو د لاکټ اصلي راز لا هم له ماسره و، او هم له
کیوي سره و.

خو توپیر دا و چې زه په هغې خبر وم خو هغه نه...

همدومره برخه ناول تر نن ورځي پوری د
 لیکوال په شخصي ایدی کې نشر شوی و.
 چې ما تاسو ته راټول او منظم کړو پاتي
 برخه به هغه وخت منظم کړم کله چې لڅیره
 ټول ناول بشپړ شي. نو تر هغه وخت زما
 تلگرام چینل سره اوسپړی او هم خپل
 ملگری راوغواړی ترڅو زه هم تشویق شم
 او فعالیت ډېر کړم، د دومره کارونو باوجود
 نن ستاسو لپاره پنځه ساعت کښېناستم او
 دا ناول می یوه یوه برخه منظم کړو،
 لیکوال بیحد عجیب غریب ناول نشر کړی
 و یوه برخه اشرق بله په مشرق کې وه

راتولول يې بيحد سخت کار و، نو د دومره
سختي گاللو وروسته يو لايک، کمينټ او د
چينل لينک نشر کول ماته قوت راکولای
شي گلانو نو دا کار مو مه سپموی.

“خواجه زی لیکوال”

زما شخصي د تلگرام چينل

<https://t.me/pashtoonovels0>

او کوم ملگری چې فسيوک لری نو زما
فسيوک پاڼه هم درسره فالو کړی

<https://www.facebook.com/shu>

[hab09?mibextid=wwXIfr&mibextid=wwXIfr](https://www.facebook.com/shuhab09?mibextid=wwXIfr&mibextid=wwXIfr)

[tid=wwXIfr](https://www.facebook.com/shuhab09?mibextid=wwXIfr&mibextid=wwXIfr)

يا كه گوگل كي وليكي خواجه زي ليكوال
نو زما ټول مجازي اكانټونه راباسي او په
راحت كولاى شي ما فالو كړي بيا هم نړۍ
مننه د حمايت څخه مو